

Phản Bội Hôn Nhân

Contents

Phản Bội Hôn Nhân	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	9
3. Chương 3	15
4. Chương 4	22
5. Chương 5	30
6. Chương 6	37
7. Chương 7	44
8. Chương 8	52
9. Chương 9	59
10. Chương 10	64

Phản Bội Hôn Nhân

Giới thiệu

Một người có thể bảo vệ tình cảm mãnh liệt và lòng nhiệt tình của mình trong tình yêu quả nhiên là

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phan-boi-hon-nhan>

1. Chương 1

Mở Đầu

Editor: Nguyen Nguyen

Bầu trời lại đổ cơn mưa rồi.....

Tết Đoan Ngọ qua đi chính là bước vào cao điểm của mùa hè, thời tiết nóng không thay đổi khiến cho người ta không thể chịu được, nhưng năm nay lại xảy ra một thay đổi lớn. Sau khi ăn bánh ú của tết Đoan Ngọ

xong, khí hậu vẫn mát mẻ như trước, thậm chí còn có chút lạnh. Chuyên gia khí tượng nói, nếu tết Đoan Ngọ trời đổ mưa, thì năm nay mùa thu sẽ rất ngắn, mùa đông nhất định sẽ đến sớm hơn. Cô còn nhớ rõ ngày tết Đoan Ngọ đó làm người ta sợ hãi đến cỡ nào, thậm chí ở miền Nam xảy ra tình trạng kẹt xe nguyên nhân là do trời mưa to.

Còn chưa đến giữa mùa hè nhưng mùa đông đã phân bố ở khắp nơi.

Haizz, cô không thích mùa đông.

Phạm Ấu Hâm kéo rèm cửa xuống, rời khỏi cửa sổ sát đất. Trời đã qua hừng đông, ti vi đang phát lại tin tức của đêm hôm trước, thư phòng to như vậy được trang trí đầy đủ phong cách, chỉ có âm thanh trong trẻo của người đọc tin tức làm bạn cùng cô. Cô còn nhớ rõ trước đây không lâu, vào thời điểm này cô không phải cô đơn một mình, khi đó lại có mùi hương cà phê thơm nồng, có một người đàn ông luôn yêu thương cô, cùng cô trò chuyện không hết những đề tài quan trọng, còn có rất nhiều rất nhiều chuyện, nhưng lại hoàn toàn khác với sự cô đơn hiện tại.

Cô nhìn máy pha cà phê tuy lâu rồi không dùng qua, nhưng những người giúp việc theo giờ luôn giữ cho bên ngoài của nó sạch sẽ. Ủ, đã bao lâu rồi cô không pha cà phê? Thậm chí cô đã quên mất âm thanh sôi sùng sục của máy pha cà phê.... À, phải nói là những năm gần đây cô đã quên rất nhiều, không chỉ có âm thanh của máy pha cà phê, dường như cũng đã quên phần tình yêu đáng sợ kia nữa. Máy pha cà phê đã lười biếng rất lâu, làm sao ngay cả tình yêu của cô cũng mất đi nhiệt độ?

Cô còn nhớ buổi sáng hôm nay khi bước ra khỏi cửa đã hỏi anh.

“Hôm nay tăng ca sao?”

“Ừm, vì có vụ án khẩn cấp.”

“Vậy cả đêm tăng ca sao?”

“Có lẽ vậy.”

“Dường như gần đây anh có vẻ rất bận bịu, luôn luôn tăng ca à?”

“Ừm.....Đúng vậy.”

Một đoạn tin nhắn thoại MSN không được xóa bỏ hết đã hoàn toàn lật đổ những lời nói của anh. Anh không phải tăng ca, có lẽ trong công ty có một vụ án cần phải theo, nhưng tuyệt đối là không phải anh đang tăng ca, có lẽ là bận rộn cả đêm, nhưng tuyệt đối không phải là vì tăng ca, thậm chí là nguyên nhân luôn tăng ca không phải là vì công việc.....

“Có tâm sự gì không tốt có thể nói cho anh biết, đừng làm anh lo lắng.”

“(kí hiệu đỏ mặt) cảm ơn sự quan tâm của anh. Em rất vui vẻ (kí hiệu hôn môi).”

“Tối mai có thể đi ăn cơm không?”

“Vợ của anh cho phép anh đi ăn cơm với người phụ nữ khác sao? (kí hiệu uất ức)”

“Không sợ.”

“Ừ, (kí hiệu vui vẻ) vậy, vậy anh muốn dẫn em đi ăn cái gì?”

“Tùy em, nhìn tâm tình em không tốt nên anh chỉ muốn đi cùng em.”

“(kí hiệu hôn môi) anh thật sự rất tốt với em. (kí hiệu tình yêu) em thật sự rất yêu anh.”

Hai ngày trước vì mượn máy tính của anh để tìm một số tài liệu triển lãm vật liệu xây dựng vào đầu năm, không ngờ cô phát hiện ra đoạn đối thoại MSN này, ở giữa hồ sơ là cuộc hội thoại đầy lời ngon tiếng ngọt được lưu trong máy tính chưa được xóa đi hết, cho nên buổi sáng hôm nay cô mới thăm dò xem tối nay hai người đó còn hẹn nhau ra ngoài ăn cơm.

Cô còn nhớ anh đã từng nói “anh chỉ muốn cùng em.” Thật tốt quá, người thứ ba có được sự chăm sóc vĩnh viễn làm cho vợ lớn như cô phải hâm mộ. Suy nghĩ kỹ lại, thật ra chồng của cô lại rất lâu, rất lâu rồi không

quan tâm đến hỉ nộ ái ố của cô, tất cả những nhiệt tình đã dừng lại từ sau khi đoạn hôn nhân hai năm ngắn ngủi, sau đó đem toàn bộ chôn cất hết, không lưu lại một chút vết tích nào.

Cho đến khi một người con gái khác xuất hiện làm cho tim anh đập nhanh hơn.

Cô ta nói rằng cô ta yêu anh, vậy còn anh thì sao? Chồng của cô có yêu những cô gái có giọng nói nũng nịu trên internet này không?

Cô tò mò, cô rất là tò mò, nhưng lục lọi tất cả tài liệu trong máy tính, cô tìm được cũng chỉ là những lời nói đó, rất ngọt, lời nói nóng bỏng. Hai năm trước đây, khi vành tai mái tóc chạm vào nhau, những lời nói này được anh thổ lộ ra hết..... Anh chỉ muốn cùng em, nhưng hiện tại nữ chính đã thay đổi mà thôi.

Chẳng qua sự thật lại quá rõ ràng, người đàn ông có thể bảo vệ được cảm xúc mãnh liệt và lòng nhiệt tình của mình quả nhiên là có thời hạn, cô có nên tìm ở thùng rác, tự nhiên xóa bỏ toàn bộ không? A, tất cả mọi người đều là người trưởng thành rồi, rất nhiều chuyện nên sớm có câu trả lời sớm, sự nhiệt tình của anh đều dành cho người phụ nữ khác, làm sao cô lại ở đây chờ dài cho cuộc hôn nhân của mình chứ? Kết thúc sẽ ra sao, không có bất kỳ nghi ngờ gì phải không?

Trên bàn sách gỗ thô bày ra một tờ giấy, cô đem đoạn tin mật này in ra, để anh khỏi phải bật máy tính một lần nữa để lưu lại những kỷ niệm. Tiếp theo là sự phối hợp chăm sóc của cô, lúc này cửa thư phòng được mở ra nhẹ nhàng....

“Còn chưa ngủ sao?”

“Chờ anh, không ngờ còn sớm vậy anh đã về rồi.” Thành thật mà nói cô đã hơi kinh ngạc, với những lời đối thoại ở mức độ “quen thuộc thân mật” này, cô nghĩ rằng đêm nay anh sẽ không về nhà.

Cô nhíu mày nhìn chồng mình, vẻ mặt hồ hững lạnh nhạt một chút biểu tình cũng không có “Anh có tâm sự gì không tốt có thể nói cho em biết, đừng làm em lo lắng như vậy.”

“Có chuyện gì sao?” Anh lạnh giọng hỏi.

Cô cười vô tội nói: “Không có việc gì thì không thể chờ anh về nhà sao?” Sau đó, cô chợt nhớ tới đoạn hạnh phúc kia, khi đó anh sẽ không nở để cô chờ cửa.

Vẻ mặt không vui hiện lên trên mặt anh: “Nếu em không có chuyện gì, anh muốn đi ngủ rồi.”

Đúng là tốc độ và sự vô tình của đàn ông thay đổi rất khủng khiếp.

“Chờ một chút.” Phạm Ấm Hâm nhẹ giọng gọi ông xã lại, trực tiếp từ trên bàn “một phát hiện lớn” đưa cho anh. “Vậy này là của anh.”

Cô mỉm cười thưởng thức vẻ mặt kinh ngạc thoáng qua của chồng mình.

“Em dùng máy tính của anh?” Anh hỏi lại, giọng điệu trầm xuống.

Cái này gọi là gián tiếp thừa nhận sao? Hay là “ác nhân cáo trạng trước?” Cô chớp mắt vài cái, rồi thở sâu: “Chuyện máy tính, hai ngày trước em đã nói với anh rồi.” Cô lắc lắc tờ giấy trắng trong tay mình: “Chỉ có thể nói là phát hiện bất ngờ ngoài việc tìm tài liệu triển lãm vật liệu xây dựng.”

“Ấu Hâm.....” Anh gọi cô lại nhưng không tìm được bất kỳ lời nào.

Cô nhìn vẻ mặt kích động của chồng. Nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy vẻ mặt kích động của anh. Thân là con cưng trong giới kiến trúc, đối với bất kỳ chuyện gì, anh luôn tràn đầy tự tin và bình tĩnh.

“Anh có thể giải thích.” Anh nói, bộ dáng cố gắng giải thích của anh hơi xấu hổ.

“Giải thích?” Tầm mắt của Phạm Ấu Hâm rơi vào câu nói trên tờ giấy kia: “Tùy em, nhìn tâm trạng của em không vui, anh chỉ muốn cùng em.” Không cách nào thay đổi.

Cô nói thản nhiên: “Giải thích cái gì? Vợ rất không thú vị, cho nên muốn quay đầu chạy ra ngoài? Hoặc là hôn nhân rất nhạt nhẽo, cho nên muốn ra ngoài ném thử mùi vị ngoại tình như thế nào? Hay là anh chỉ phạm vào lỗi mà mỗi người đàn ông đều phạm lỗi?”

Anh không nói gì.

Cô ngẩng đầu lên, nhìn về phía anh đang im lặng: “Anh có thể giải thích cái gì?”

Anh vẫn không nói gì, giống như cộc gỗ.

Ngoài mặt im lặng như vậy là sao?

Khóe miệng Phạm Ấu Hâm hàm chứa ý cười, ánh mắt trong suốt không cách nào kìm nén được nước mắt.

Cô nhẹ nhàng nói: “Chuyện đã đến bước này rồi, Hạng Tình Thần! Chúng ta ly hôn đi.”

Trong đêm tối trời mưa không ngừng, rắc rắc, đủ loại sấm chớp cùng với mưa to ngoài cửa sổ, giống như lần nữa hiện ra ở trước mắt cô, làm cô nhìn xem một lần sau cùng.

“Tiểu Phạm à? Ngày này con đang ở đâu? Rõ ràng là chúng ta hẹn nhau đi ăn cơm trưa, sao con dám đổi thành trà chiều, rốt cuộc là con đang ở đâu?”

Phạm Ấu Hâm ôm rất nhiều cuộn thiết kế, cô nhếch nhác chạy như điên trên phần đường dành cho người đi bộ, vừa phải xin lỗi với tiếng gầm giận dữ của dì cả trong điện thoại.

Dì lớn vô cùng tức giận: “Đường Nam Kinh có tuyến dành riêng xe bus mà, sao có thể bị kẹt xe được chứ? Con định gạt quỷ chắc...? Chẳng lẽ coi dì cả là đứa trẻ ba tuổi mà lừa gạt hả?”

Không lừa được dì cả, buổi trưa hôm nay cô không thể từ chối “cuộc hẹn cơm trưa” này, buổi sáng cô còn việc lớn là phải phỏng vấn cho rất nhiều người ở khắp nơi.

Phạm Ấu Hâm gạt sợi tóc dính trên má ra, tiếng giày cao gót vang lên trên đường lát gạch màu đỏ, làn váy mềm mại ngang đầu gối như cánh bướm bay lượn tự nhiên trong gió: “Dì cả, thật sự mà, xe buýt đang bị kẹt xe! Dì đừng nóng giận, đừng nóng giận nha, con lập tức đến, lập tức đến liền.”

Phạm Ấu Hâm không kịp sắp xếp gọn gàng lại, cùng với tiếng thét chói tai của mình, cô lập tức đụng vào một “bức tường thịt” thật dày ở trước mặt.

“Ôi, a.....” giữa tiếng thét của mình, những cuộn giấy trong ngực cô, điện thoại di động, túi xách trên tay, và cả chính cô đều ngã trên mặt đất hết.

“Trời ơi! Thê thảm rồi...” Phạm Ấu Hâm gào khóc, ứa nước mắt nhìn di động “nở hoa” trên mặt đất. Không để ý đến đầu gối của mình đang bị thương, cô chỉ nghĩ đến điện thoại di động lúc ngã bị hỏng rồi, khẳng định là dì cả sẽ cho rằng cô ăn tìm giấu mặt hồ dám cúp điện thoại của bà!

“Đi đời nhà ma rồi.....”

Lần này cô không chỉ bị trễ giờ, còn cộng thêm tội làm trái với bậc trưởng bối, còn dám tắt điện thoại nữa, hu hu, cô chết chắc rồi!

“Tiểu thư, cô không sao chứ?”

Một giọng nói trầm thấp vang lên như giọng nói của người dẫn chương trình radio đêm khuya từ trên đỉnh đầu truyền đến. Cô ngẩng đầu lên, cứ tưởng là mình đã nhìn thấy Takenouchi Yutaka, một đôi mắt quyến rũ người khác, cùng mái tóc xoăn gợi cảm, đầy quyến rũ....A, trời ơi! Người đàn ông trước mặt đẹp trai đến nỗi cô nhìn mà quên luôn cả hít thở.

Người đàn ông đẹp trai này giúp cô nhặt những món đồ rơi trên mặt đất lên, còn có điện thoại di động kia nữa: “Thật ngại quá, tôi đang vội nên không nhìn thấy cô.”

Người đàn ông này không chỉ đẹp trai, mà tác phong còn rất lịch lãm, đem tất cả lỗi lầm đều đổ lỗi lên trên đầu mình. Hai má Phạm Ấu Hâm đỏ lên, đem mái tóc dài che hết khuôn mặt gạt ra sau tai: “Không, là lỗi của tôi, là tôi đi quá nhanh rồi....”

Cô nhận lấy một đồng cuộn giấy mà người đàn ông đẹp trai này đưa cho: “Cảm ơn.”

Người đàn ông đẹp trai nhìn chằm chằm vào đầu gối của cô: “Đầu gối của cô không sao chứ?”

Phạm Ấu Hâm lắc đầu: “Không sao cả.” Cô ôm đồ chật vật đứng dậy, cô vẫn còn cuộc hẹn ăn cơm với dì cả, nên không có thời gian nói chuyện với người đàn ông đẹp trai này.

“Xin lỗi, tôi còn có việc....” Cô thở dài tiếc nuối, sau đó nhanh chóng bước đi.

Hạng Tĩnh Thần nhìn bóng lưng cô rời đi, mãi đến khi cô biến mất sau cánh cửa quán cơm, ý cười trên khóe môi anh vẫn chưa biến mất. Vị tiểu thư này có vẻ mặt rất đáng yêu, làm cho tâm tình người khác thật vui vẻ, ở góc đường đụng vào nhau biến thành một chuyện thú vị.

Điện thoại di động vang lên, Hạng Tĩnh Thần liền nhận cuộc gọi: “Alo?”

“Tĩnh Thần, con đang ở đâu vậy?”

Giọng nói đầy lo lắng của bậc trưởng bối vang lên. Buổi hẹn ăn cơm trưa này anh đã làm chậm trễ lâu rồi: “Mợ à, con đang ở trước quán cơm, lập tức đến liền.”

“Bên ngoài quán cơm sao? Được được được, vậy con từ từ đến, chúng ta sẽ chờ con đến ăn cơm luôn!” Từ đầu đến cuối trưởng bối vẫn luôn giữ thái độ thông cảm, không có trách mắng một chút nào.

Hạng Tĩnh Thần đang chuẩn bị bước đi, tầm mắt anh lại rơi vào cuộn giấy màu lam nằm trên mặt đất, liền nhìn về phía quán cơm. Có lẽ anh vẫn còn cơ hội nhìn thấy cô gái đáng yêu lại làm cho tâm tình người khác luôn vui vẻ kia rồi.

Anh cầm cuộn giấy màu lam đi vào quán cơm, ý cười trên khóe môi vẫn chưa dứt.

Hạng Tĩnh Thần cũng không nghĩ rằng trong một thời gian ngắn như vậy lại gặp được cô lần nữa. Anh nở nụ cười về phía hai vị trưởng bối đang chờ đợi mình, nhưng ánh mắt từ đầu tới cuối đều chưa rời khỏi người cô.

“Mợ! Thật xin lỗi! Con đã đến trễ.”

Cô giáo Lâm ôm lấy cháu ngoại trai: “Trong lúc bận vẫn còn mời mợ ăn cơm, làm mợ thật ngại!” Bà ôm lấy đứa cháu trai yêu quý của mình, dường như muốn giới thiệu đứa cháu bảo bối này ọi người biết: “Các vị, đây là Hạng Tĩnh Thần của chúng tôi.”

“Ôi chào, cô giáo Lâm, cháu trai của cô thật đẹp trai.”

“Không dám, người rất khách sáo rồi.”

Dì Lâm giới thiệu, còn dì cả khen ngợi hết lời, nhưng đầu óc của Phạm Ấu Hâm lại không nghe thấy bất kỳ lời nào, trong mắt của cô chỉ có người đàn ông đang ở trước mặt.

“Xin chào, thật khéo.” Anh nói.

Hai má cô thoáng đỏ bừng lên: “Đúng vậy, thật khéo.”

Các vị trưởng bối đều ngạc nhiên: “Hai người biết nhau sao?”

Hạng Tĩnh Thần cười: “Chúng con vừa biết nhau ở trước cửa quán cơm.”

Cô giáo Lâm nói vui vẻ: “Thật tốt quá, nghĩa là hai người rất có duyên.”

Nam chính ngồi vào ghế. Ánh mắt của hai người trẻ tuổi dường như không khống chế nổi liền dán chặt vào nhau, hai người họ nhìn nhau, trong lòng mỗi người đều muốn nhận biết đối phương.

“Tôi nghĩ đây là của cô?” Anh cầm cuộn giấy màu lam lên.

“A....Đúng rồi, đây là của tôi....cảm ơn.” Cô nhận lấy đồ của mình, bởi vì anh đang nhìn chăm chăm vào mặt làm hai má cô đỏ lên.

“Những thứ này đều là bản thiết kế sao?” Anh chỉ vào cuộn giấy màu lam đang để trên ghế ngồi bên cạnh cô.

“Ừ, đây đều là những tác phẩm của tôi. Tôi chỉ là người thiết kế nghiệp dư thôi, gần đây vừa phỏng vấn xong.”

Dì cả nóng ruột nói xen vào: “Ai da, cái gì mà nghiệp dư hay không nghiệp dư, con bé Phạm nhà tôi nó là kiến trúc sư cảnh quan không gian, vừa mới nhận chứng chỉ về. Nó lại khiêm tốn như vậy, chắc là không muốn bán mình mà.”

Cô giáo Lâm lập tức nói thêm vào: “Ai da, thì ra trái đất này lại nhỏ như vậy, Ấu Phàm và Tinh Thần có thể xem là cùng ngành rồi, một người là kiến trúc sư cảnh quan không gian, một người là kiến trúc sư, rất là có duyên nha.”

Phạm Ấu Hâm rất kinh ngạc: “Anh là kiến trúc sư?”

“Phải.”

Hai người nhìn nhau cười, không hẹn mà cùng nói: “Vậy ra là người cùng nghề.”

Không cần giới thiệu, hai người trẻ tuổi này đều có ấn tượng thật tốt với nhau, tình yêu sắp nở hoa, không ngờ lần gặp mặt này lại thành công lớn như vậy.

Dì cả và cô giáo Lâm đều nhìn nhau cười, vẻ mặt hai người đều rất hài lòng.

“Phạm Tiểu Hâm, Phạm Tiểu Hâm, trái đất gọi, trái đất gọi, xin hỏi, linh hồn có trở về lại không?”

Phạm Ấu Hâm thu hồi tinh thần lại, giật mình nhìn chị hai của mình đang đùa giỡn: “Hả?”

Phạm Tư Hâm thở dài, lấy miếng bánh mì trong tay em gái mình ra, để tránh cho vụn bánh dính lên đĩa trái cây trên bàn. “Ngày hôm qua dì cả đã hỏi mẹ, nhà chúng ta tính toán tặng lễ vật cho bà làm mai như thế nào, này không phải hôm qua sau khi xem mắt xong em đều ngăn người vì nguyên nhân này chứ?”

Tư Hâm nhìn vẻ mặt thẹn thùng của Ấu Hâm liền tìm được câu trả lời, bỗng nhiên cô tỉnh ngộ gật gật đầu: “Hèn chi chị cảm giác được một luồng hương phấn kỳ lạ, thì ra em đã bị dì cả dẫn đi ra ngoài!”

Các cô là thai song sinh cùng trứng, nên có sự cảm ứng lẫn nhau, lại giống nhau 98% về dáng người, cho đến khi lớn lên họ mới được thoát khỏi cách ăn mặc tạo hình giống nhau của người lớn. Họ bắt đầu có cái nhìn khác nhau về ý tưởng, càng rõ ràng hơn là cá tính khác nhau, em gái Ấu Hâm có mái tóc dài đến lưng, tính tình vẫn ôn nhu như trước, chị gái Tư Hâm lại thích tóc ngắn, cá tính gọn gàng dứt khoát.

“Thật ra em không biết đó là bữa cơm thân mật.....” Ấu Hâm giải thích ấp úng.

Phạm Tư Hâm trợn to hai mắt: “Là ai biết đó là bữa cơm thân mật? Là ai sẽ nghĩ đến được dì cả đem chủ ý đánh tới ba chị em chúng ta chứ?”

Dì cả là bà mai chuyên nghiệp, làm mai cô nam quả nữ là bản lĩnh của bà.

Mẹ Phạm ở một bên lạnh nhạt nói: “Cũng có khả năng làm mai cho con, nếu như con đồng ý. Đáng tiếc là có ai biết được nhà chúng ta có hai đại tiểu thư khó trị như vậy, nếu dì cả của con cố ý muốn kiếm tiền từ việc làm bà mai này, con nghĩ bà sẽ tìm người nào để ra tay đây?”

Phạm Tư Hâm cười lạnh: “Mẹ, nói gì thì nói, đừng cầm thương mang côn, để tránh dọa một người chạy một người đuổi theo.”

Ba Phạm mất sớm khi tuổi còn trẻ, bà Phạm Lý Xuân Hương vẫn còn diễn viên múa chính có bộ dáng thướt tha ở xã Quốc Tiêu, là nhân vật rất được đông đảo đàn ông trung niên ái mộ.

“Chẳng lẽ không đúng sao? Con cho rằng con và chị cả Phạm Hâm đại tiểu thư có thể chung sống với nhau thật tốt sao?”

“Các người đang nói con sao?”

Giống như một linh hồn Phạm Hâm đi vào nhà ăn Phạm gia, trên tay còn bồng theo một đứa bé đang nửa tỉnh nửa mê.

“Đây là thế nào? Con trở về lại mang về ẹ một đứa bé để mẹ phải làm bảo mẫu cho nó suốt 24 giờ sao?”

Hai chị em sinh đôi đùa giỡn vui vẻ với đứa bé, Phạm Hâm chuẩn bị bữa sáng cho con trai: “Ba nó ở nước ngoài, mẹ nó đang xử lý việc ly hôn, nó nói không muốn về nhà ở với bà ngoại, cho nên con mới dẫn con bé về đây.”

Mẹ Phạm tâm tình không vui: “Phạm Hâm, con là cô giáo giữ trẻ, không phải là bảo mẫu, không cần suốt ngày đem mấy đứa nhỏ mồ côi về nhà, hàng xóm sẽ nghi ngờ con chưa cưới đã sinh con rồi, chẳng trách đã ba mươi tuổi rồi mà nữa con ruồi cũng không thấy!”

Mẹ Phạm lòng đầy tức giận mà mắng chửi, sau khi xoay người lại thay đổi vẻ mặt tươi cười, vui vẻ nhìn đứa bé trắng nõn gọi: “đến đây, bà nội ẵm ẵm, người bạn nhỏ con tên là gì?”

“Con bé gọi là Tiểu Ly.”

“Ly Miêu Ly?”

“Pha Ly Ly.”

“Ôi, tên thật thơ mộng, đến đây bà nội ôm nào, chúng ta ăn sandwich, rồi cùng nhau ra ngoài ngắm chú chim nhỏ nha.

Bà nội vui vẻ bồng đứa bé “bơ vơ” ra khỏi phòng ăn, bên miệng vẫn ngâm nga bài nhạc thiếu nhi.

“Mẹ nhất định sẽ có người phân cách ra.” Phạm Tư Hâm nói.

“Chị đồng ý.” Phạm Hâm lắc đầu thở dài. Mỗi lần đều như vậy, lúc đầu thì mắng cô là nha đầu thối tha, sau đó lại bắt đầu chơi đùa với đứa bé, bà chỉ mong sao đứa bé này là cháu của bà, lại còn dẫn nó đưa dạo xung quanh nhà hàng xóm. Hôm nay cô lại có thêm một tội danh “chưa cưới đã sinh con”, hơn nữa là do mẹ cô đặt cho.

Phạm Tư Hâm nhìn về phía đứa em gái đang liên tục ngậy người kia: “Em thật sự đã thích người đàn ông kia à?”

Phạm Ấu Hâm lấy lại tinh thần, đỏ mặt: “Chị nói cái gì?”

Phạm Tư Hâm lắc đầu: “Nếu đã thích rồi thì lấy chồng đi, sinh một đứa bé ẹ chơi đùa với nó, tránh cho bà ngày nào cũng chĩa mũi nhọn vào chúng ta.”

Phạm Hâm rất ngạc nhiên, ngày hôm qua cô đến nhà Tiểu Ly dọn hành lý, lúc về đến nhà mọi người đều đã ngủ. “Dì cả lựa chọn một lần đã thành công rồi sao?”

“Đúng rồi.”

Phạm Ấu Hâm then thùng quát to: “Chị, các người đang nói cái gì vậy? Thật đáng ghét mà!”

“Chị muốn làm dì rồi!”

“Chị muốn làm dì cả rồi!”

“Chị!”

“Ấu Hâm!” Mẹ Phạm ôm Tiểu Ly vội vàng chạy vào phòng ăn, vẻ mặt bà rất hưng phấn.

“Mẹ làm sao vậy?” Phạm Ấu Hâm khấn trương nhảy dựng lên: “Con được chọn vào rồi sao?”

Mẹ Phạm trợn to hai mắt: “Mẹ làm sao biết được người ở bên ngoài tìm con để chọn vào không chứ?”

“Người ngoài tìm? Sáng sớm người nào tìm con?”

Ba chị em nghi ngờ nhìn ra cửa chính, một người đàn ông cao lớn đứng ngay cửa, đương nhiên làm ọi người đều héch miệng nở nụ cười ám muội ngoại trừ Ấu Hâm ra.

“Hạng tiên sinh?” Phạm Ấu Hâm rất ngạc nhiên. Dì cả đã cho đối phương biết địa chỉ nhà rồi sao?

“Mạo muội đến làm phiền rồi.”

“Sẽ không đâu.”

“Có thuận tiện để tâm sự cùng cô không?”

Mọi người đứng sau lưng Ấu Hâm không có ý định rời khỏi đây.

Cô thở dài: “Phía trước có công viên.”

“Được, đã làm phiền mọi người, bác gái hẹn gặp lại.”

“Mẹ, chị, con đi rồi sẽ về sớm.”

Sau khi nhìn đôi ngọc bích này rời khỏi, mẹ Phạm buồn rầu thở dài: “Aiz, mẹ muốn gả con gái, với lại mẹ còn đang luyến tiếc. Aiz, Ấu Ấu của mẹ lại khéo léo nghe lời như vậy!”

“Con thật muốn làm dì rồi.” khoe môi Phạm Tư Hâm hàm chứa ý cười, tiếp nhận cô bé trong lòng mẹ mình, cô dúi vào cổ Tiểu Ly hít hà mùi thơm sữa trên người con bé.

“Con làm dì cả.”

“Mẹ sẽ làm bà.”

Sau đó ba người cùng nhau thở dài.

Công viên.

Phạm Ấu Hâm nhìn thẳng về phía trước mà không dám nhìn lung tung. Cô biết anh đang nhìn cô, loại cảm giác này rất mãnh liệt.

Họ dừng bước lại ở ông viên Banyan Tree.

Mùa xuân, thời tiết tốt đẹp đến khiến người ta muốn ca hát.

“Có chuyện gì sao?” Cô lấy dũng khí ngẩng đầu lên nhìn người đàn ông trước mặt.

Anh nở nụ cười. Theo như lời mẹ anh nói, anh như ánh mặt trời, tất nhiên không phải là cả người đen tối cộng thêm cơ bắp được bài ra kia, ánh mặt trời của anh là một loại cảm giác, như là đến gần anh, mọi người sẽ được chiếu sáng theo.

Hạng Tĩnh Thần nhìn cô chăm chú: “Ngày hôm qua anh vẫn nhớ đến em.”

Cô làm sao phải không? Phạm Ấu Hâm nín thở.

Anh cười: “Mãi cho đến khuya, anh đã nghĩ ra một cách giải quyết.”

“Ách?”

Anh đưa tay lên phủ nhẹ sợi tóc trên má cô: “Em có tin là vừa gặp đã yêu không?”

Cô có thể không tin sao? Chính cô đang đặt mình vào trong đó mà.... “Tôi tin.”

“Sau ngày hôm qua, em có nhớ đến anh không?”

Cô ghen đốn ánh mắt của anh, không hề trốn tránh: “Có.”

“Tốt lắm, cách của anh cũng là cách giải quyết duy nhất.”

Cô nở nụ cười tươi: “Xin rửa tai lắng nghe.”

“Anh cung cấp một phần công việc, văn phòng luật của anh cần một nhà chuyên gia không gian quy hoạch; anh cung cấp một cuộc hôn nhân, hi vọng chúng ta có thể lấy kết hôn là điều kiện đầu tiên bắt đầu qua lại với nhau.”

Trong lòng cô đều nổi cơn bão táp: “Có thể hơi quá nhanh rồi không?” Cô hỏi một cách yếu ớt.

“Ý của em là công việc hay chuyện yêu đương của chúng ta?”

“Không phải công việc.”

Anh cười, từ từ nâng cằm của cô lên, rồi chăm chú nhìn vào ánh mắt cô: “Sẽ không, Ấu Hâm, anh thật sự yêu em, anh đối với em vừa gặp đã yêu rồi.”

Cô chớp mắt vài cái, nhìn thấy trong ánh mắt trong trẻo của anh có hình bóng của cô, cô hàm chứa nước mắt, biết mình sẽ sắp khóc.

“Được.” Cô nhận lời.

“Anh thích em.”

Anh cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên môi cô rất ôn nhu, càng kiên quyết hứa hẹn.

2. Chương 2

Có rất nhiều ở chuyện trong một thời gian ngắn lại phát triển mới.

Một tháng từ sau khi Hạng Tĩnh Thần tỏ tình với cô, họ đính hôn, một tháng sau khi đính hôn, họ lại kết hôn. Sau khi kết hôn, họ ân ái với nhau khiến nhiều người phải yêu thích và ngưỡng mộ. Bất luận là ở công ty hay ở nhà, luôn luôn nhìn thấy hai người họ mười ngón tay đan xen nhau, gắn bó tha thiết, nguyện làm uyên ương, không làm tiên cũng không gì có thể hơn.

Thế nhưng sau khi ân ái, thứ gọi là “tình yêu” này lại có kết quả khác. Họ không còn mười ngón tay đan xen nhau, không còn gắn bó tha thiết, hiện tại ân ái quá mức chỉ được xem như khác người thôi. Cô không biết cái gì đã làm thay đổi toàn bộ, là thời gian 24 giờ ở chung với nhau? Hay đã chán ghét rồi? Không còn cảm thấy mới mẻ nữa? Hay là độ dài của dây tơ hồng trên ngón tay áp út của cô và anh chỉ có thể kéo dài hai năm thôi? Tệ hơn nữa, hai năm yêu thương của bản thân mình chỉ là một giấc mơ không bao giờ kết thúc?

Kết hôn hai năm, anh phản bội, quyết định của cô —— ly hôn.

Sau khi hoàn thành thủ tục ly hôn ở Cục Dân chính quay trở về nhà, Ấu Hâm nhanh chóng thu dọn hành lý ngay trong ngày rồi quay về nhà mẹ đẻ.

Nhưng không khí ở nhà họ Phạm rất kỳ lạ. Mọi người đều im lặng làm việc. Phạm Hâm thì sửa sang lại căn phòng trước khi Ấu Hâm lấy chồng đã ở, Tư Hâm vội vàng đem những thùng giấy lớn nhỏ trong phòng khách, đó là hành lý của Ấu Hâm, mở từng cái, sắp xếp, bày biện lại. Các cô là song sinh cùng trứng, nên không cần Ấu Hâm mở miệng, Tư Hâm cũng biết được suy nghĩ của cô là gì.

Mẹ Phạm bận bịu trong phòng, vừa vội vàng chuẩn bị bữa tối, vừa lo lắng tiến độ công việc của các con gái.

Ấu Hâm ở trong thư phòng lắp ráp lại bàn vẽ bản đồ. Công cụ này rất là phiền phức, đầu tiên phải tháo nó ra, sau đó lắp ráp lại nhưng mất rất nhiều công sức.

Ai cũng bận bịu, biểu tình trên mặt rất bình tĩnh, chỉ có dì cả khóc đi vòng quanh em gái mình như con kiến, làm cho đầu óc mẹ Phạm phải choáng váng, bà lên tiếng kháng nghị lại.

“Chị, chị đừng đi vòng tròn quanh em được không? Làm sao em làm việc được đây?”

Vào một buổi tối, cuối cùng dì cả được trả lời, hai hàng nước mắt của bà như vòi nước ào ào trút xuống: “Em gái, chị thật xin lỗi em, chị thật xin lỗi em! Có ai mà biết được tên họ Hạng kia lại mặt người dạ thú! một người đàn ông lòng lang dạ sói như vậy! Chị làm mai mấy chục năm, không có một ông chồng nào dám nuôi vợ bé bên ngoài. Không nghĩ tới, không nghĩ tới, lần đầu tiên ly hôn lại là đứa cháu gái của chị.....Chị thật xin lỗi em, để cho tiểu Phạm bị uất ức rồi!”

Mọi người đang làm việc đều ngừng lại. Đây là một vết thương không ai chịu nổi, thời gian sẽ xóa mờ tất cả, nhưng trước tiên phải chờ miệng vết thương khép lại đã, sau khi bị buộc phải đối mặt, sự giận dữ và oán giận như một cơn bão, không ai có khả năng chống đỡ.

Nước mắt Phạm Hâm thấm ướt một chiếc khăn mỏng, hai tay cô run rẩy, ghen ngào đến không nói nên lời.

Đáy mắt lạnh lẽo của Tư Hâm lại hơi đỏ, cô im lặng nhìn bóng lưng Ấu Hâm yêu thương của mình đang viết chữ, đột nhiên đứng dậy đi thẳng ra cửa chính.

Mẹ Phạm ngăn cả con gái thứ hai của mình lại: “Con muốn đi đâu?”

“Buông con ra.”

“Đi tìm hắc tính sổ sao?”

“Buông con ra.”. Tư Hâm tức giận rơi nước mắt.

Mẹ Phạm thở dài. Từ nhỏ đến lớn, nếu ai dám khi dễ chị cả và em gái, trước tiên Tư Hâm sẽ tìm cách đòi lại công bằng cho chị em. Bà đem con gái thứ hai của mình gắt gao ôm vào trong lòng. Các cô là chị em song sinh, Ấu Hâm đau khổ, thì Tư Hâm cũng hiểu rõ.

Mẹ Phạm nước mắt rơi đầy mặt: “Suyt, ngoan, đừng khóc, con gái yêu của mẹ.”

“Buông con ra.....Con muốn đi tìm hắc tính sổ. Ấu Hâm yêu hắc như thế, hắc dựa vào cái gì?”

Mẹ Phạm không thể trấn an được con gái thứ hai: “Ng ngoan, không được khóc....”

Dì cả vô cùng đau đớn khóc rống lên: “Ai da, đều là lỗi của dì cả, dì cả không có mắt mà!”

Tâm Hâm khóc rống ngã nhào vào trong lòng mẹ mình, Phạm Hâm đi ra khỏi phòng em gái, trên mặt đều là nước mắt bi thương và không muốn.....

Đột nhiên trong thư phòng truyền đến một tiếng động thật lớn, mọi người không nói một lời nhanh chóng chạy đến thư phòng.

Ấu Hâm ngồi xếp bằng trên mặt đất, bên cạnh là bàn vẽ bản đồ bị sụp đổ, cô úp mặt vào hai tay khóc nức nở.

“Con gái...”

Ấu Hâm di chuyển hai bàn tay để lộ ra gương mặt khóc lóc bất lực, cô chỉ thẳng về đồng hồ xung quanh rồi nói: “Con không lắp ráp được. Rõ ràng nhìn người khác lắp ráp rất dễ dàng, nhưng chính mình bắt tay vào làm lại rất khó khăn.”

Ai cũng biết Ấu Hâm nói “người khác” chính là người đàn ông lòng dạ sói mà dì cả đã nói lúc này.

Thời gian như ngừng lại, tất cả mọi người đều cảm nhận được trên người Ấu Hâm đều đau khổ và thê lương.

Tư Hâm xông lên phía trước, gạt đi nước mắt, cô cầm lấy chân bàn và công cụ bắt đầu lắp ráp: “Cái này có gì khó khăn? Rất nhiều đồ dùng trong nhà do chị lắp ráp, đã đỡ tốn kém lại còn thực tế, loại chuyện nhỏ này chị nhìn thật chướng mắt.”

Chị cả Phạm Hâm lau khô nước mắt cũng ngồi xổm xuống tham gia vào lắp ráp: “Đúng vậy, một nửa đồ dùng trong nhà chúng ta đều do chị và chị hai nghiên cứu ra, em và mẹ là tốt nhất, luôn không cần phiền não vì những việc nặng này.”

Mẹ Phạm cúi người, trong mắt tràn đầy nước mắt, lấy tay lau đi nước mắt trên mặt con gái: “Tiểu Ấu, con xem sổ mạng chúng ta thật tốt, có chị cả và chị hai ở đây, mẹ còn lo lắng cái gì? Nhất là chị hai của con, quả thực là người bình thường không thể ngăn cản mà! Aiz, thiệt thòi nhất vẫn là chị em sinh đôi các con, sao lại xui xẻo vậy chứ?”

Tư Hâm vỗ tay, học hỏi trong quảng cáo từng chữ một: “Mẹ, mẹ thật là thành thạo.”

Ấu Hâm nở nụ cười: “Mẹ, chúng con là do mẹ sinh, làm sao mẹ lại hỏi con vấn đề này chứ?”

Mẹ Phạm nhìn gương mặt cười tươi của con gái một cách say sưa. Giờ phút này, nụ cười thật quý giá: “Phải nở nụ cười rồi!”

Cô chớp hai mắt đắm lệ, hàm chứa ý cười: “Con sẽ không khóc. Con bảo đảm.”

“Đây mới là con gái của mẹ.” Mẹ Phạm ôm ấp cô con gái nhỏ.

“Đây mới là em gái của chị.” Phạm Hâm kiêu ngạo mà ôm lấy em gái mình.

“Chị em sinh đôi không chịu thua kém chút nào, em khóc chảy nước mắt nước mũi, chị cũng rất khó chịu.” Tuy Tư Hâm không có ôm, nhưng trong giọng nói thương tiếc nhưng vẫn cố gắng không thua bất kỳ một ai.

“Không sao, dì cả sẽ giúp chị tìm một người đàn ông hiền lành khác.”

“Này, em vẫn không buông tha cho dì cả sao?” Đây là giọng nói của Tư Hâm.

Phạm Ấu Hâm nhìn người nhà xung quanh mình, đây là sức mạnh của cô, là sự ủng hộ của cô, cho dù gặp phải rủi ro lớn nào, họ đều đứng lên, mang theo nụ cười thật tươi, ngẩng đầu ưỡn ngực mà đối mặt qua mỗi ngày.

“Thật sự là chị đã ly hôn với ông chủ rồi sao?”

Dường như tin tức này đã truyền đến công ty rồi.

Nghỉ ngơi ba ngày, sau đó cô đi làm lại bình thường. Đường như các đồng nghiệp trong công ty ai cũng biết tin tức này. Họ chỉ nhìn cô chứ không dám hỏi thăm. Chỉ có trợ lý không sợ chết của cô mới dám hỏi tin tức này.

“Làm sao các người biết được tin tức này?” Phạm Ấu Hâm không thể không tò mò.

Trợ lý Man Tú bất đắc dĩ lắc đầu: “Nên nói thế nào đây? Trên thế giới này không có chuyện gì mà không xảy ra ngẫu nhiên cả, hôm thứ sáu chị và Hạng tiên sinh làm thủ tục ly hôn, người nhân viên trực tổng đài điện thoại ở Cục Dân Chính là mẹ của em. Chị nói chuyện này sẽ không truyền ra ngoài như vậy chứ? Cô khoa trương kéo dài âm cuối.

Một giây sau, Phạm Ấu Hâm hét lớn lên: “Thảo nào lúc chị làm thủ tục ở đó, chị luôn cảm thấy người đi kia thật quen mắt. Ha ha.”

“Năm nay tổ chức tiệc cuối năm để khích lệ cho công nhân có mời gia đình tham dự, nhất định là chị đã gặp qua mẹ em rồi. Hình như mẹ em còn nhớ chị rất rõ.” Man Tú thở dài: “Làm sao bây giờ? Số người biết được tin tức này sẽ ngày càng tăng lên.”

Phạm Ấu Hâm nhún nhún vai: “Ai biết cũng không sao cả, chị muốn rời khỏi đây.”

“Chị định rời khỏi công ty sao?”

Phạm Ấu Hâm mỉm cười: “Chẳng lẽ em nghĩ rằng chị có thể bình tĩnh duy trì quan hệ đồng nghiệp với chồng trước của chị sao?”

Man Tú có vẻ nghi ngờ: “Nhưng mà nhìn chị đã bình tĩnh lại rồi... Hơn nữa, trong công ty còn có rất nhiều công trình mới mà chị đang chỉ đạo, chị đi rồi những thứ này ai tiếp nhận đây?”

Phòng làm việc của cô và Hạng Tĩnh Thần chỉ cách nhau một bức tường thủy tinh. Họ đã từng ở trong văn phòng của mình ra ám hiệu với đối phương với biết bao nhiêu yêu thương, nháy mắt ra hiệu, cái này có cảm giác rất gần bó với nhau, cho dù có bận rộn công việc, họ vẫn cảm thấy thật hạnh phúc.

Phạm Ấu Hâm đi lên phía trước đưa tay kéo cửa chớp xuống, ngăn cách tất cả mọi thứ: “Hạng tiên sinh sẽ tiếp nhận, chị sẽ đem công việc bàn giao lại cho anh ấy.”

Phạm Ấu Hâm lắc đầu: “Chị không dừng cảm, chị chỉ muốn sống một cuộc sống đơn giản thôi, yên ổn mà sống qua ngày.”

Man Tú nhìn Ấu Hâm, ánh mặt trời buổi sáng chiếu lên trên người cô, vẻ mặt cô vẫn hồng hào như mọi ngày. Phạm Ấu Hâm có thể duy trì nụ cười, nhưng vẻ bi thương nhàn nhạt trong ánh mắt cô lại không thể che giấu được.

Man Tú âm thầm thở dài.

“Man Tú, buổi sáng hôm nay chị đã chuẩn bị đồ rồi, em hẹn Hạng tiên sinh giúp chị, nói với anh ấy chiều nay có rảnh thì họp với chị.”

“Được, không thành vấn đề.”

Ấn định hai giờ chiều họp xong, trong cả buổi sáng, cô vừa bận rộn xem hồ sơ kiến trúc, ghi lại tiến độ làm việc, vừa nhận vô số cuộc điện thoại dò hỏi quan tâm. Có điện thoại của bên hợp tác xây dựng, của người quen, của cả những đồng nghiệp thường hay liên lạc, đương nhiên còn nhận được lời hỏi thăm của người thân trong gia đình....Thật giống như lời Mạn Tú đã nói, tin tức cô ly hôn lan nhanh không khác nào một vụ cháy rừng

Giữa trưa Tư Hàm tìm cô đi ăn cơm. Nhìn cô hăm he, bày ra vẻ mặt hung thần sát khí, cô biết Tư Hàm không chỉ đơn giản là đến tìm cô để đi ăn cơm, đương nhiên là vì cái tên đàn ông lòng người dạ thú kia. Vấn đề là cô ấy tới thật không đúng lúc, cũng không gặp được tên đàn ông đáng ghét kia.

“Hắn đâu?” Phạm Tư Hàm vừa đưa tay chống hông vừa thở phì phò, cô trừng mắt nhìn cách vách không có một bóng người nào, bức màn lớn đã bị cô kéo ra.

Hầu như cả người Phạm Ấu Hàm bị chôn vào đồng hồ sơ kiến trúc kia: “Không để ý, em đang bận tìm đồ mà.”

Phạm Tư Hàm tức giận kéo tấm màn lại: “Thật không hiểu nổi em vì sao lại muốn nói chuyện với hắn? rõ ràng là em đã bàn giao hết công việc cho hắn, để cho hắn không có thời gian đi tìm người khác yêu đương!”

Phạm Ấu Hàm hoàn toàn không muốn né tránh chuyện này. Thay vì trốn tránh, chẳng thà cô thản nhiên đối mặt đi.

Phạm Ấu Hàm lập tức dừng lại động tác. Cô biết suy nghĩ của chị mình, càng nóng lòng muốn cô phải đối mặt, muốn cô vui vẻ, muốn cô đồng ý, nhưng.....

Cô hít thở thật sâu. Thật khó, còn cần phải cô lên nhiều hơn.

Phạm Tư Hàm vỗ ngực, bắt đầu dĩ lắc đầu: “Song sinh nhà khác cũng như vậy à? Một người đau lòng, người kia cũng sẽ đau lòng theo sao? Tiểu Ấu, trái tim của chị mấy ngày nay đau khổ cùng em thật không dễ chịu chút nào.”

Phạm Ấu Hàm hít thở thật sâu: “Em sẽ cố lên, quên đi chuyện này.”

“Được, việc đầu tiên phải làm là lập tức theo chị về nhà. Đừng để ý đến việc giao tiếp hay không giao tiếp.”

Phạm Ấu Hàm lắc đầu: “Không được những người này đều là khách hàng của em, phải báo lại với họ. Không thể nói đi là đi được.”

“Em định nói chuyện đến khi nào? Hôm nay có thể hoàn thành không? Chị không hy vọng ngày mai em sẽ sắp xếp những thư từ liệu vô dụng này một chút nào.”

“Em đã hẹn với anh ta hai giờ chiều nay. Sau đó sẽ xem tình hình thế nào.”

Phạm Tư Hàm thở dài, đi thoáng qua bên cạnh em mình, nắm mái tóc của Ấu Hàm: “Đem mái tóc dài này cắt đi, chặt đứt 3000 sợi dây tơ tâm này, cũng có thể lấy bán đi được một số tiền.”

Tư Hàm từng có một mái tóc dài thật đẹp, nhưng từ lúc phát hiện ra việc cắt tóc bán kiếm tiền, cô không suy nghĩ chút nào liền cắt mái tóc của mình để đổi lấy mấy vi tính.

Phạm Ấu Hàm mỉm cười. Cô nhớ lúc chị hai bán đi mái tóc dài để mua máy vi tính, mẹ cô đã giận ngút trời rồi.

“Cũng được, chờ khi nào em tìm không được việc, em sẽ đem bán mái tóc dài này kiếm một chút tiền sinh hoạt.”

Phạm Tư Hàm vuốt ve mái tóc của em gái: “Thôi đi, em cắt mái tóc dài này đi, nhất định mẹ sẽ mắng chị là nhau đầu xấu xa. Ai bảo chúng ta là chị em sinh đôi, chị chỉ cần chăm sóc em thật tốt thì cũng như tự giúp bản thân rồi.

Phạm Ấu Hàm ôm eo chị gái mình: “Chả trách mẹ nói người bình thường không thể ngăn cản chị.”

“Ha ha, bây giờ em mới biết sao?”

Hai người ôm nhau, trên khóe môi đều nở nụ cười thật tươi.

“Cảm ơn”

“Không cần khách sáo.”

Điện thoại vang lên, sự yên lặng cắt đứt khoảnh khắc này.

Phạm Ấu Hâm nhận điện thoại, ý cười trên môi cô lập tức biến mất, cô chỉ “ừ” một tiếng rồi cúp điện thoại.

“Là hân?”

“Ừ, anh ta về rồi, chiều nay ba giờ anh ta phải đến công trường, nên hỏi em buổi họp chiều nay có thể họp trước hai giờ được không?”

Phạm Tư Hâm hừ lạnh: “Cơm trưa còn chưa ăn, hân muốn mời em đi ăn cơm sao?”

Phạm Ấu Hâm đứng lên, ôm lấy đồng hồ tài liệu trên bàn: “cho dù có đi ăn cơm, cũng chỉ giải quyết công việc thôi, ngày mai chị xin phép nghỉ đi theo em đến Dương Minh Sơn tắm suối nước nóng đi.”

Phạm Tư Hâm trừng to hai mắt: “Em gái, hiện tại là mùa hè nha.”

“Lúc này tắm mới đã, còn có chị cả và mẹ đi nữa.”

Phạm Ấu Hâm vẫy vẫy tay, ôm tài liệu rời đi.

Phạm Tư Hâm nhìn bóng lưng em gái rời khỏi, cô vuốt ngực mình, chưa xốt hít hít mũi, rõ ràng là cô cảm nhận được đau thương dâng trào, trong lòng em gái chắc còn khó chịu hơn.

Anh nhìn người vợ trước của mình, cô nhỏ nhắn xinh xắn giống như hai năm trước đây lúc mới gặp nhau.

“Ăn chưa?” Anh hỏi.

Cô không nói, đem toàn bộ tài liệu trong tay đặt lên bàn làm việc của anh, lập tức đi vào nội dung cuộc họp.

“Tổng cộng có năm bản kế hoạch, trong đó gồm tư liệu về tiến độ thiết kế công trình của công ty, đây là bản thiết kế, phần còn lại thì tôi sẽ sắp xếp tổ chức ở bộ phận kế hoạch sau.”

Cô đứng thẳng dậy rời khỏi chỗ ngồi, nói từng câu từng chữ bàn giao lại công việc của mình một cách rõ ràng. Năm bản nội dung kế hoạch này do anh thiết kế, nhưng không gian quy hoạch lại do một tay cô phụ trách, những vụ làm ăn mà bọn họ hợp tác luôn luôn thành công làm cho đồng nghiệp phải vỗ tay trầm trồ khen ngợi. Anh biết rất rõ năng lực của cô, cũng biết cô luôn hết sức nỗ lực trong tất cả các công việc được giao.

“Thật sự bỏ được sao?” Anh hỏi.

Phạm Ấu Hâm rút cổ lại, sau đó nhún nhún vai, nói một cách nhẹ nhàng thanh thản: “Những công trình này tôi không có khả năng tiếp nhận nữa, nên chỉ muốn ở nhà thôi.”

Anh nhìn cô chăm chú: “Còn anh, em bỏ được sao?”

Cô chớp mắt nghi ngờ, sau đó cười giấu cợt: “Tôi cần gì phải luyến tiếc chứ?”

Hạng Tĩnh Thần mệt mỏi nhắm nghiền hai mắt, đặt tay lên trán suy nghĩ. Sau khi chuyện này xảy ra, cô cố gắng dùng khoảng cách để dần dần biến mất khỏi cuộc đời anh, dọn ra khỏi ngôi nhà mà hai người đã xây dựng nên, kể cả công ty cô cũng không cần, cũng không đồng ý nghe anh nói một câu nào.

Vợ trước? Ông trời ơi....

Phạm Ấu Hâm nhìn anh. Cô biết anh khác xa rất nhiều, ý chí biến mất, không còn hăng hái như trước kia, thần sắc thì mệt mỏi, như là đã chịu đựng vài đêm. Thức trắng đêm lên mạng tìm kiếm phần tình yêu kia sao? Trừ lần đó ra, cô không nghĩ ra nguyên nhân nào khác.

“Em không cho anh cơ hội giải thích nào.”

“Tôi đã cho, nhưng không phải anh đã trả lời không được rồi sao?”

“Em định tội anh quá nhanh.” Anh bỏ tay xuống, trợn to hai mắt nhìn chăm chăm vào cô.

Phạm Ấu Hâm nắm chặt quả đấm, trong ánh mắt tràn đầy oán hận: “Hay là anh hy vọng khi nào tôi bắt gian tại trận mới xem là cơ hội tốt? Hạng Tinh Thần, anh đừng quá tàn nhẫn một chút được không?”

“Những gì em thấy chỉ là một phần thân mật thôi, trừ lần đó ra, cái gì cũng không có.”

Thật sự là cái gì cũng không có. Bọn họ chỉ là bạn bè mà thôi.

Phạm Ấu Hâm nắc nhen cổ họng, cố gắng áp chế cảm xúc chính mình, cô đưa tay mở bản thiết kế ra. “Trước tiên về đề án ”Nghị Lộ Song Bảo” này, hiện nay chỉ mới được một phần.”

“Cô ấy chỉ là bạn.”

Giọng cô vẫn đều đều: “Phần diện tích sử dụng kia cần được đo đạc lại một lần nữa, đang chờ sở Xây Dựng xét duyệt.”

“Cô ấy chỉ là một người bạn thân, hôm đó tâm trạng của cô ấy không được tốt.”

Cô kiên quyết cắt ngang lời giải thích của anh: “Tất cả các công văn Man Tú sẽ xử lý hết.”

Hạng Tinh Thần nắm lấy cổ tay cô, ép buộc cô đối mặt với anh: “Tiểu Hâm, anh không có phản bội hôn nhân của chúng ta, em nhất định phải tin tưởng anh.”

Sự bình tĩnh chống đỡ của cô cuối cùng cũng sụp đổ, Phạm Ấu Hâm như bị kim đâm vào lòng, cô tức giận hất tay anh ra, cô dồn hết sức vào tay mình tát thật mạnh lên má anh.

“Đừng đụng vào tôi!” Cô gầm lên giận dữ.

Trên gương mặt Hạng Tinh Thần hiện lên năm ngón tay rõ rệt: “Em không dám đối mặt với anh, không cho anh cơ hội, cố ý rời khỏi cuộc sống của anh, thật sự là em bỏ được sao?”

Phạm Ấu Hâm phần nộ như cuồng phong bão táp quét đến, rốt cuộc không kiềm chế được: “Anh hỏi tôi có từ bỏ được không? Sao anh không hỏi lại bản thân mình có bỏ được không? Tôi nhìn thấy những câu nói kia có biết bao ân ái cảm động, anh yêu thương cô ta, quan tâm tâm trạng cô ta không tốt, anh định đưa cô ta đi ăn cơm, cái này mà gọi là chỉ mới thân mật thôi sao? Sau đó thì sao? Thật sự chỉ ăn cơm à? Cô ta điềm đạm đáng yêu như vậy anh có ôm cô ta không? Bởi vì có mỹ nhân trong ngực như vậy anh sẽ không mất đi không chế mà hôn cô ta không? Đủ rồi! Tôi không muốn nghe bất cứ lời giải thích nào của anh, tôi chỉ tin vào mắt mình, gặp ai? Thấy cái gì? và bằng chứng thôi.”

Hạng Tinh Thần như con gà trống chiến đấu thất bại, anh mất đi dáng vẻ cao ngạo, chật vật muốn nắm lấy một cơ hội cuối cùng: “Không có ôm, không có hôn, em đề cao anh quá, trái tim của anh không bền vững như vậy, nó chỉ có em, bất luận kẻ nào cũng không thể chiếm lấy được.”

“Tâm trạng không tốt có thể nói cho anh biết, đừng làm anh lo lắng.”

“Cảm ơn anh đã quan tâm, em rất vui.”

“Tối mai đi ăn cơm không?”

“vợ của anh có cho phép anh đi ăn với người khác không?”

“Không sợ.”

“Ừ! Vậy anh muốn dẫn em đi ăn cái gì?”

“Tùy em, thấy tâm trạng em không tốt, anh chỉ muốn cùng em.”

“Anh thật sự rất tốt với em. Em rất yêu anh.”

Cô cười thê lương: “Tôi không thể quên bất cứ lời nói đó, nếu anh muốn tìm người phụ nữ khác làm bạn tâm sự, thì hãy che giấu thật kĩ, lừa gạt tôi thật tốt, nhưng cũng rất sơ sót. Nhưng rõ ràng anh lừa gạt điều

chẳng muốn lừa gạt, lại còn hỏi xem tôi có bỏ hay không? Bằng không anh hãy thay đổi người kia đi, cô ta yêu anh không phải sao?”

Cô lấy lại bản thiết kế thứ nhất, mở bản thiết kế thứ hai ra, cô đưa tay di chuyển qua lại trên bản thiết kế: “Đề án xây dựng trường học quốc gia được tiến hành hết sức thuận lợi, đây là không gian được bố trí.”

“Em còn yêu anh không?” Anh hỏi bằng giọng yếu ớt.

Cô ngẩng đầu, sắc mặt lạnh lùng: “Anh không muốn bàn giao nữa phải không?”

“Anh chỉ muốn cứu vãn hôn nhân của chúng ta.”

“Tôi nên nói rõ ra, tôi không cần anh nữa rồi.”

“Chẳng lẽ tình yêu của chúng ta không có cách nào qua được cửa ải này sao?”

Cô cười nhẹ: “không phải người cũ chán rồi, người mới luôn tốt hơn sao?”

“Em cố ý kết thúc?”

“Cho phép tôi nhắc nhở, thủ tục ly hôn của chúng ta đã hoàn thành cách đây ba ngày rồi.”

Cô lấy lại bản thiết kế thứ hai, mở bản thiết kế thứ ba ra: “Đây là dự án Hồ Bơi Hạnh Phúc, không gian quy hoạch do anh quản lý, có lẽ anh đã rất rõ.”

“Tiểu Hâm, xin em hãy tin anh, thật sự anh rất yêu em.”

“Đủ rồi!” Phạm Ấu Hâm tức giận đập hai tay lên bàn. Cô nhìn anh, trong ánh mắt mang theo một tia đau buồn: “Căn bản là anh không thích tôi, không nên vũ nhục tình yêu cao quý, nếu anh không muốn bàn giao nữa, tôi cũng không muốn đứng ở đây nghe những lời nói vô nghĩa này đâu.”

Cô để lại tài liệu trên bàn, tức giận xoay người bỏ đi.

Sự việc xảy ra vào ngày thứ năm, đêm hôm đó cô đề nghị ly hôn, thứ sáu đã hoàn thành thủ tục ly hôn, sau đó dọn ra khỏi ngôi nhà họ đang sống, qua ngày thứ ba lại bàn giao công việc.

Chẳng lẽ anh thật sự đã mất cô rồi? Làm sao anh có thể để ỉnh mất đi cô như vậy?

Hạng Tĩnh Thần ôm đầu bi thương hét ra tiếng.

Đây là âm thanh của người đàn ông đã hối hận.

3. Chương 3

Phạm Ấu Hâm tức giận xông vào phòng làm việc của mình. Phạm Tư Hâm vừa mới kết thúc một cuộc điện thoại, nhìn thấy bộ dạng của em gái mình như muốn lấy dao chặt chân người khác vậy.

Phạm Tư Hâm giương lên nụ cười tươi: “Tiểu Ấu, nếu em muốn chặt đứt mục tiêu giống như chị, chị có thể mở rộng ra chỉ em tham gia vào.”

Phạm Ấu Hâm rất tức giận, cô lo lắng đi qua đi lại trong phòng: “Em không thể tin được! Làm sao anh ta có thể nói những lời như vậy! Em thật sự không thể tin được anh ta có thể nói ra những lời đó!”

Phạm Tư Hâm rất tò mò, rốt cuộc cái tên đàn ông họ Hạng kia đã nói cái gì, lại để cho tiểu thư Phạm gia lại nổi cơn giận: “Anh ta không phủ nhận anh ta tìm phụ nữ à?” Cô đoán thử.

“Không phải!”

“A, vậy anh ta thừa nhận là anh ta thích người phụ nữ kia à?”

Phạm Ấu Hâm nắm chặt quả đấm: “Cũng không phải! Anh ta nói là anh ta còn yêu em!”

Phạm Tư Hâm trừng to hai mắt: “Anh ta nói cái gì?”

Phạm Ấu Hâm tức giận ném mình lên ghế sofa: “Em hoàn toàn không muốn lặp lại những cái đánh rắm này.”

Phạm Tư Hâm nhíu mày nhắc nhở: “Ở nhà chúng ta nếu nói chuyện thô tục sẽ bị xử phạt rất nhiều hình thức: “Trước đây là giam lỏng không cho đi chơi, lớn một chút là không cho tiền tiêu vặt, lớn hơn chút nữa là sẽ phạt tiền. Chúng ta đều đã lớn như vậy rồi, không biết mẹ sẽ dùng chiêu gì để xử phạt đây?”

Phạm Ấu Hâm lấy tay che mặt, cô rất tức giận nhỏ giọng gào thét lên: “Tư, làm sao anh ta có thể.... Làm sao anh ta có thể khinh địch mà nói anh ta yêu em như vậy chứ? Em và anh ta đã ly hôn! Em và anh ta đã ly hôn rồi mà!”

Phạm Tư Hâm vỗ vỗ lưng em gái mình: “Đàn ông luôn luôn giải thích chỗ phạm lỗi của họ....Ừ, nên nói thế nào nhỉ? Anh ta nói anh ta yêu em đúng là..... một lý do không tốt.”

“Không chỉ không tốt, mà là quá thối nát mà.” Phạm Ấu Hâm ngẩng đầu, trong ánh mắt tràn đầy nước mắt, nói yếu ớt.

Phạm Tư Hâm thở dài, người đàn ông này đã làm cảm xúc của em gái rối loạn lên rồi: “Về nhà đi, buổi tối đến nhà hàng năm sao ăn một bữa cơm thật no để đánh tan cơn giận này, ngày mai chúng ta đến suối nước nóng Dương Minh Sơn tắm cho khuây khỏa.”

“Em cũng nghĩ đây là ý kiến hay.”

Phạm Tư Hâm đứng lên cầm lấy ba lô của em gái: “Tất nhiên đây là ý kiến hay rồi.”

Cô nắm lấy tay em gái chuẩn bị rời khỏi văn phòng, cửa phòng vừa mở ra, không nghĩ tới Hạng Tĩnh Thần đang đứng trước cửa,

Cả hai chị em đều giật mình, Phạm Tư Hâm quát mắt trừng lớn với anh: “Có chuyện gì sao? Hạng tiên sinh!”

“Tiểu Hâm!”

Lúc sự việc kia xảy ra đến nay, Hạng Tĩnh Thần chưa bao giờ cười nhưng giờ phút này lại cười thật tươi, bộ dạng đắc ý của anh ta như muốn được ăn đòn.

Phạm Ấu Hâm nghi ngờ nhíu mày lại, vẫn không quên lạnh nhạt nói: “Chuyện gì? Chúng tôi đang muốn đi, anh đừng ở đây cản đường tôi.”

“Anh nghĩ rằng điện thoại của em có vài cuộc gọi nhớ.” Anh nói, khóe môi nhếch lên càng cao.

Phạm Ấu Hâm nhíu chặt chân mày: “Có cuộc gọi nhớ? Anh có ý gì?”

“Cho dù có, cũng không liên quan gì đến anh!” Phạm Tư Hâm đứng một bên nói thêm vào.

Hạng Tĩnh Thần đưa điện thoại của mình ra: “Lúc này anh nhận được điện thoại của Cục Dân Chính, Đối với anh mà nói, đây là một chuyện lớn.”

Phạm Ấu Hâm hừ lạnh: “Thông báo có giấy chứng minh mới phải không? Xem ra anh rất mong đợi thân phận độc thân của mình.”

Hạng Tĩnh Thần cười lên, đôi mắt đen long lanh tỏa sáng: “Hiểu lầm này rất lớn, Hạng mỗ không độc thân, và em cũng không phải.”

Phạm Ấu Hâm có linh cảm không tốt: “Cuối cùng là anh muốn nói cái gì?”

Hạng Tĩnh Thần kích động ôm lấy “bà xã” của mình. “Tiểu Hâm, thủ tục ly hôn của chúng ta vẫn chưa xong, em vẫn còn là vợ của Hạng Tĩnh Thần anh. Đây là do ông trời ban ơn mà!”

Thủ tục ly hôn vẫn chưa xong? Đây quả thực là sấm sét giữa trời quang mà! Phạm Ấu Hâm kinh ngạc không thôi: “Vẫn chưa xong? Tôi không hiểu....”

“Làm sao lại có thể không xong? Anh đang nằm mơ giữa ban ngày sao?” Phạm Tư Hâm cũng có vẻ mặt hoang mang.

Nhìn vẻ mặt Hạng Tĩnh Thần không có một chút nào hoang mang cả, anh ôm chặt vợ mình: “Thủ tục bên Cục Dân Chính xảy ra vấn đề, vì vậy thủ tục vẫn chưa làm xong. Bất luận như thế nào, bây giờ anh tuyệt sẽ không để em đi dễ dàng như vậy.”

Tuyệt đối không thả em đi dễ dàng sao?

Một lời hứa hẹn thật tốt đẹp! Cái ôm quen thuộc này, nhiệt độ cơ thể quen thuộc, hương vị quen thuộc, toàn bộ cảm giác tốt đẹp trong nháy mắt như thủy triều lên, gọi lên rất nhiều kỉ niệm ngọt ngào, làm cô muốn choáng váng.

“Tùy em, nhìn thấy tâm trạng của em không tốt, anh chỉ muốn đi cùng em.”

Kỉ niệm của cô, sự phản bội của anh, trong đầu ông lại kêu gào đan xem lẫn nhau. Những kỉ niệm đẹp thật ngọt ngào làm sao, sự phản bội của anh đã chặt đứt cuộc hôn nhân của cô và anh rất tàn khốc, làm cô không thể quên được.

Phạm Ấu Hâm cắn chặt răng, dùng sức đẩy anh ra: “Tôi mặc kệ thủ tục hay không thủ tục, ly hôn đúng là sự thật, xin anh không được cản đường.”

Hạng Tĩnh Thần cũng không có ý định tránh qua một bên: “Tiểu Hâm, tội phạm giết người đều có cơ hội kháng án, anh hy vọng em cho anh một cơ hội.”

Phạm Ấu Hâm lạnh lùng nhìn anh: “Cho anh hy vọng? Ai sẽ cho tôi hy vọng? Hạng Tĩnh Thần, chúng ta đã ly hôn, tất cả quan hệ của chúng ta đã kết thúc, cứ như vậy đi.”

Cô dùng lực đẩy người đang đứng cản đường kia ra, kéo tay chị gái mình đi đến văn phòng tổng đài. Cô còn nhớ rõ trợ lý Man Tú từng nói với cô, cô nhân viên tổng đài họ Vương kia giúp cô giải quyết thủ tục ly hôn là mẹ của cô ấy, cô cũng rất muốn hỏi em gái tổng đài này xem rốt cuộc bây giờ đã xảy ra chuyện gì?

Tổng đài viên vừa nhìn thấy bà chủ nổi giận dùng dùng đi tới, lập tức nhảy ra khỏi quầy cúi đầu xin lỗi: “Hạng phu nhân, thật xin lỗi, mẹ em không phải cố ý làm mất đơn ly hôn của chị và Hạng tiên sinh đâu. Chị có biết là tất cả cơ quan trên cả nước đang gấp rút việc đổi giấy chính minh này..... gấp rút quá sẽ có sai sót, thật ra mẹ em không cố ý, bà chỉ nói chị và Hạng tiên sinh điền vào đơn ly hôn một lần nữa, rồi sau đó đóng dấu vào một lần nữa là có thể, em có thể giúp chị chuyển đi, chị không cần phải đi nữa.”

“Gấp rút quá sẽ có sai sót?” Phạm Ấu Hâm chỉ biết há hốc mồm ra. Việc ly hôn cần thay đổi giấy chứng minh, ô vợ chồng bị xóa bỏ, bởi vì trùng hợp với việc thay đổi giấy chứng minh mới, giấy chứng minh cũ không thể đổi lại, mà giấy chứng minh mới lại qua nhiều cơ quan an ninh, không thể nhận trong ngày được, mẹ em nói họ sẽ thông báo ngày đến nhận lại. Không ngờ vừa thông báo xong, thật ra thủ tục ly hôn của chị phải làm lại một lần nữa.”

Phạm Ấu Hâm không thể tin được, cô thật muốn thét lên một tiếng mà.

“Mẹ em vừa mới gửi cho em đơn xin ly hôn có chỗ trống, chị và Hạng tiên sinh điền vào xong có thể gửi lại cho em.”

Hai tay Phạm Ấu Hâm run nhẹ nhận lấy bản kê khai mà cô nhân viên tổng đài đã chuẩn bị sẵn, loại cảm giác này như bị lột da hai lần, kết hôn hai lần.

Cô nhận xong liền thở dài, xoay người lại trừng mắt nhìn người đàn ông đang đứng sau lưng: “Đưa cho tôi con dấu của anh.”

“Không cần.” Người đàn ông này nói không chút suy nghĩ.

Phạm Ấu Hâm nhún vai nói: “Không sao, tôi tự mình đi khắc con dấu khác.”

Hạng Tĩnh Thần rất đặc ý: “Con dấu của anh có in chứng nhận giám sát, cái khác Hạng mỗ sẽ không thừa nhận.”

Phạm Ấu Hâm tức điên lên, cô chống hai tay lên eo: “Rốt cuộc anh muốn thế nào? Đàn ông ngoại tình đều vô lại như vậy, không nói đạo lý à?”

“Anh sẽ giải thích lỗi lầm này.” Ánh mắt anh kiên quyết.

Phạm Ấu Hâm cảm giác được ánh mắt “nồng nàn” của anh liền từ chối: “sai là sai, không có gì phải giải thích, Tôi muốn con dâu của anh.”

Hạng Tĩnh Thần nín thở nhìn vợ mình. Cảm ơn ông trời, anh chưa bao giờ biết cảm giác mất mà lại được đúng là tốt đẹp như vậy: “Đêm hôm đó xảy ra quá đột ngột làm anh trở tay không kịp, ngốc đến nỗi đồng ý lời yêu cầu ly hôn của em. Nhưng hiện tại ông trời đồng ý cho anh thêm một cơ hội nữa. Tiểu Hâm, có nói gì đi nữa anh sẽ không buông tay đâu.”

Nếu trên tay có một thanh đao, Phạm Ấu Hâm sẽ không suy nghĩ mà đâm thẳng vào trái tim anh ta: “Cái gì mà quá đột ngột? Tôi không tin anh và cô ta chỉ qua lại với nhau trên những tin nhắn này. Không phải các người đã gặp mặt sao? Đồng thời cũng ăn bữa tối lãng mạn bên ánh nến rồi sao? Hay là anh cần tôi đem những lời đối thoại của hai người trong lúc đó ra để nhắc nhở anh? Tôi đồng ý ly hôn, anh nên cảm ơn người vợ này đã toàn thành mới đúng, mà không cần giải thích những lời vô vị này. Hạng Thần, tôi muốn con dâu.”

Câu sau cùng, Phạm Ấu Hâm dùng sức rống lên. Cô hoàn toàn không thể khống chế được, Phạm Tư Hâm đang xoa nhẹ sống lưng em gái mình đang kích động đến run rẩy.

“Chị suy nghĩ thế nào? Hạng phu nhân?”

Phạm Ấu Hâm nhìn ra ngoài cửa sổ, vụng trộm lau đi nước mắt trên khóe mắt cô.

“Tôi không phải đền số tiền lớn.”

“Thủ tục không hoàn trả tiền, dựa trên luật Dân Sự hai người vẫn còn là vợ chồng.”

“Tư, anh ta nói anh ta yêu em, anh ta xin em hãy tha thứ, chị có thấy như một trò đùa hay không? Rốt cuộc là anh ta điên hay là em điên rồi?”

Phạm Tư Hâm âm thầm thở dài: “Chị không thể trả lời được.”

Sau khi kết hôn với Hạng Tĩnh Hàng, Ấu Hâm thật hạnh phúc. Cho nên lúc đem tin tức ly hôn về nhà, mọi người trong nhà đều không ai tin, không thể chấp nhận được sự thay đổi này.

Phạm Tư Hâm khởi động xe, theo thói quen mở kênh radio lên. Cứ tưởng rằng âm nhạc có thể làm cho sự yên tĩnh trong xe tăng nhiệt độ lên một chút, không nghĩ tới bài hát vang lên càng làm người ta đau buồn hơn.

Sau khi anh xúc phạm anh giải thích cuối cùng tim đã chết lại bắt đầu rối loạn lên.

Tưởng là đã hiểu thật rõ khi anh gọi tên em là để quay lại.

Từng nghĩ ra sau này anh là của cô ấy nhưng hiện tại anh lại còn có thể có có em.

Hóa ra em không thể quên được cô ấy từng tồn tại trong thế giới của chúng ta.

Em không thể khôi phục lại hạnh phúc không thể đưa bản đồ tình yêu trở lại.

If you e back to me

Em có thể nhớ kỹ anh đã từng cho em những đau khổ

Có thể chấp nhận những ngón tay anh đụng chạm

Có thể cảm nhận được nhiệt độ trong lòng anh

If you e back to me

Từng bị anh phản bội làm sao em tin tưởng

Anh sẽ không để cho em khóc.

Không thể nào? Phạm Tư Hâm trừng mắt nghe âm nhạc đang vang lên trong xe, không thể tin được trên đời lại có bài hát gần đúng với tâm trạng như vậy. Cô khiếp sợ nhìn em gái đang ngồi bên cạnh, tiếp nhận ánh mắt đang oán hận của cô ấy.

“Bài hát dở.”

“Chị đồng ý.”

Nhưng sự thật, cô lại thích lời bài hát này, cô nhảy bèn làm trái lại với lòng mình. Cô linh hoạt lái xe vào làn đường, mục tiêu là ngôi nhà ấm áp ngọt ngào kia.

If you e back to me.

Từng bị anh phản bội làm sao em tin tưởng

Anh sẽ không để cho em khóc.

Phạm Ấu Hâm hít sâu. Cô cố gắng tắt kênh radio đi, bên trong xe khôi phục lại sự yên tĩnh lần nữa.

Tất nhiên là dì cả không muốn cháu ngoại gái của mình sống một cách yên ổn. Ngày hôm sau, các cô con gái Phạm gia sắp xếp lại tất cả công việc, dự định lái xe đến suối nước nóng Dương Minh Sơn tắm suối nước nóng ăn rau dại, dì cả lại đến chơi vào lúc sáng sớm.

Mục đích đến chơi của bà lại làm cho các cô con gái Phạm gia trợn mắt há hốc mồm.

“Chị cả, ý chị là sẽ tìm cho Tiểu Ấu hôn sự khác à?” Mẹ Phạm ngạc nhiên hỏi.

Dì cả gật đầu chắc chắn: “Cái gì gọi là cái cũ không đi, cái mới không tới. Lần này chị nhất định sẽ giúp con bé tìm một người đàn ông tốt, để cho nó quên cái tên lòng lang dạ sói kia.”

Mẹ Phạm không thể không bái phục “dịch vụ” mai mối rất có hiệu quả của chị gái: “Nhưng mà em thấy Tiểu Ấu ly hôn chưa được một tuần lại đi tìm bạn trai mới, khó tránh khỏi bị người ta lừa dối.”

Dì cả cười nhạt: “Có gì mà không hay chứ? Sao em lại có ý nghĩ đó? Tương lai Tiểu Ấu là quan trọng nhất, em muốn nó sống cô đơn đến già hay sao?”

Con gái thứ hai Phạm gia lạnh giọng nói chen vào: “Tiểu Ấu còn có con và chị cả mà.”

Dì cả dùng ánh mắt sắc bén quét qua một vòng. Trong nhà họ Phạm chỉ có con gái thứ hai là khó tính nhất, cho tới bây giờ vẫn không cổ động việc thân cận của bà.

“Hả? Đợi đến khi các người lập gia đình xong đều bận rộn vất vả, không tự lo nổi mình, thì sao có thể để ý đến con bé được nữa?”

“Chúng con sẽ không.”

“Khó nói lắm.”

Phạm Tư Hâm thật muốn giội một chậu nước lạnh lên người dì cả mà, trực tiếp làm cho Tiểu Ấu ly hôn không thành công, chỉ là chị em sinh đôi nhưng đêm qua cô cũng hiểu được, Tiểu Ấu sẽ cố gắng bổ sung thêm thủ tục ly hôn, không cần quấy rầy đến mẹ và chị cả nữa.

“Dì cả, dì không thể để cho Tiểu Ấu nghỉ ngơi một thời gian rồi hãy nói có được không?” Phạm Tư Hâm tức giận.

“Muốn rèn sắt phải rèn khi còn nóng. Còn con nữa? Khi nào thì đồng ý cùng dì sắp xếp đi gặp bạn trai đây?”

Phạm Tư Hâm lắc đầu không dám lên tiếng nữa. Dì cả ra đòn sát thủ đúng là biện pháp hay.

Phạm Ấu Hâm xoa xoa huyệt thái dương. Cả đêm qua cô không thể ngủ ngon, lúc này đầu cô đau như muốn nổ tung ra.

“Được, con đồng ý.”

“Tiểu Ấu?” Cả nhà kêu lên sợ hãi.

Cô mệt mỏi nói với dì cả: “Tất cả đều do dì cả quyết định.”

Sau khi dì cả đạt được đồng ý của bên liên quan, lập tức vui vẻ rời khỏi Phạm gia.

Phạm Hâm lo lắng nhìn em gái: “Tiểu Ấu, em xác định sao?”

Phạm Ấu Hâm thở dài: “Chỉ cần để cho dì cả yên tĩnh một chút, cái gì em cũng đồng ý.”

Cả nhà đồng ý mà cười tươi.

“Xuất phát thôi.”

Mẹ Phạm ra lệnh một tiếng, cả nhà đều đi ra cửa. Hiển nhiên sáng sớm quấy rầy sự yên tĩnh của Phạm gia không chỉ có dì cả mà còn một người nữa.

Mẹ Phạm trừng mắt nhìn con rể “trước” đang đứng trước mặt.

“Mẹ, sớm.” Hạng Tĩnh Thần tháo kính râm xuống, lịch sự chào hỏi.

Mẹ Phạm thở dài. Bà luôn yêu thích đứa con rể này, đến khi Ấu Hâm đem tin tức ly hôn về nói cho bà biết. “Cậu có thể đổi cách xưng hô lại.”

Hạng Tĩnh Thần mỉm cười: “Mẹ, cái này không cần thiết.”

“Hạng Tĩnh Thần!” Phạm Ấu Hâm lao tới, ngăn cản Hạng Tĩnh Thần tuyên bố tin tức việc ly hôn không thành công. “Anh đến nhà của tôi làm gì?”

Anh luôn duy trì nụ cười ôn nhu: “Anh đến đón em đi làm.”

Phạm Ấu Hâm khoanh tay lại, lạnh lùng trả lời: “Tạm thời tôi rời khỏi nơi công tác rồi.”

“Không tính.”

“Cái gì mà không tính? Ngày hôm qua tôi đã bàn giao công việc với anh rồi mà không phải sao?”

“Khách hàng của em anh không quen.”

“Dù sao anh vẫn là người thiết kế, có gì mà gọi là không quen? Tôi chỉ là người phụ trách thiết kế không gian, có khó như vậy sao?”

Hạng Tĩnh Thần làm ra vẻ vô tội nhún nhún vai: “Khách hàng của em thật sự là anh không quen.”

“Anh, anh da mặt thật dày.” Cô há hốc mồm, tức giận muốn hét chói tai lên.

Mẹ Phạm đứng bên ngoài quan sát cảm thấy có sự kì lạ. Có thể Ấu Hâm đã hiểu lầm rồi sao? Ánh mắt của người đàn ông này rất sạch sẽ, hoàn toàn không giống như người bị sai lầm chút nào.

“Tiểu Ấu, công việc của con vẫn chưa kết thúc sao?” Mẹ Phạm mở miệng hỏi.

Phạm Ấu Hâm hừ lạnh, tức giận không muốn nhìn người đàn ông trước mắt này: “Có người không tiếp nhận sổ kế toán, làm sao con có thể chứ?”

Mẹ Phạm xoa lưng con gái: “Trước tiên con cùng Tĩnh Thần về công ty xử lý công việc đi, hôm khác chúng ta có thể đến Dương Minh Sơn mà.”

Phạm Ấu Hâm lắc đầu phản đối: “Con không cần đâu.”

“Ngoan.”

“Mẹ....”

Chỉ là ánh mắt của mẹ và các chị gái đều có ý đồng ý, cô chỉ còn cách cầm túi xách của mình, không cam tâm tình nguyện bước lên xe anh.

Xe thuận lợi chạy vào làn xe.

Xe như chủ nhân của nó, màu đen BMW735 luôn giữ vững khí phách. Đây là từ sau khi ly hôn, cô ngồi xe của anh.

“Cô ta có ngồi ở vị trí này không?” Cô chỉ chỉ chỗ ngồi dưới mông mình, nhỏ giọng mỉa mai.

“Có.”

Tim Phạm Ấu Hâm như thất lại: “Anh rất thành thật.”

“Điều đó không có bất kỳ ý nghĩa gì.”

“Đối với tôi, đó chỉ là một ý nghĩa.”

Ngoài cửa sổ xe, đường phố quen thuộc lướt qua nhanh.

Cảnh tượng giống nhau, nhưng tâm tình lại khác nhau. Mũi cô cay cay, hốc mắt hàm chứa nước mắt, có nguy cơ tan vỡ bất cứ lúc nào.

Cô hít thật sâu. Cô lên Ấu Hâm!

“Tôi biết cô ta sao?”

“Biết.”

Phạm Ấu Hâm lấy tay chống vào cửa kính xe, lòng bàn tay để trên trán. Tay trái nắm chặt đùi phải. Cô không muốn hỏi, sự thật vẫn là sự thật, tim cô cũng đã chết, lý trí cô càng muốn cố gắng quên đi, không nên tìm tòi tra cứu tất cả..... “Là ai?”

“Em không cần biết.”

Tay cô run rẩy kiềm nén nước mắt: “Không nỡ để cho tình nhân bị phơi bày sao? Yên tâm, tôi không dă kích chuyện người khác đâu.”

“Bởi vì không phải cô ấy, cho nên em không cần biết.”

“Anh thích cô ta.”

“Anh yêu em.”

Không được khóc....

“A..A...Tôi cũng nhớ rõ là cô ta nói yêu anh.”

“Anh đối với cô ấy không có loại tình cảm này.”

“Ít nhất là anh thích cô ta.”

“Tùy em, nhìn tâm tình em không vui, anh chỉ muốn đi cùng em.”

Trên đời này có loại thuốc nào có thể quên được không? Để cho cô có thể quên đi những kỉ niệm này, không cần nhớ những lời luôn khắc sâu trong đầu cô, kích thích cô, níu chặt cô, cô phải dùng tất cả sức lực, mới có thể để cho cảm xúc trong lòng mình ổn định không sụp đổ được.

“Tôi không yêu anh nữa rồi.”

“Em giận anh”

“Đúng vậy, cho nên anh có thể gơ cao đánh khẽ, để cho tôi được tự do.”

Đèn đỏ, anh dừng xe lại, quay người nhìn chăm chú vào vợ mình. “Anh không làm được.”

Phạm Ấu Hâm co người lại, cô dựa vào ghế ngồi như muốn né tránh. “Tùy anh, tôi sẽ đi, anh tuyệt đối sẽ không cản được.”

Nhìn vẻ mặt tuyệt vọng của vợ mình, Hạng Tĩnh Thần không kiểm soát được lòng tràn đầy sợ hãi, anh đưa tay ra ôm vợ vào trong lòng, cầm đặt lên đỉnh đầu cô: “Đừng rời khỏi anh, Tiểu Hâm, anh yêu em.”

Rốt cuộc Phạm Ấu Hâm không thể kiềm nén được nước mắt lăn dài trên má cô. Cô vùng vẫy yếu ớt: “Buông ra.”

“Anh không buông, em hiểu lầm rồi, anh và Shelly không phải như em tưởng tượng loại quan hệ này đâu.”

Shelly? Trong nháy mắt cô đã hiểu ra tất cả.

Shelly là trường hợp của năm, cô là người phát ngôn nổi tiếng, xinh đẹp, gợi cảm, xinh đẹp vô cùng, cáo bởi vì có cô mà vụ án bị hủy bỏ hoàn toàn, cuối năm nay có vài trường hợp được lên kế hoạch, thậm chí phòng kế hoạch tiếp thị đồng ý trả giá cao để mời cô về làm người phát ngôn. Hôm đó cô còn nhớ rõ mười hai giờ đêm Hạng Tĩnh Thần mới về đến nhà.

Tiệc cuối năm vào đầu năm nay, cô nhớ rõ Shelly như con chim nhỏ khấp vào bên người chồng cô, Man Tú từng nhắc nhở cô, nhưng cô lại ngốc nghếch cho rằng Hạng Tĩnh Thần chỉ là làm đúng trách nhiệm ông chủ của mình, còn cảm ơn cô ta đã làm người phát ngôn cho trường hợp của công ty quá thuận lợi.

Tết âm lịch năm nay, đúng vào lúc mùa hoa anh đào nở, công ty chiêu đãi toàn thể nhân viên công ty cùng gia đình đến Nhật Bản ngắm hoa đào nở. Họ tuyên bố rằng tình cờ gặp gỡ Shelly đang làm việc trong vườn hoa Heian Shrine tại Nhật Bản. Hai bên lại cùng ở chung một khách sạn. Sau đó suốt cả hành trình, Shelly không để ý đến toàn bộ hành trình công việc của mình mà tham gia vào. Hàng Tĩnh Thần nhanh chóng gọi cô lại, mà cô lại mê thưởng thức cảnh đẹp của hoa anh đào nở, không để ý đến ngày càng cách xa chồng mình. Cuộc gặp gỡ này ngẫu nhiên không thể tin được, Tư Hâm từng nói ra nghi ngờ của cô ấy, như cô vẫn cho rằng Tư Hâm thường hay nói nhiều.

Giờ phút này tất cả mọi chuyện đều đã rõ rồi. Có lẽ Hạng Tĩnh Thần đã phản bội từ năm trước rồi.

“Buông ra” Phạm Ấu Hâm suy sụp. Cô nắm hai tay mình, dùng lực thoát khỏi cái ôm của anh “Tôi nói anh buông tôi ra.”

Cô rơi lệ đầy mặt, run rẩy mà tố cáo: “Các người ở cùng một chỗ bao lâu rồi? Hạng Tĩnh Thần sao anh lại có thể tàn nhẫn như vậy chứ? Tháng trước tôi còn mở cuộc họp cùng cô ta, vậy trong lòng cô ta đang cười nhạo tôi thế nào hả?”

Hạng Tĩnh Thần nắm lấy tay cô. Đèn xanh, nhưng anh không để ý đến tiếng kèn xe của những chiếc xe khác kêu in ỏi ở phía sau: “Bọn anh không có bất kì quan hệ gì, tin anh đi, thật sự anh không có.”

“Tôi không tin!” Cô dùng sức hất tay anh ra: “Đừng đụng vào tôi.”

Rất cuộc cô không thể chịu nổi nữa: “Tôi hỏi anh. Khi đến Nhật Bản có vài đêm anh về trễ, có phải đều ở cùng một chỗ với cô ta, khó khăn chia lìa phải không?”

“Tiểu Hâm.....”

Cô khóc lóc kể lể: “Anh không cần phải nói rõ với tôi, tôi sẽ tác thành, thật sự sẽ tác thành cho hai người, lén lút như vậy rất vất vả rồi phải không?”

“Tiểu Hâm, anh không có.”

Cô thét chói tai: “Tôi không tin là các người không có gì với nhau.”

Phạm Ấu Hâm mở cửa xe, xem như bên ngoài không có dòng xe đông nghịt kia.

“Tôi không thương anh, anh đừng để tôi phải hận anh.”

Sau đó cô xuống xe, dứt khoát rời đi.

4. Chương 4

Hiệu suất làm việc của dì cả làm cho người khác phải lú lẫm không nói nên lời.

Mấy ngày nay, Phạm Ấu Hâm chăm chỉ chạy đến công trường đang thi công, một mặt là vì để cho tư liệu bàn giao có thể càng hoàn chỉnh, mặt khác cũng là không muốn ở công ty đối mặt với anh.

Cô nhìn chăm chăm di động trong tay.

Dì cả vừa mới ra một lệnh, buổi trưa hôm nay muốn cô đến một nhà hàng nào đó, bà đã sắp xếp cho cô một bữa tiệc rượu thân mật.

“Nhưng mà bây giờ con đang ở công trường, mồ hôi đầm đìa.”

“Phụ nữ nhà chúng ta không dựa vào sắc đẹp, con càng thối càng tốt, như vậy mới có thể kiểm tra được đàn ông thật sự.”

Không thể nào! Lý luận của dì cả thật khác thường rồi. “Dì cả, gần đây con rất bận rộn công việc, trước khi rời khỏi công ty, con còn vài phần báo cáo muốn báo lại...”

“Đã ly hôn rồi, con còn quản hẩn nhiều làm gì? Hơn nữa con đã đồng ý để cho dì cả quyết định tất cả rồi không phải sao?”

Dì cả nói một câu làm cho Phạm Ấu Hâm á khẩu không trả lời được.

Sau khi hẹn thời gian và địa điểm, Phạm Ấu Hâm kết thúc cuộc gọi.

Man Tú đứng một bên loáng thoáng nghe được một kế hoạch thật lớn: “Dì cả của chị thật mạnh mẽ nha.”

Phạm Ấu Hâm chỉ có cách đành chịu: “Hiệu suất làm việc còn rất tốt.”

“Có thật là chị muốn đi xem mắt không?”

Phạm Ấu Hâm bận rộn làm việc, nhìn chằm chằm vào bản đồ trắc địa: “Coi như là đi ăn cơm đi.”

“Hạng tiên sinh biết được nhất định sẽ không vui đâu.”

Cây viết trong tay Phạm Ấu Hâm rút xuống, lại tiếp tục: “Chị đi xem mắt liên quan gì đến anh ta?”

Cơn giận của Hạng Tĩnh Thần không nhỏ: “Tiểu nhân xin nhắc nhở, việc ly hôn của chị và Hạng tiên sinh vẫn chưa xong nha.”

Phạm Ấu Hâm dùng sức lao động cụ: “Đó cũng không phải là chuyện liên quan đến anh ta, anh ta quen bạn gái, chẳng lẽ chị không thể tái hôn sao?” Đúng là chuyện cười!”

“Hành động theo cảm tính, cử chỉ không thích đáng.”

“Thật có thể tái hôn, chị sẽ không bắt bỏ.”

“Cẩn thận phạm vào tội trùng hôn đó Hạng phu nhân.”

Phạm Ấu Hâm thở sâu: “Chị nhất định, khẳng định, xác định vững chắc, sẽ bổ sung vào thủ tục ly hôn.”

Đúng lúc này, một chiếc BMW màu đen chạy vào công trường, giữa lúc hai người đang nói chuyện thì nam chính lại xuất hiện.

“Em nói với anh ta chị đang ở chỗ “Hạnh Phúc Mỹ Mãn” sao? Đây là tên dự án của một hồ nước mới xây.

“Ông xã của chị đến mà chị lại muốn đi sao?”

“Tất nhiên, chị đến công trường là vì trốn anh ta mà.”

Hạng Tĩnh Thần xuống xe đi về phía bọn họ. Anh đeo kính râm, áo sơ mi màu xanh da trời làm nổi bật thân hình cao lớn và vẻ đẹp anh tuấn rắn rỏi của anh, anh là người đàn ông luôn làm cho các cô gái phải chảy nước miếng, hét chói tai mỗi lần nhìn thấy anh.

“Oa, anh ấy thật sự là một chuyên gia siêu cấp.” Man Tú không nhịn được trầm trồ khen ngợi: “Em nhìn anh ấy 3 năm rồi lại không chán nha.”

Phạm Ấu Hâm thờ ơ lạnh nhạt nói: “Đẹp trai thì có ích sao? Tìm một người đàn ông thành thật một chút có vẻ thích hợp hơn.”

Thành thật mà nói, Man Tú không nghĩ rằng ông chủ là người hoa tâm, là người đàn ông gieo tình khắp nơi, từ trước đến nay sẽ không chơi trò chơi yêu đương vụng trộm này, nhưng mà lần này chứng cứ lại rõ ràng như vậy.

“Xem như là thưởng thức danh tiếng đi, chỉ có thể đứng từ xa nhìn chứ không thể dâm loạn, ha ha, chị nói xem có được hay không?” Man Tú cười nói rõ hàm ý.

“Ha ha” Ấu Hâm cười cho qua. Truyện tiểu lâm do Mạn Tú kể thực là không cười nổi.

Hạng Tĩnh Thần đi tới trước mặt cô, tháo kính râm xuống: “Em muốn đến công trường sao không nói với anh một tiếng, anh có thể đưa em đi.”

Phạm Ấu Hâm một bụng khó chịu. Người đàn ông này bị bệnh thần kinh sao? Không biết cái gì gọi là ly hôn à?

Cô nhìn xung quanh, muốn tìm chỗ nào đó để chạy trốn cho tiện: “Không cần phiền phức.”

Đương nhiên Hạng Tĩnh Thần thấy rõ thái độ muốn trốn tránh của cô, nhưng việc trước mắt anh có thể làm là không sợ chết mà quần lấy cô, theo dõi cô, ở gần cô, cho đến khi cô hiểu rõ tấm lòng của anh chưa bao giờ thay đổi, cho đến lúc cô phát hiện anh vẫn luôn ở một bên chờ đợi cô.

“Một mình em sao có thể đến hồ này được?”

Phạm Ấu Hâm nhìn xuống mũi chân mình: “Xe bus.” Cô giờ máy đo trắc địa lên, hít một hơi thật sâu nói: “Xin mời đứng qua một bên, tôi muốn rời khỏi đây.”

“Anh đưa em đi, em muốn về công ty hay muốn về nhà?”

“Không cần, không cần phiền phức, hơn nữa anh vừa mới đến đây.”

“Anh đến đây tìm em, một mình em ôm máy móc làm sao ngồi xe bus được?”

Cô nhún vai: “Không có việc gì khó khăn cả.” Cô muốn thích ứng với nhiều chuyện vụn vặt trong cuộc sống một lần nữa.

Man Tú nghe đôi vợ chồng này nói chuyện, nội dung thật sự không thú vị để cho người khác muốn ngủ gật, có lẽ cô nên nói ra điểm kích thích một chút.

“Hạng tiên sinh, trưa nay Ấu Hâm có “việc quan trọng” là đi xem mắt, cho nên cô ấy không tiện đi nhờ xe của ngài.”

Phạm Ấu Hâm trừng lớn hai mắt: “Man Tú!”

Hạng Tĩnh Thần nhíu mày lại.

Man Tú châm dầu vào lửa thêm: “Đúng vậy, buổi trưa hôm nay Ấu Hâm muốn đi ăn cơm với dì cả của cô ấy, thật là tốt quá! Nhà chúng ta chưa từng thân thích với nhau như vậy.”

Hạng Tĩnh Thần hiểu rõ dì cả không thể vô duyên vô cớ mà tìm người đi ăn cơm trưa với mình. Bà trời sinh tính cách cần cù tiết kiệm, nếu muốn tìm Tiểu Hâm tâm sự, sẽ tự động có mặt ở nhà họ Phạm thôi, mà không phải đến nhà hàng dùng tiền của mình ăn cơm. Có thể giải thích tình huống này chỉ có một lý do duy nhất.

“Dì cả chỉ mời một mình em thôi sao?” Anh hỏi.

Phạm Ấu Hâm ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào mắt anh, bởi vì trong giọng nói của anh có chút lo lắng. Sau đó cô nhìn vào ngọn lửa sắp bắn ra đôi mắt đen của anh.

Cô mỉm cười đắc ý, bởi vì anh đang để ý đến cô. Nhưng mà đây chỉ là ham muốn chiếm hữu của người đàn ông, nhưng về mặt của anh lại che giấu sự tức giận, làm cho cô cảm thấy vô cùng vui sướng. Có lẽ là từ ngày ly hôn tới nay đây là lúc tâm tình cô tốt nhất.

“Tất nhiên là không có khả năng.” Cô nói.

Hạng Tĩnh Thần tiếp tục hỏi: “Em có biết còn có ai nữa không?”

Phạm Ấu Hâm lắc đầu: “Tôi không biết.”

“Có người thân khác không?”

“Ha ha, làm sao có thể được?”

“Làm quen bạn mới.” Cô nhìn về mặt của anh ngày càng lạnh như băng, cảm thấy rất thú vị.

Hạng Tĩnh Thần ổn định lại chính mình: “Em có biết người bạn kia là ai không? Hoặc là trước đó em đã biết rồi?”

Phạm Ấu Hâm nhún nhún vai: “Tôi không biết anh ta. Anh biết rằng, dĩ cả luôn cho rằng việc gặp mặt trực tiếp mới là quan trọng nhất, cho nên tôi không biết tên của vị tiên sinh kia, giống như năm đó tôi cũng không biết người tôi muốn gặp mặt lại là anh.”

Đáp án rõ ràng, về mặt Hạng Tĩnh Thần lạnh như băng.

“Em đồng ý đi xem mắt?”

Cô nhìn vào mắt anh, không quan tâm mà cười nói: “Đúng vậy, cũ thì không đi, mới thì không tới. Một đoạn tình cảm mới có thể làm cho rất nhiều chuyện lãng quên đi, hơn nữa, tôi cũng không mất đi niềm tin đối với đàn ông.”

Về mặt Hạng Tĩnh Thần bối rối giống như bị hung hăng đánh một quyền: “Hạng phu nhân, cho phép anh nhắc nhở em, chúng ta vẫn còn là vợ chồng.”

“Đúng a....Cảm ơn anh đã nhắc nhở tôi.” Phạm Ấu Hâm cúi đầu rút một tờ giấy từ trong ví da ra, sau đó đưa cho anh: “Đơn ly hôn này tôi đã điền, cũng ký tên xong rồi, đóng dấu rồi, anh chỉ cần hoàn thành phần của anh, rồi giao cho cô nhân viên tổng đài, việc ly hôn giữa tôi và anh có thể có hiệu lực rồi.”

Hạng Tĩnh Thần thờ ơ: “Suy nghĩ của anh không thay đổi, anh không muốn ly hôn.”

Phạm Ấu Hâm cất đơn ly hôn lại, nở nụ cười châm chọc: “Vậy thì hồng bút rồi, tôi không có cách nào duy trì cuộc hôn nhân này, sau đó sẽ cùng yêu đương với người đàn ông khác. Đúng rồi, anh chính là cao thủ trong số đó, có thể dạy cho tôi một vài bí quyết không?”

Phạm Ấu Hâm chọc giận thành công con báo nhỏ khát máu kia.

Hạng Tĩnh Thần tức giận gầm nhẹ: “Không có khả năng! Anh không thể cho phép vợ của Hạng Tĩnh Thần anh lại thân mật với người đàn ông khác. Em là bà xã của anh, không phải món “hàng hóa” treo giá trong tay dì cả.

Thật là sáng khoái! Phạm Ấu Hâm phải dùng hết khí lực cả người mới có thể khống chế được chính mình bị kích động mà ôm bụng cười lăn cười bò ra.

Cô cố ý nhún mày: “Tôi không hiểu, có vẻ như anh có hai tầng tiêu chuẩn a..... Tôi thấy anh và tiểu thư Shelly nói chuyện yêu đương cũng không tệ lắm.”

Hạng Tĩnh Thần bực bội lấy tay cào cào tóc: “Anh và cô ấy không có bất kì quan hệ nào.”

Không biết đây là lần thứ mấy anh đã phủ nhận quan hệ giữa anh và Shelly. Chẳng lẽ mắt cô bị mù rồi? Lại hiểu lầm những đoạn đối thoại ám muội kia? Hay là quá ngu ngốc đem cuộc hôn nhân của mình ra đùa giỡn?

“Tùy anh nói thế nào!”

Phạm Ấu Hâm ôm dụng cụ tránh qua anh, có ý định rời khỏi đây, nhưng Hạng Tĩnh Thần người cao tay dài, anh vút bỏ dụng cụ trong ngực Ấu Hâm, vòng tay qua ôm chặt eo cô, ngăn cản không cho cô rời khỏi đây.

“Anh đưa em đến đó.”

Phạm Ấu Hâm định gỡ bỏ cánh tay đang ôm eo cô ra, nhưng Hạng Tĩnh Thần thay đổi 180 độ làm cô phản ứng không kịp: “Anh? Anh muốn đưa tôi đi xem mắt sao?”

Hạng Tĩnh Thần vén sợi tóc rơi trên má cô: “Xem như làm kiểm tra đi, anh nghĩ căn bản em sẽ không có cách nào từ chối được mệnh lệnh của dì cả đâu, cho nên anh dứt khoát đi cùng với em.”

Anh mở cửa thùng xe ở phía sau ra, để dụng cụ vào xong, rồi mở cửa xe chỗ ghế ngồi phía trước: “Lên xe đi.”

Phạm Ấu Hâm lưỡng lự đứng im tại chỗ.

Man Tú thở dài, quyết định gánh vác trách nhiệm làm thần tình yêu, cô ôm bả vai Phạm Ấu Hâm dùng sức đẩy về phía trước: “Được rồi, lên xe đi lên xe đi, không phải chị đã hẹn buổi trưa rồi sao? Đã 11 giờ rồi, chờ chị ngồi được xe bus đến Đài Bắc chắc chắn sẽ không kịp cuộc hẹn ăn cơm trưa với dì cả đâu, như vậy không phải càng phiền phức hơn sao?”

“Nhưng mà....”

“Đừng nhưng mà nữa, không phải thuyền tới đầu cầu tự nhiên thẳng sao? Đừng nghĩ nhiều nữa.”

Man Tú đưa Ấu Hâm vào xe, vui vẻ vỗ tay: “Ông chủ! Xin lái xe cẩn thận.”

Sau khi Hạng Tĩnh Thần nói cảm ơn, nhìn chăm chú bà xã đang ngồi ngay ngắn bên cạnh: “Nếu có cần thiết, anh sẽ đổi xe mới.”

Phạm Ấu Hâm hít một hơi thật sâu, tất nhiên là cô hiểu rõ ý tứ của anh. Cô thắt dây an toàn: “Không cần đâu. Tiểu thư Shelly rất thích ngồi chiếc xe này của anh, còn tôi, tôi chỉ đi nhờ xe anh lần này thôi.”

Hạng Tĩnh Thần nhún vai: “Cô ấy thích cũng không có quan hệ gì với anh, còn nữa, anh là tài xế 24 giờ của em, luôn nghe các cuộc gọi của em.”

Phạm Ấu Hâm không thích nhìn thái độ đắc ý của anh: “khẩu khí của anh dường nói cho tôi biết, giữa anh và tiểu thư Shelly không hề quen biết sao?”

Anh lái xe rời khỏi công trường, vào làn đường xe chạy: “Chỉ là bạn thân thôi.”

Phạm Ấu Hâm liếc xéo anh: “Chỉ là? Rõ ràng chúng ta nghĩ rằng có một khoảng cách rất nghiêm trọng.”

Tức giận thường xuyên thật sự sẽ xuất hiện khuynh hướng bạo lực, cô chỉ muốn đánh người! Sao lại có người vô sỉ như vậy chứ? Sao anh ta lại có thể đem việc không chịu ly hôn mà nói giống như cô bị bệnh thần kinh, chỉ vì trí tưởng tượng của cô nhầm chán sao? Da mặt anh ta thật dày!

“Nếu mối quan hệ đó chỉ là bạn bè, tôi nghĩ anh không chỉ có một người bạn gái là Shelly?”

Hạng Tĩnh Thần lắc đầu: “Cuộc sống của anh không đặc sắc phong phú như vậy, anh chỉ muốn một người phụ nữ là đủ rồi, còn cái em gọi là chứng cứ, chẳng qua là chúng ta lại có cách nghĩ khác nhau. Sự thật cái đó chỉ là bạn bè quan tâm lẫn nhau thôi.”

Phạm Ấu Hâm lấy tay chống đầu, tầm mắt rơi bên ngoài cửa sổ xe, tức giận nghiến chặt răng: “Anh thà chết để che giấu sự thật chứ không chịu thừa nhận chuyện anh vụng trộm? Được! Cho dù là có cách nghĩ khác nhau, suy nghĩ của tôi chính là như vậy. Tôi muốn ly hôn, tôi không thể tiếp tục quan hệ với anh nữa, cho dù là quan hệ bạn bè tôi cũng không làm được. Tốt nhất là anh nên ký tên vào đơn ly hôn đi, đóng dấu vào, kết thúc tất cả!”

Cô thở hổn hển cầm trang giấy trong tay vo thành một cục rồi vứt xuống sàn xe.

Anh không trả lời, sự yên tĩnh xe chỉ lặp lại hơi thở tức giận của cô, hai tay anh nắm chặt tay lái bởi vì dùng sức mà trở nên trắng bệch. Anh kích động cũng không thua gì cô, chỉ là anh cố gắng kiềm chế.

Xe tiến vào nội thành Đài Bắc: “Là nhà hàng kia sao?” Anh hỏi.

Cô nói tên nhà hàng.

Anh sửng sốt, hít một ngụm khí: “Khéo như vậy sao?”

Dì cả sắp xếp chỗ xem mắt 10 năm vẫn giống nhau, luôn là phòng ăn trong nhà hàng Chiết Giang kia.

Đến nhà hàng, Phạm Ấu Hâm cứ nghĩ rằng anh sẽ có “lòng tốt” mở cửa xe giúp cô, nhưng anh lại chạy xe vào bãi đậu xe dưới lòng đất của nhà hàng.

“Anh muốn ở lại đây nhìn tôi đi xem mắt sao?” Cô trừng to hai mắt.

“Đến chỗ hẹn ăn cơm rồi.” Anh vừa trả lời vừa dừng xe lại.

“Dì cả nhất định sẽ đuổi anh ra khỏi phòng ăn.”

“Chẳng lẽ bà ấy không biết em là bà xã của anh sao? Đi ăn cơm cùng bà xã là đạo lý hiển nhiên mà.”

Phạm Ấu Hâm mở cửa xe bước xuống: “Đúng đúng, tôi chờ xem kịch vui.”

Một luồng khí khó chịu quấn quýt lồng ngực cô, cô cho rằng mình sắp không thở nổi nữa. Thăm lại chôn xưa, chỗ này có rất nhiều kỉ niệm, ngoại trừ thân mật ở ngoài, lúc bọn họ đính hôn, kết hôn đều ở nhà hàng này, bây giờ còn muốn ghi nhớ thêm một lần nữa, sau lần ly hôn này vẫn ăn cơm chung ở đây.

Hạng Tĩnh Thần suy nghĩ rất hỗn loạn. Anh nhìn bà xã bên cạnh đang buồn, có trời mới biết anh sợ hãi đến mức nào khi hai người càng ngày càng trở nên xa lạ.

Hai người im lặng đến phòng ăn ở lầu hai, dì cả vẫn đứng ở cửa chờ như thường lệ, vừa nhìn thấy Phạm Ấu Hâm đến thì cười tươi, nhưng khi nhìn thấy Hạng Tĩnh Thần đứng bên cạnh, gương mặt đang tươi cười của bà lập tức sụp xuống.

Bà chống hai tay vào eo tiến lên phía trước, mắng trực tiếp: “Bây giờ là thế nào? Tại sao cái tên lòng lang dạ sói này lại đi đến đây với con?”

Hạng Tĩnh Thần cười cười: “Dì cả khỏe, đến nhà hàng này tất nhiên là để ăn cơm rồi.”

“Anh ta kiên quyết đến cùng, con không có biện pháp.” Phạm Ấu Hâm nhún vai bày ra vẻ vô tội, đem tất cả vấn đề này giao cho dì cả xử lý.

Dì cả tức giận không ít, toàn bộ lửa giận đều tuông trào. Bà là một bà mai siêu cấp không tì vết nhưng toàn bộ tốt đẹp đều bị tên đàn ông này hủy hoại hết, yêu đương vụng trộm? Lại còn ly hôn? Thật là đáng chết mà.

“Cậu muốn ăn cơm thì ăn ở nhà cậu đó, cách xa Ấu Hâm nhà chúng tôi một chút, hôm nay nó đi gặp mặt với một Hoa kiều ưu tú từ Mỹ. Vị Thái tiên sinh này dung mạo phi phàm, hiền lành, nhất định hơn cậu 1000 ngàn, gấp một vạn lần! Thái tiên sinh nhìn qua ảnh chụp của Ấu Hâm rất hài lòng, cũng không để ý một chút nào đến việc nó đã từng ly hôn, còn thương cho nó không biết nhìn người a! Tốt nhất là cậu tránh xa tôi ra một chút, nếu để cho nhà trai hiểu lầm Ấu Hâm vẫn chưa dứt bỏ được với chồng trước, tôi sẽ không để cho cậu yên đâu.”

Phạm Ấu Hâm thật muốn vỗ tay. Dì cả tuyên bố một tràng dài, làm tâm tình đang xấu của cô cũng thoải mái hơn.

Về mặt Hạng Tĩnh Thần lạnh lẽo: “Dì lấy ảnh chụp của vợ con cho người đàn ông khác xem?”

Dì cả hừ lạnh, không để ý đến vẻ mặt khó coi của anh: “Đi xem mắt tất nhiên yêu cầu có ảnh chụp rồi, thật may mắn là Ấu Hâm nhà tôi lại có vóc dáng đẹp, may là các người chưa có con, trong một thời gian ngắn như vậy tôi mới có thể tìm được một người thích hợp, ha ha.”

Hạng Tĩnh Thần vương tay ra, một tay ôm Phạm Ấu Hâm vào ngực: “Con và Ấu Hâm không có ly hôn, cô ấy vẫn còn là vợ con. Dì cả! dì nên hiểu rõ điểm này.”

Phạm Ấu Hâm vùng vẫy, càng nhanh chóng giải thích: “Đó là do sai sót của Cục Dân Chính, chỉ cần tôi bổ sung thêm đơn ly hôn là có thể rồi....Buông ra!”

“Quá lắm rồi!” Dì cả kéo Ấu Hâm về bên cạnh mình, cô lấy tay vuốt ve sau lưng cháu ngoại gái của bà: “Nếu chỉ cần bổ sung thêm đơn ly hôn, tại sao lại không xử lý nhanh một chút?”

Phạm Ấu Hâm tức giận tố cáo: “Anh ta không chịu ký tên.”

Dì cả rất tức giận, một tay chống eo, chỉ vào mặt anh mắng điên cuồng: “Xin hỏi Hạng tiên sinh có ý kiến gì? Ấu Hâm nhà tôi vẫn chưa lấy một đồng tiền trợ cấp nào, chỉ cần ly hôn, nó sẽ tác thành việc ngoại tình

của cậu, cậu nên cảm ơn, mà không phải ngăn cản nó, quán lấy nó, cậu làm như vậy có phải quá đáng rồi không?”

Về mặt Hạng Tĩnh Thần âm đạm: “Con sẽ không ly hôn với Tiểu Hâm.”

Dì cả cười giễu cợt: “Hừ hừ, khuyên cậu một câu, dưa hái xanh không ngọt, cậu quán lấy nó như vậy cũng vô dụng thôi!” Bà nắm lấy cánh tay Ấu Hâm: “Đi, chúng ta đi vào, Thái tiên sinh đang chờ con, cậu ta muốn đi theo thì tùy.”

Nhưng mà dì cả lại suy nghĩ quá đơn giản, bà không thể nào ngờ tới Hạng Tĩnh Thần lại đến đây, còn ngồi trên bàn chung với họ, hoàn toàn không có ý muốn né tránh.

“Đây là?” nhà trai đều mờ mịt.

“Đây là, cậu ta là, ách.....” Dì cả đổ mồ hôi lạnh. Đây là mối nguy lớn nhất trong sự nghiệp của bà, một rắc rối lớn, có thể làm hỏng danh tiếng “mai mối” của bà!

‘Cậu ta là anh họ của Ấu Hâm.’

Phạm Ấu Hâm ghen hòng nhìn trần trời. Dì cả lại nghĩ ra một cách giải thích hài hước như vậy.

Dì cả cười xấu hổ: “Ấu Hâm và anh họ của nó rất thân với nhau, hôm này là một ngày đại sự của Ấu Hâm, tất nhiên sẽ quan tâm mà đến đây.”

Thái tiên sinh lập tức đứng dậy, vươn tay phải mình ra chào lịch sự: “anh họ, anh khỏe!” Nhưng ánh mắt vẫn thủy chung dừng trên người Ấu Hâm không cách nào rời khỏi. Cô đẹp một cách lạ thường.

Hạng Tĩnh Thần không có bất kì biểu tình gì. Anh chỉ đánh giá ánh mắt gian tà của Thái tiên sinh, cũng không để ý tới sự bày tỏ của đối phương, tự mình ngồi xuống.

Tình hình này lại làm cho Phạm Ấu Hâm dở khóc dở cười. Cô có thể cảm nhận được sự bối rối và căng thẳng của dì cả, nhìn người chồng trước đang giương giương mắt hổ ra, giống như chỉ cần Thái tiên sinh có những hành động xấu với cô, anh sẽ không một chút suy nghĩ mà ăn thịt anh ta.

“Phạm tiểu thư, xin chào, tôi họ Thái.” Thái tiên sinh quay lại bắt tay hữu nghị với nữ chính trước mắt.

“Xin chào, Thái tiên sinh...”

Nhưng bàn tay Thái tiên sinh chưa đụng đến được bàn tay cô, đã bị bàn tay của Hạng Tĩnh Thần chặn lại ở giữa, nắm lấy bàn tay anh ta.

Phạm Ấu Hâm đỏ mặt lên, vùng vẫy tay dưới bàn. Cô nói nhỏ: “Buông ra, anh làm vậy dì cả rất khó xử.”

Anh nói giọng vừa đủ hai người nghe, nghiêng răng cảnh cáo: “Nếu hần dám đụng đến em, anh sẽ chặt tay hần.”

Phạm Ấu Hâm rút tay mình về: “Anh không cần tôi? Cũng không muốn cho người khác yêu thương tôi? Như vậy công bằng sao?”

“Em là của anh, anh sẽ không buông tay.”

Cô lạnh lùng chế nhạo: “Nếu anh đã là người của cô ta, cũng đừng hi vọng vào tôi ngây ngốc chờ anh quay lại.”

Cô tức giận, ngẩng đầu bày ra nụ cười thật đẹp đối với Thái tiên sinh, bày ra phong cách phong tình quyến rũ nhất: “Thật ngại, đã để Thái tiên sinh đợi lâu.”

Thái tiên sinh bị tính cách dịu dàng quyến rũ của Ấu Hâm làm cho say đắm. Hần nuốt nước miếng: “Sẽ không, sẽ không, tôi và mẹ tôi cũng vừa đến đây.”

Phạm Ấu Hâm dịu dàng nhìn về phía mẹ Thái gật đầu chào hỏi: “mẹ Thái, người khỏe, người có thể gọi con là Tiểu Ấu được rồi.”

Mẹ Thái nhìn cô gái xinh đẹp khéo léo trước mắt này, trong lòng tràn đầy yêu thích: “Ấu Hâm thật xinh đẹp.... Còn đẹp hơn so với ảnh chụp nữa.”

Phạm Ấu Hâm ý cười lan tràn trên mặt: “Cảm ơn mẹ Thái đã khen ngợi, mẹ Thái mới đúng là xinh đẹp quý phái nha.”

Dì cả đánh giá “cái đỉnh trong mắt”. Cho dù hẳn có bày ra vẻ mặt muốn giết người kia, nhưng ít ra hẳn cũng an phận, không cản trở sự việc đang diễn ra tốt đẹp này, tâm của bà đang treo lên cao bây giờ có thể thả lỏng rồi.

“Đúng vậy, Thái phu nhân, Ấu Hâm nhà chúng tôi đều nói những lời thật lòng. Sau này quan hệ mẹ chồng nàng dâu vui vẻ làm cho người khác phải ghen tị.”

“Không dám không dám, nghe nói Ấu Hâm vừa chấm dứt một cuộc hôn nhân trước, nhà họ Thái chúng tôi không kiêng cử điều này, nhưng yêu cầu duy nhất của tôi là phải chấm dứt sạch sẽ.”

Dì cả cười rất khó nhìn, ánh mắt tràn đầy lửa giận nhìn chằm chằm vào “anh họ” đang đứng bên cạnh. “Vậy, vậy, điều đó là tất nhiên, tất nhiên rồi, tất nhiên là chấm dứt thật sạch sẽ rồi.”

Phạm Ấu Hâm giải thích: “Mẹ Thái xin hãy yên tâm, con sẽ không liên lạc với chồng trước nữa, đó đã là quá khứ rồi, anh ta không có ý nghĩa gì trong cuộc sống của con nữa.”

“Vậy là tốt rồi.”

Vậy là tốt rồi? Quan trọng là “chồng trước” của Phạm Ấu Hâm không thấy tốt một chút nào cả.

Hạng Tĩnh Thần chợt đứng lên. Nhìn đủ tiếc mục mà bà xã mình muốn hy vọng đạt được, lòng anh tràn đầy tức giận.

“Quá khứ rồi?” Anh nhìn người vợ bên cạnh.

Phạm Ấu Hâm cũng đứng lên, ngẩng cao đầu: “Chẳng lẽ không thể gọi là quá khứ sao?”

“Không hề có ý nghĩa gì?”

Cô gật đầu một cái thật mạnh: “Đúng vậy.”

“Có chuyện gì sao? Anh họ!” Thái tiên sinh nhin không được liền hỏi.

Hạng Tĩnh Thần cười lạnh: “Anh họ? Tôi không phải là anh họ của cô ấy, cô ấy là vợ của tôi.”

Hạng Tĩnh Thần nghiêm mặt lại, không để ý đến sự hỗn loạn ở đây, kéo tay Phạm Ấu Hâm đi ra ngoài.

“Buông ra! Cậu muốn như thế nào?” Ánh mắt Phạm Ấu Hâm nhìn chăm chú vào dì cả đang thét chói tai.

Hạng Tĩnh Thần không dừng bước: “Đi đến căn phòng lầu một.”

“Đến căn phòng lầu một làm gì?”

“Anh muốn một căn phòng, tốt nhất là căn phòng đêm tân hôn của chúng ta.”

Sắc mặt Phạm Ấu Hâm trắng bệch. Cô không có hứng thú gì với vết thương bị rắc muối, nhìn đến căn phòng kia cô đã không chịu nổi: “Tôi không muốn đi!”

Hạng Tĩnh Thần cười xấu xa: “Không thể theo ý em, bà xã của anh.”

Phạm Ấu Hâm nhìn vào ánh mắt đang hùng hực lửa giận của anh, ánh mắt tràn ngập dục vọng lóe lên, trong đó có rất nhiều cảm xúc, thâm tình, hối hận, tức giận và kiên quyết.

“Anh muốn thế nào?”

“Vợ ơi! Em nói xem?”

Cô vừa bối rối vừa hoảng sợ nhìn anh. Tiếp theo? Tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì?

Ông trời ơi!

5. Chương 5

Phạm Ấu Hâm trừng mắt nhìn anh. Cô dùng hết sức lực cố gắng làm chính mình phải rất nghiêm túc, rất bình tĩnh lại.

Quả nhiên chồng trước của cô muốn một căn phòng trong khách sạn này, hơn nữa còn là căn phòng tân hôn của họ trước đây, khách sạn chuẩn bị một phòng hưởng tuần trăng mật cho họ.

Trong căn phòng hưởng tuần trăng mật này có quá nhiều cảnh vật làm cho cô nhớ tới đều phải đỏ mặt, tim đập nhanh hơn, bảo cô làm sao chịu nổi, làm sao đối mặt với tất cả đây? A....Không.....Không.....

Phạm Ấu Hâm hít thở thật nhẹ nhàng, cô im lặng nhìn người đàn ông đang ôm chặt mình, mặc ọi người nghĩ rằng họ chỉ là bạn bè. “Như vậy cũng không thể thay đổi được gì.” Cô nói.

Ánh mắt anh sáng rực dừng trên người cô: “Anh không muốn em thay đổi gì cả, anh chỉ muốn nói cho em biết, người phụ nữ có thể nhen nhóm ngọn lửa dục vọng trong lòng anh chỉ có mình em. Người phụ nữ mà anh muốn cũng chỉ có em.”

Cô nhìn vào môi anh, đột nhiên cảm thấy miệng đắng lưỡi khô.

“Anh muốn tôi?”

Anh nở nụ cười tà mị, xoa nhẹ mái tóc cô: “Ngay lập tức anh có thể chứng minh cho em xem.”

Cô nhìn vào mắt anh, phản bác yếu ớt: “Đàn ông đúng là động vật suy nghĩ bằng nửa thân dưới, bất cứ lúc nào cũng có thể.....”

Anh đưa tay cởi cúc áo sơ mi của cô, làn da trắng nõn dần dần hiện ra trước mặt anh: “Vợ à, em nói sai rồi.”

Không khí lạnh lẽo thổi lên da thịt nóng bỏng làm cô nổi da gà, đầu óc đang rối loạn cũng tỉnh táo lại một chút. Cô phải cự tuyệt, mà không để bị anh mê hoặc, không để cho anh lột sạch cô.

“Hạng Tình Thần! Chúng ta ly hôn rồi.”

“Không.”

Cô hơi bối rối, cố gắng kéo lại áo mình: “Chúng ta thật sự đã ly hôn rồi.”

Anh nắm chặt cầm cô, môi anh tiến lại gần môi cô: “Anh luyện tiếu.”

“Tôi không tin.”

Hạng Tình Thần cúi người xuống dùng nụ hôn ngăn chặn lời cự tuyệt của Phạm Ấu Hâm, rốt cuộc làm cô không thể lên tiếng được. Tất cả mọi thứ đều không quan trọng, cô là vợ anh, anh là chồng cô, họ chia sẻ nhiệt tình lẫn nhau.

“Buông ra.” Cô cất lời cầu xin yếu ớt.

“Anh muốn em.”

“Không.....” Cô cự tuyệt, nhưng cơ thể lại khuất phục trước dục vọng kéo tới như cuồng phong vũ bão, cô vòng tay ôm chặt cổ anh, đáp trả lại nụ hôn của anh, tất cả kiểm chế trong giờ phút này đều tan biến hết, thể xác và tinh thần đều hòa quyện vào kích tình ngọt ngào.

“Em thật đẹp. Nhưng mà, từ lâu anh đã biết em rất đẹp.” Anh thấp giọng nói.

“Thật không?” Cho dù là tràn đầy ham muốn, cô vẫn suy đoán anh có nói những lời tương tự này với những người phụ nữ khác không?

“Tất nhiên rồi, cực kỳ xinh đẹp.” Anh cởi áo sơ mi của cô ra.

“Thật là đẹp.” Anh cởi bỏ áo lót ren màu trắng.

Anh cầm một bên ngực đầy đặn của cô, dùng môi mình mút lấy nú hoa trước ngực: “Mà còn ngon miệng.”

Cô thở hổn hển, không nhin được cong người lên nghênh đón anh: “Ngon miệng? Tôi không phải là đồ ăn...”

“Đối với anh, là em.”

Anh hung hăng hôn môi cô, Phạm Ấu Hâm ngẩng đầu lên, hai tay vòng qua ôm chặt cổ anh. Cô rất thích nụ hôn của anh, nó luôn luôn mang theo ham muốn chiếm hữu. Anh ẵm cô lên, đi đến bên chiếc giường lớn rồi đặt cô lên giữa giường, sau đó cởi hết quần áo trên người cô. Tay anh vuốt ve ngực cô, một đường đi xuống, cô cong người lên, càng thêm khao khát. Ngón tay thô ráp của anh đến u địa ướt át của cô, làm cô kích động thở gấp, thân thể mềm yếu run rẩy bất lực.

Anh cởi bỏ quần lót trên người cô, dùng đầu gối tách hai chân cô ra, rồi ép mình vào trong đó. Cô có thể cảm nhận rõ ràng được vật cứng rắn nóng bỏng đang để ở nơi mềm mại của cô, anh thở dốc bên tai cô: “Anh muốn em.” Anh vừa nói vừa đưa tay vuốt ve đôi môi đỏ mọng của cô.

Cô ngửa đầu hôn trả lại anh, vừa thở gấp vừa nói ra nhu cầu của mình: “Muốn em.”

Hạng Tĩnh Thần dùng bàn tay to của mình nâng phần mông trắng nõn của cô lên, anh nhốt người ẩn vào nơi sâu nhất trong cơ thể cô, cảm anh ma sát vào mặt cô, anh thở hổn hển bên tai cô, anh ở trong cơ thể cô, lấp đầy cô....

Cô hôn lên môi anh, anh điên cuồng chiếm lấy đôi môi đỏ mọng của cô, rút ra rồi lại đâm vào từng nhịp đều đều làm từng trận khoái cảm trong người cô dâng lên, mạnh mẽ sôi trào quét sạch cô.

“Ông trời.....”

Phạm Ấu Hâm rên rỉ, cả người căng cứng chặt chẽ, bao chặt lấy anh. Anh nắm lấy hai chân cô, chạy nước rút lần nữa, một lần rồi lại một lần, cô run rẩy thét lên một tiếng chói tai, cảm giác như mình được bay lên thiên đường, anh kích động hét lên một tiếng, đồng thời phóng mầm móng nông bỏng vào trong người cô.

Cơn kích tình qua đi.

Bên trong không có tiếng động gì, chỉ có hơi thở hổn hển của hai người.

Cô nằm im lặng bất động, từ từ khôi phục bình tĩnh, lại ngửi được mùi hương hoa hồng trong không khí. Đêm tân hôn của hai năm trước, cô từng ngửi qua mùi hương này. Xem ra, hoa hồng đã trở thành thứ trang trí tiêu chuẩn trong phòng tân hôn, khách sạn đã sắp xếp làm tăng thêm màu sắc lãng mạn cho đôi vợ chồng mới cưới.

Nhưng tình cảm mãnh liệt qua đi, hiện thực như một chậu nước lạnh giội thẳng vào người cô. Cô căng cứng người, biết mình vừa rồi trong nhất thời hồ đồ phạm vào một việc sai lầm, cô càng biết chồng trước đang ở sau lưng cô, thổi hơi thở nóng bỏng vào lỗ tai mẫn cảm của cô.

Phạm Ấu Hâm chán nản thở dài. Tại sao lại có thể như vậy? Sao cô lại để cho sự việc phát sinh thuận lợi như vậy? Cô nên kết thúc như thế nào đây?

Thôi đi, sửa đổi sai lầm vẫn không muộn, dù sao đây không phải là lần đầu tiên cô và anh phát sinh quan hệ, căn bản cô không cần phải xấu hổ về vấn đề này.

Cô cố gắng chống người đứng dậy bày ra bộ dáng hết sức tự nhiên, xem vấn đề này không quan trọng mà kết thúc tất cả, nhưng lại phát hiện mình không có một chút sức lực nào cả. Chồng trước của cô ôm cô vào trong ngực anh, đôi chân dài cường tráng quấn chặt lấy cô, anh dùng một tay ôm lấy eo cô, tay còn lại để trên đỉnh đầu treu đùa những sợi tóc suông mượt của cô.

Môi anh nhẹ nhàng hôn lên cổ cô, đầu lưỡi xấu xa lướt nhẹ lên sau gáy mẫn cảm của cô. Anh nhìn thấu suy nghĩ của cô: “Em muốn chạy trốn sao?”

Cô nuốt âm thanh rên rỉ suýt chút đã bật ra ngoài xuống cổ họng: “Buổi tối em còn có việc.”

Hạng Tĩnh Thần nhìn đồng hồ điện tử ở đầu giường, hai tay đặt lên trên hai nú hoa trước ngực cô: “Còn sớm mà, chúng ta còn cả một buổi chiều.”

Phạm Ấu Hâm dùng sức vỗ vào hai tay đang để trước ngực cô, mặt đỏ bừng cất giọng nũng nịu: “Đừng sờ loạn mà!”

Hạng Tĩnh Thần đẩy tay vợ mình ra, nú hân nóng bỏng in lên cấn cổ cô: “Có phải di cấn của em sắp đến rồi phải không? Sao anh cảm thấy ngực em lại lớn hơn vậy? Chỗ nào trên cơ thể cũng trở nên nhạy cảm?”

Phạm Ấu Hâm hận không thể dùng một quyền đấm thẳng vào vùng bụng rắn chắc kia của anh, phát tiết một bụng xui xẻo trong người. Cô đỏ mặt trách mắng: “Em không biết, anh đừng chạm vào người em.”

Hạng Tĩnh Thần nhướn mày: “Cái gì?”

Phạm Ấu Hâm dùng hai tay nhỏ bé của mình che trước ngực lại để phòng tránh hai tay anh đang vẽ loạn trên ngực cô.

“Không được chạm vào người em? Em là bà xã của anh nha, anh không chạm vào người em thì chạm vào người ai hả?”

Phạm Ấu Hâm kéo chần mỏng che đầy cảnh xuân trước ngực mình. Anh mắc tởm vấn đề này lại châm chọc cô: “Anh muốn đụng chạm vào ai có cần tôi phải nhắc nhở sao? Vả lại, chuyện này hoàn toàn không liên quan gì đến tôi.”

“Chuyện này không liên quan đến em?” Giọng nói của anh vang lên đầy nguy hiểm.

Nhưng cô không phát hiện: “Đúng vậy, chuyện này không liên quan gì đến tôi.”

Cô nói rất hào phóng, thậm chí trong lòng còn đắc ý với giọng nói tức giận của mình.

Bất quá cô chỉ đắc ý được vài giây, đột nhiên một cảm giác đè nén mạnh mẽ bao trùm lấy cô.

Anh đem cô đặt dưới thân mình, anh dùng đầu gối chống đỡ sức nặng bản thân, nhưng không làm cho cô cảm thấy không thoải mái.

Cô mở to hai mắt nhìn chằm chằm vào chồng trước đang tức giận: “Xem ra anh rất tức giận.”

Hạng Tĩnh Thần không chỉ tức giận, quả thật anh sắp tức điên rồi: “Em không cảm thấy tiếc khi tặng anh cho người phụ nữ khác, mà cũng không có một chút ý kiến nào sao?” Tại sao cô lại lựa chọn buông tha cho cả hai mà không cho anh một cơ hội giải thích nào?

Phạm Ấu Hâm ngẩng cao đầu: “Đây không phải là vấn đề của tôi. Là vấn đề của anh và cô ta. Anh đây là gián tiếp thừa nhận sao?”

Hạng Tĩnh Thần tức giận: “Em thật nhảm chán.”

Phạm Ấu Hâm rất tức giận, cô dùng sức đá anh: “Tôi nhảm chán? Được! Tôi nhảm chán, tôi nhảm chán mới có thể lên giường với anh, tôi nhảm chán mới nằm ở đây với anh, còn bị anh làm cho tức chết đi được! Buông ra! Nếu tôi nhảm chán như vậy, anh không cần phải nói chuyện với tôi, không cần phải xen vào việc tôi xem mắt ai, anh có thể đi tìm cô người mẫu Shelly kia của anh! Tôi không quan tâm, một chút cũng sẽ không....”

Hạng Tĩnh Thần đột nhiên dùng nú hân kích tình ngăn chặn lời nói của cô. Anh đặt hai tay cô lên đỉnh đầu, khàn giọng gào thét: “Em không quan tâm nhưng anh quan tâm! Anh quan tâm đến em, em là của anh, anh không cho phép bất kì người đàn ông nào hy vọng có được người phụ nữ của anh.”

Anh dùng bàn tay khỏe mạnh cố ý vuốt ve lên thân thể mềm mại của cô, đầu lưỡi ẩm áp bú mút nú hoa trước ngực cô, anh hô hấp càng hỗn loạn, làm sống lưng cô thoáng qua một trận run rẩy. Cô quen thuộc với kiểu hít thở này, đó là âm thanh dục vọng của anh....

“Em thật có thể không quan tâm?” Anh nói lại như nhẹ nhàng.

Anh đá văng chần mỏng trên người hai người ra, bất thành linh xảy ra làm cô hít một ngụm khí lạnh.

“Lạnh phải không?” Anh vừa hỏi, vừa nở nụ cười tà ác: “Yên tâm, rất nhanh anh sẽ làm cho em nóng lên, mà còn rất nóng!”

Hai tay anh trượt xuống hông cô, cố định lại vị trí cô, đồng thời để dục vọng căng cứng nóng bỏng của mình cố ý cọ sát ở cửa u cốc ẩm ướt của cô.

Cô sung sướng hét chói tai, uốn cong người nghênh đón lấy anh.

Anh nhếch miệng cười đắc ý.

“Thật sự không quan tâm anh sao?” Anh hỏi, giọng nói vì đè nén dục vọng mà trở nên khàn khàn.

“Không.....” Cô rất thống khổ, toàn thân như bị thiêu cháy. Cô không thể chịu nổi nữa.

“Em muốn anh dừng lại không?” Anh lại hỏi. Nhưng thật ra chính anh cũng không thể dừng lại được.

“Không, dừng.....” Cô bối rối vì khát khao mà cả người run rẩy, sợ hãi, thiêu đốt, cô đưa hai tay mình vòng qua ôm lấy cổ anh, cong người theo anh, vặn vẹo eo thân mình phối hợp với tốc độ của anh.

Môi anh đè lên môi cô, đầu lưỡi nóng bỏng trượt đùa đầu lưỡi cô, tay anh từ từ đi xuống thăm dò vào nơi ướt át mềm mại của cô mà xoa bóp, mơn trớn, tra tấn.

“Anh không tin em không quan tâm.”

Đôi môi nóng bỏng của từ từ đi xuống thăm dò, lướt qua cảm dưới cô, liếm nhẹ gáy mẫn cảm, một đường đi thẳng xuống tìm kiếm hai gò núi căng tròn, anh há miệng, hàm răng nghịch ngợm khẽ cắn lấy núm hoa trước ngực cô.

“Bây giờ sẽ rất thoải mái.”

Ngón trỏ của anh mơn trớn chỗ mẫn cảm nhất trên người cô, hạ thân cô không kiềm chế được mà vặn vẹo dán chặt vào cánh tay khỏe mạnh của anh.

Anh nghiêng người, hai người đổi vị trí cho nhau, anh nâng hông cô lên, để cô giạng chân ra trên người mình. Anh tách hai chân cô ra, ngón trỏ lại tăng tốc độ ra vào chỗ tư mật cô, một tay khác xoa nắn bộ ngực của cô.

Cô ngửa đầu, thân hình gợi cảm cong lên, mái tóc dài xỏa ra tung bay trên đùi khỏe mạnh của anh.

Cô lắc lư eo mình, suy nghĩ trống rỗng.....

“A” Cô hét lên chói tai, khoái cảm tê dại như quả cầu bị chích trong nháy mắt nổ tung, cô giống như đóa hoa anh đào nhỏ bé và yếu ớt rơi xuống lòng ngực rộng lớn của anh.

“Thật sự không quan tâm?” Anh hỏi, yêu thương hôn lên gò má ửng hồng của cô.

“Không được rồi...” Cô mấp máy môi, khuất phục trước sự trả thù của anh.

Người đàn ông đắc ý như mèo vừa trộm được thịt. Anh đỡ cơ thể mệt mỏi của vợ mình, để cho hai người đều nằm nghiêng, anh nâng chân cô lên ôm lấy eo mình: “Anh muốn em”. Anh nói, cúi đầu hôn lên người cô, đưa tay kéo cô lại gần, anh kéo tay cô vòng qua ôm lấy cổ anh.

“Thêm một lần nữa.” Anh dụ dỗ hôn lên môi cô.

Phạm Áu Hâm sững sốt vài giây, không nghĩ rằng mình lại có sức lực nữa.

“Tôi không thể...”

“Em có thể, chỉ cần theo anh.” Anh cười tà mị, phủ lên môi cô, dùng ma pháp kích thích tình phát huy lên thân hình mềm mại của cô một lần nữa. Cô cảm nhận được, nghĩ rằng nụ hôn của anh, sự âu yếm của anh để ngăn chặn dục vọng, nhưng dục vọng nóng bỏng lại thiêu đốt lần nữa, lần này còn thêm lửa nóng hơn so với lần trước.

“Ông xã....” Cô thất thần ngậm nga, trong cơn ý loạn tình mê liền quên hết tất cả.

“Bà xã, đưa anh vào đi.” Anh vừa nói vừa nắm lấy tay cô đặt lên dục vọng đang ngẩng cao của mình: “Nếu em muốn anh, đưa anh vào đi.”

Nếu muốn anh? Cô muốn. Nếu quan tâm anh? Cô quan tâm. Phạm Ấu Hâm mơ hồ không thể suy nghĩ được nữa, cô thở sâu, tùy ý để ngọn lửa trong cơ thể thiêu đốt tất cả. Cô cầm, dẫn dắt, sau đó tiến vào người mình. Anh cười toét miệng, nhận lấy quyền chủ động, nâng mông cô lên cao, hoàn toàn lấp đầy cô.

“Ông xã!”

Anh rút ra rồi lại đâm vào nhanh chóng, cô điên cuồng vận vẹo cơ thể phối hợp với tiết tấu của anh.

Trong khoảnh khắc cao trào dâng lên, cơ thể như muốn nổ tung, bọn họ không khống chế được mà hét to, cả hai cùng ngã vào vũng lầy tình dục. Sau khi cảm nhận từng đợt co rút trong người cô, anh dùng sức chạy nước rút, lửa dục mãnh liệt như dây cung kéo căng.

Sau cùng, giải thoát tất cả.

Một đêm chưa về quét dọn ngôi nhà nhỏ họ Phạm, tám giờ sáng ngày hôm sau Phạm Ấu Hâm xuất hiện trước cửa nhà họ Phạm. Cô từ trên chiếc xe BMW màu đen bước xuống, trên mặt không thể che dấu hết vẻ thẹn thùng.

Mẹ Phạm và con gái thứ hai nhà họ Phạm đang đứng trước sân nhà tưới hoa liền dừng động tác lại, hai người khiếp sợ trợn mắt há hốc mồm.

Sau khi chủ nhân chiếc xe BMW màu đen kéo cửa kính xuống chào hỏi mẹ vợ và Phạm Ấu Hâm, lập tức rời khỏi.

Phạm Ấu Hâm cúi đầu mở cánh cửa nhỏ trước sân nhà ra.

“Mẹ, chị hai.” Cô nói trước.

“Chào.” Mẹ Phạm trả lời, cẩn thận quan sát con gái: “Con có thể trở về sớm một chút được không? Muốn qua đêm thì phải gọi điện thoại về nhà chứ? May là chỉ cả chúng ta nói Tinh Thần đưa con đi tham gia bữa tiệc thân mật, nếu không chúng ta đã nghĩ con hoàn toàn mất hết liên lạc, có phải đã xảy ra chuyện gì rồi không?”

Phạm Tư Hâm miễn cưỡng lắc đầu: “Chẳng trách chị lại có cảm giác kích thích cảm một đêm, thì ra là em ở cùng một chỗ với anh ta!” cảm ứng của sinh đôi có lúc lại hao tổn tâm trí.

Phạm Ấu Hâm dùng một cái lý do thoắt nát nhất thiên hạ: “Có chút công việc muốn bàn giao.....”

“Có thật chỉ là công việc?” Phạm Tư Hâm từng bước đến gần, cười gian xảo “Nhưng mà Tiểu Ấu à, trên người của em lại có mùi vị của kích tình mãnh liệt suốt cả đêm đó.”

Gương mặt Phạm Ấu Hâm đỏ bừng, cô nhảy ra cách xa Phạm Tư Hâm: “Chị!”

“Mẹ gọi điện thoại đến nhà Hạng Tinh Thần, nhưng nhà anh ta không có ai nghe điện thoại. Tiểu Ấu, nói một chút xem, các người đã đi đâu hả? Chị đoán hai người đến khách sạn XX chứ?”

Phạm Ấu Hâm trừng to hai mắt, chị hai của cô dự đoán thật không sai: “Làm sao chị biết?”

Phạm Tư Hâm rất đắc ý: “Tiểu Ấu, em thật ngây thơ nha, trên tay cầm túi của khách sạn, tất nhiên là đi vào trong đó rồi! Các người thật khiến cho người khác phải rớt mắt kính mà, vừa mới ly hôn không bao lâu, lại cùng với chồng trước đi mướn phòng khách sạn. Loại hành vi này rất nhảm chán và rất lãng phí tiền bạc.”

Phạm Ấu Hâm nhìn cái túi trên tay mình, nhìn lại chị hai đang cười điên cuồng, cô đỏ mặt, bực bội chu miệng: “Chị! Sao chị có thể bắt nạt em?”

Mẹ Phạm vỗ vỗ vai cả hai của song sinh: “Được rồi được rồi, các con tranh luận chuyện này thật là nhảm chán!” Mẹ Phạm thở dài “Aiz, mẹ chỉ muốn nói với Tiểu Ấu, muốn biết suy nghĩ của con. Con muốn ly hôn, mà vẫn cho cậu ta một cơ hội sao? Dây dưa không rõ như vậy chưa chắc là chuyện tốt đâu.”

Phạm Ấu Hâm thu hồi nụ cười của mình. Tất nhiên là cô hiểu rõ suy nghĩ của mẹ, cô cũng đang gặp rắc rối với vấn đề này.

“Có muốn ngủ một chút không? Hay là ăn điểm tâm trước?” Mẹ Phạm hỏi.

Phạm Ấu Hâm lắc đầu: “Không cần, con đã ăn điểm tâm rồi, mười giờ con có cuộc hội nghị, chỉ trở lại thay quần áo rồi ra ngoài liền.”

“Ừ, tốt lắm, chín giờ mẹ ra ngoài học cắm hoa, con muốn đi xe buýt công cộng với mẹ không?” Bà biết con gái mình đều đi đường bằng xe buýt.

Phạm Ấu Hâm gật đầu: “Con đi lên lầu trước.” Cô đi vào trong phòng, nhú mào lại, lo lắng vẫn quần quanh trong lòng không thể tan đi.

Cứ tưởng rằng sau khi ly hôn, trong thời gian tới cô sẽ thích ứng với cuộc sống độc thân, không nghĩ rằng mỗi ngày tinh thần của cô đều căng thẳng, cứ tưởng rằng cả đời sẽ không qua qua lại với chồng trước nữa.

Tình hình hiện nay, cô đã suy nghĩ rất lộn xộn, hỗn loạn làm cô muốn hét lên.

Phản bội, ly hôn, ly hôn, sau đó lại xảy ra quan hệ với chồng trước?

Phạm Ấu Hâm thở dài, cầm tấm khăn lông lớn đi vào phòng tắm. Cô cởi quần áo trên người ra, điều chỉnh lại nước ấm, để dòng nước ấm gội lên cơ thể mình, gột đi mệt mỏi mỗi đêm hôm qua. Từng mạch máu trên người đều đau nhức đã nhắc nhở cô kích tình mãnh liệt của đêm hôm qua, vấn đề là người đàn ông kia điên rồi, lại lấy tính cương bức ra để ép buộc cô nghe theo sự chi phối của anh ta, còn cô thừa nhận chính mình quan tâm, cần anh! Chỉ hôn 2, 3 cái cô đã khuất phục đầu hàng!

Cô che mặt mình lại, cố gắng không khóc, lỗ mũi thật chua xót....Trời ơi, cô không cần loại quan hệ mơ hồ không rõ này.

Phạm Ấu Hâm tắt vòi nước, quần khăn tắm lại buồn bã đi ra khỏi phòng tắm, nhưng giờ phút này người đàn ông đang ngồi xếp bằng trên giường muốn hù chết cô.

Phạm Ấu Hâm vỗ lồng ngực, hốt hoảng lo sợ trừng mắt nhìn chồng trước: “Sao anh ở trong này?”

Hạng Tĩnh Thần nhún nhún vai, ngửi hương thơm trên gối nằm của vợ mình: “Dù sao cũng muốn vào công ty, anh chờ em thay đổi quần áo rồi cùng nhau đi luôn. Em ôm bụng cô đo đạc ngồi xe buýt, vừa nghĩ đến đó làm da đầu anh run lên.”

“Tôi không cần ý tốt của anh.”

“Em không cần khách sáo.”

Phạm Ấu Hâm tức giận nói: “Vậy anh có thể ra phòng khách ngồi chờ được không? Tôi muốn mặc quần áo.”

Hạng Tĩnh Thần không có ý né tránh: “Cũng không phải là anh chưa từng nhìn thấy em mặc quần áo.” Anh nói thật sự rất đúng.

Phạm Ấu Hâm lắc đầu, không có sức lực tranh cãi với anh ta nữa. Cô mở cửa tủ quần áo ra, tháo bỏ khăn tắm trên người. Muốn nhìn phải không? Cô sẽ để cho anh nhìn đủ! Nếu tên sắc lang này có ý nghĩ muốn quay trở lại một lần nữa, thủ đoạn trả thù của cô sẽ tàn nhẫn đến mức chính cô cũng không thể đoán trước được!

Phạm Ấu Hâm mặc quần lót, lấy một bộ âu phục liền thân mặc vào người. Cô biết anh đang đi đến chỗ cô, cô hít sâu một hơi, trạng thái chuẩn bị chiến tranh.

Hạng Tĩnh Thần xoay người cô lại: “Nhìn em rất căng thẳng?” Hắn thân mật cài nút áo trước ngực giúp cô.

Tình huống ngoài dự đoán của cô: “Tại sao tôi phải căng thẳng?” Cô hỏi ngược lại.

Anh cười, cương chiều in nụ hôn lên trán cô: “Yên tâm, anh sẽ không đụng vào người em, ít nhất trước khi mặt trời xuống núi trong ngày hôm nay.

Người đàn ông vô sỉ này..... Phạm Ấu Hâm tràn đầy khí thế, lạnh lùng nhìn anh ta, đồng thời cô cũng âm thầm thề, nếu có cơ hội để cho anh ta ăn cô sạch sành sanh lần nữa, Phạm Ấu Hâm cô sẽ theo họ anh ta!

Trong căn phòng chật hẹp vì có sự có mặt của anh mà chật hẹp thêm, cô không được tự nhiên mà di chuyển vị trí: “Anh không trở về nhà thay quần áo sao?” Cô khéo léo thay đổi câu hỏi khác.

Anh lắc đầu, nắm tay cô đến trước bàn trang điểm, ý bảo cô ngồi xuống: “Không trở về, trong công ty có sẵn bộ quần áo có thể thay đổi, ngày hôm qua không phải cũng mới mua quần lót sao? Bảo bối.”

Hạng Tĩnh Thần tháo khăn lông trên đầu cô ra, lau mái tóc ẩm ướt giúp cô: “Nếu không em quay về nhà đi, chúng ta sẽ không cần hao công tốn sức qua đêm ở bên ngoài nữa. Nhưng mà, vợ chồng như vậy cũng rất thú vị.”

Phạm Ấu Hâm đón lấy ánh mắt sáng ngời của anh qua tấm gương: “Có lẽ chúng ta nên thẳng thắn nói rõ việc này. Hạng Tĩnh Thần, chúng ta đã ly hôn, tuy rằng thủ tục vẫn chưa xong, nhưng ít ra chúng ta hiểu rõ điều này khỏi không?”

Hạng Tĩnh Thần lấy lược chải mái tóc dài mềm mại của vợ: “Anh thừa nhận anh và Shelly trong lúc đó chỉ có tình bạn thôi, anh quan tâm cô ấy nhiều hơn những người khác, nhưng việc này không có nghĩa gì cả.”

Phạm Ấu Hâm cầm máy sấy, mở nguồn điện lên, thổi mạnh vào mái tóc mình: “Anh có biết cái gì gọi là ”trong mắt người tình thì không chấp nhận nổi dù chỉ là một hạt cát” hay không?”

“Cho nên anh vẫn giấu diếm phần tình bạn trong quá khứ này.”

Phạm Ấu Hâm cười lạnh: “Rõ ràng anh giấu diếm không được tốt.”

“Tiểu Hâm, cô ấy chỉ là bạn, anh yêu em, đây mới là sự thật.” Anh lấy máy sấy trong tay cô, sấy mái tóc dài mềm mại như tơ của cô, không để cho cô tức giận mà tự ngược đãi mình.

“Anh không biết tôi đang tức cái gì.” Cô tức giận.

“Không biết.”

“Đàn ông.”

Cô đẩy anh ra, nhanh chóng lấy lược chải mái tóc đã khô được một nửa của mình rồi buộc lên thành chùm như đuôi ngựa.

Hạng Tĩnh Thần hai tay ôm ngực, ánh mắt đen nhánh đánh giá người vợ xinh đẹp: “Nói đến thẳng thắn, có một việc anh rất tò mò. Tại sao em rất hào phóng đem chồng của mình tặng cho người phụ nữ khác vậy? Em nên tin tưởng anh.”

Phạm Ấu Hâm đứng lên, vuốt vuốt lại váy cho suông: “Vấn đề này, tôi đã giải thích rồi.”

“Em không biết hiện tại anh đang muốn cái gì.” Anh tức giận.

“Không biết.”

“Phụ nữ.”

Cô trừng mắt nhìn anh: “Anh muốn như thế nào?”

Anh nhún vai: “Đi làm.”

Anh ôm vai cô, hai người cùng nhau ra khỏi phòng.

“Nhất định phải ôm ôm ấp ấp vậy sao?” Cô không vui hỏi.

“Đây là tất nhiên.” Anh trả lời lại.

Cô lén nhìn mặt anh, trên khóe môi anh thoáng hiện lên ý cười vui vẻ. Anh rất ung dung, rất hài lòng.

Cô lén lút nhẹ nhàng dựa vào lòng anh. Sau đó? cô có phải nên tin tưởng anh không, tiếp tục hành hạ lẫn nhau nữa không?

Haiz, cô cũng không biết.

6. Chương 6

Có lẽ, thật sự chỉ có những lời nói này.

Có lẽ, bọn họ thật sự chỉ là bạn bè chơi thân với nhau.

Có lẽ, tất cả đều do mình quá nhạy cảm. Cái đó chỉ là một đoạn đối thoại.

Có lẽ, chuyện cũng không nghiêm trọng như vậy.

Có lẽ, mình đã làm chuyện bé xé ra to.

Cho nên câu hỏi này, có nhiều từ “có lẽ” và “có lẽ”, có nhiều dấu chấm hỏi như vậy, cô cũng đang thuyết phục chính mình phải tin tưởng anh, cô có thể cho anh, hoặc cho bản thân mình một cơ hội hay không?

Cho cả hai người một cơ hội.....

Man Tú nhìn lướt qua thấy khóe môi bà chủ cười nhạt: “Ôi, không thể tin được, người đẹp núi băng của chúng ta hôm nay lại nở nụ cười rồi?”

Phạm Ấu Hâm lấy lại tinh thần, nhưng che giấu không được ý cười trên khóe môi: “Nói chuyện lung tung.”

Man Tú khom lưng dựa vào bàn làm việc, dùng giọng nói đùa cợt cô: “Em nghe nói rồi, hôm qua chị và ông chủ đến khách sạn thuê phòng, mà còn kích tình cả một đêm nữa.”

Phạm Ấu Hâm sửng sốt. Chẳng lẽ trên mặt cô có dấu hiệu nào sao? Tại sao ai cũng đoán được ngày hôm qua cô đã làm những việc tốt gì? “Làm sao em biết?”

Man Tú gian xảo chớp mắt vài cái, cô thẳng eo lên, hai tay vẫy vẫy: “Ai da, em là trợ lý chung của các người, có thể biết nhiều chuyện hơn mà!”

Phạm Ấu Hâm xấu hổ hai má đỏ bừng: “Loại chuyện này, anh ta cũng không nên nói ra chứ?”

Man Tú vỗ tay: “Đương nhiên là phải công khai rồi, nó khiến cho khuôn mặt ngày nào cũng đầy mây đen của ông chủ lớn chúng ta cuối cùng cũng nhìn thấy ánh sáng rồi. Chị là bà chủ đương nhiên không hiểu, nhưng đối với những người phải nhìn sắc mặt của ông chủ mà làm việc như bọn em thì đúng là chuyện quan trọng.”

Phạm Ấu Hâm bất đắc dĩ lắc đầu: “Em rất khoa trương rồi.”

“Vậy tiếp theo thì sao? Có ý định quay lại với nhau không?” Man Tú hỏi, dường như việc này nằm trong tầm tay.

Phạm Ấu Hâm cúi đầu nhìn tay mình, khóe môi nhếch lên mỉm cười ngọt ngào. Trong tay cô là tài liệu dự án thiết kế chờ một chút nữa họp sẽ bàn bạc: “Nói thật ra, chị đang cân nhắc việc này.”

Man Tú cười: “Em có thể đi công khai khắp nơi tin tốt bà chủ quyết định quay lại với ông chủ không?”

Phạm Ấu Hâm cười lắc đầu: “Tốt nhất là không cần, chị còn đang cân nhắc mà.”

Man Tú phát phát tay: “Đừng suy nghĩ lâu, đời người chỉ có mấy chục năm ngắn ngủi, làm một việc gì đó bình hạnh phúc là quan trọng hơn.”

Phạm Ấu Hâm đứng lên: “Chị Man Tú, em nhất định sẽ ghi nhớ trong lòng, chuẩn bị họp rồi.”

Man Tú đột nhiên nghĩ đến: “Vậy các người muốn cho nhân viên tổng đài mẹ bao nhiêu tiền thưởng, bà biết trước, biết các người sẽ hòa thuận không thể thay đổi, cho nên việc ly hôn không có hiệu quả, để cho các người không mất thời gian làm thủ tục ly hôn lần thứ hai.”

Phạm Ấu Hâm cười gượng: “Man Tú, chị nghĩ nhân viên tổng đài mẹ sẽ không có phần sức mạnh ghê gớm này, truyện cười của em hơn buồn cười đó.”

“Này, đây không phải là truyện cười, đâu là trợ lý thân thiết nhắc nhở nha.”

Cô cười nịnh nọt hai tiếng.

Các cô cùng nhau đi vào phòng họp. Phạm Ấu Hâm nhìn ra ngoài cửa sổ, đúng là tâm tình tốt không? Ngay cả hôm nay mặt trời vô cùng nóng nhưng xem ra cũng rất đáng yêu.

Trong phòng họp có một đám người đang ồn ào, có rất nhiều gương mặt lạ hoắc.

Phạm Ấu Hâm tò mò hỏi: “Làm sao lại náo nhiệt như vậy?”

Man Tú không có linh cảm: “Hôm nay kế hoạch hội nghị không có cái này....”

Trực giác Phạm Ấu Hâm muốn từ trong đám người đó tìm thấy “chồng trước” của mình. Không biết vì sao, tâm tình của cô vui vẻ rất muốn nhảy múa. “Có ý gì?”. Cô hỏi Man Tú.

Man Tú hơi nói vòng vo: “Ấu hâm, hội nghị này chị không cần phải tham dự.”

“Vì sao? Hội nghị mua sắm rất quan trọng mà.” Phạm Ấu Hâm cảm thấy kỳ lạ.

Man Tú thở dài, cô biết không nói rõ là không được: “Đúng vậy. Vốn là quảng cáo mua bán họp vào ngày mai. Hôm nay là hội nghị mua sắm, nhưng rõ ràng là phòng kế hoạch đã thay đổi thời gian. Ấu Hâm, những người này là kinh doanh chiến thắng trở về.”

“Kinh doanh chiến thắng trở về?” Phạm Ấu Hâm nhíu mày lại: “Không phải là việc ấy.....” sau đó, cô lại nhìn đến chỗ ngồi cao nhất của bọn họ, trong nháy mắt đã hiểu rõ tại sao trợ lý của cô luôn luôn miệng mồm lạnh lợi.

“Thì ra cô ta đến đây.” Phạm Ấu Hâm nhẹ nhàng mà nói.

“Đúng vậy, em cứ tưởng rằng ngày mai cô ta mới đến.”

Trước mắt cô, Shelly xinh đẹp đang nói chuyện với Hạng Tĩnh Thần, cô ta ăn mặc gợi cảm, áo bó sát trễ ngực, váy siêu ngắn, đôi chân thon dài mang giày cao gót, cả người tỏa ra lực hấp dẫn chết người khiến đàn ông không thể không xúc động.

Nếu Shelly xuất hiện trễ một ngày, sẽ làm cho Ấu Hâm thay đổi thái độ kiên quyết hơn, có lẽ vợ chồng Hạng thị hợp lại đi chung con đường càng có thêm hy vọng.....Man Tú thương xót mà suy nghĩ.

“Cô có khỏe không?”

Phạm Ấu Hâm ôm chặt tài liệu ở giữa, miễn cưỡng nở nụ cười: “Tôi khỏe lắm!”

Man Tú biết cô không tốt chút nào, lại chịu bó tay, cô thở dài, vỗ vỗ vai Phạm Ấu Hâm: “Không có việc gì, công ty chúng ta vẫn còn dựa vào cô ấy để kiếm nhiều tiền!”

Man Tú như vòng vo trấn an Phạm Ấu Hâm, Hạng Tĩnh Thần và Shelly tương tác đều chỉ là vì hợp đồng “Cùng nhau ký kết xây dựng” của cô mà thôi.

“Thật sự chỉ như vậy thôi sao?”

Phạm Ấu Hâm hiểu suy nghĩ hợp lại của mình đã bắt đầu lung lay rồi.

Nhân viên tham dự hội nghị từ từ vào chỗ ngồi.

Phạm Ấu Hâm bước từng bước khó khăn tiến lên phía trước. Bàn đầu tiên trong phòng hội nghị có hai chỗ ngồi, một cái là của anh, một cái là của cô. Bình thường trong công ty có hội nghị quan trọng, bọn họ sẽ

cùng nhau tham dự, chia sẻ ý kiến với nhau, cùng làm chung một công ty với nhau, loại tình cảm này khó nói nên lời, có đôi khi nói chuyện yêu đương khiến cô say mê, thậm chí còn vui vẻ hơn nữa.

Đó là chỗ ngồi của cô, bây giờ người phụ nữ khác đã ngồi. Bọn họ đúng là đang ngồi, sự thật Shelly đặt mông trên cái ghế dựa xoay, cả người cô ta dường như treo ở trên người chồng cô. Shelly hiểu rõ sâu sắc mình là người phụ nữ hấp dẫn ở mỗi một động tác, mỗi một tư thế, cô khéo léo bày ra bộ ngực đẹp mê người để quyến rũ anh thường thức, hoàn toàn không nghi ngờ gì.

“Muốn em đuổi con nhện tinh tám chân kia đi không? Công việc của công ty rất tốt, không cần dựa vào cô ta kiếm tiền làm gì!” Man Tú nghiêng răng nghiêng lợi, cô đứng ở ngoài quan sát thất cũng nổi trận lôi đình, càng không cần phải nói Ấu Hâm là người vợ rồi.....

Phạm Ấu Hâm kiên cường nở nụ cười: “Không cần, người tới là khách.”

Cô đứng cảm đi về phía trước, cùng Hạng Tĩnh Thần bốn mắt nhìn nhau. Vẻ mặt luôn bình tĩnh là vũ khí của cô.

“Em đến trễ rồi.” Anh nói, con người màu đen chứa ý cương chiêu.

“Phải không?” Cô phát hiện mình căn bản không có cách nào đối diện với anh: “Thời gian vừa vặn.”

Phạm Ấu Hâm kéo chỗ ngồi bên cạnh Shelly. Đối mặt với cô ta dễ dàng hơn so với đối mặt với Hạng Tĩnh Thần. Quan trọng là cô không muốn phải trốn tránh: “Hi, Shelly!”

Shelly cười khoa trương: “Hi, Hạng thật lớn.....A không, xin lỗi, tôi đã quên, nghe nói cô và Hạng đã ly hôn rồi hả?”

“Hạng?”

Phạm Ấu Hâm nắm chặt quả đấm: “Đúng vậy, ly hôn rồi.”

“Tại sao?”

Phạm Ấu Hâm nhìn cô ta, cười lạnh: “Cô muốn biết?”

“Tùy em, nhìn tâm tình của em không tốt, anh chỉ muốn giúp đỡ em.”

“Anh thật sự đối với em rất tốt. Em rất yêu anh....”

Shelly biếng nhác mở đôi mắt đẹp nhìn chăm chú vào người đàn ông ngồi bên cạnh: “A..... Tôi chỉ tò mò làm thế nào cô lại không tiếc mà buông tha cho anh ấy. Hạng là người đàn ông xuất sắc như vậy, những người phụ nữ khác cũng muốn cướp lấy nha.”

Phạm Ấu Hâm trừng mắt oán giận Hạng Tĩnh Thần. Lời nói của Shelly hoàn toàn giống với câu hỏi buổi sáng anh hỏi cô.

“Tại sao em có thể hào phóng đem tặng ông xã của mình cho người phụ nữ khác như vậy?”

Phạm Ấu Hâm đón lấy cái nhìn khiêu khích của Shelly: “Cô muốn sao?”

Shelly ưỡn ngực, thân hình đẹp đẽ dựa vào bên người Hạng Tĩnh Thần, tuy nhiên không chạm vào trên người hắn, nhưng đã công khai tuyên bố ý muốn của cô ta.

“Phạm tiểu thư, các người ly hôn rồi không phải sao?”

Phạm Ấu Hâm lạnh giọng nói: “Vậy thì đúng rồi, cô vốn không cần phải nói cho tôi biết suy nghĩ của cô.”

Shelly cau mày tay Hạng Tĩnh Thần: “Hạng và tôi đều là bạn thân nên không có gì phải giấu nhau.”

Tim cô nín chặt, cô biết câu nói “bạn thân” của Shelly làm cho ý nghĩ muốn hợp lại của cô tan biến mất. Cô thật không ngờ lại nhìn người phụ nữ khác mơ ước chồng của mình, không muốn để cho sự đề phòng, cạnh tranh chiếm giữ tim cô. Cô mệt mỏi quá, cô chỉ muốn một cuộc sống yên bình.

Cô nhìn Hạng Tĩnh Thần, ánh mắt căm hờn không nói một lời trách móc nào: “Tôi biết các người là bạn tốt, chúc mừng các người sắp mở rộng thêm mối quan hệ mới.”

Cô cảm thấy lòng mình đang khóc, cô nghe Shelly cười vui vẻ, cô nhìn thấy vẻ mặt tức giận của anh. Tức giận? Anh có tư cách gì mà tức giận cô?

Hạng Tinh Thần đứng dậy đẩy tay Shelly ra. Anh đi qua khỏi người Shelly, kéo cánh tay Phạm Ấu Hâm, ép cô cùng nhau đi ra khỏi phòng họp

“Đi theo anh!”

“Chuẩn bị họp rồi.”

“Một hội nghị cũng không quan trọng, chuyện của chúng ta mới là cái quan trọng.”

Hai người trở về phòng làm việc của Hạng Tinh Thần. Anh dùng sức đóng cửa phòng làm việc lại. Phạm Ấu Hâm đẩy anh ra, một bụng uất ức toàn bộ tuôn ra: “Bạn tốt? Bạn tốt đến nỗi không thể chờ đợi ra oai với tôi sao?”

Hạng Tinh Thần tức giận cũng không ít. Anh nắm giữ cánh tay cô, hận không thể làm cô tỉnh táo lại: “Cái gì gọi là quan hệ mới? Anh vốn không có bất cứ quan hệ mới nào với cô ta, tại sao em lại nhất định không chịu tin tưởng anh?”

Phạm Ấu Hâm dùng sức đẩy anh ra: “Tôi không tin, tôi vốn không thể tin!”

Cả người cô mệt mỏi ngã xuống ghế sofa sau lưng, che mặt khóc. Tan vỡ, lòng của cô đã tan vỡ, tình yêu của cô đã tan vỡ, cảm giác như miệng vết thương vừa mới khép lại, lại bị lưỡi dao sắc bén cắt lần nữa, máu tươi đầm đìa.

Hạng Tinh Thần ngửa đầu, hai tay phát phát lên. Một lúc lâu sau, anh đến trước mặt cô ngồi xổm xuống.

“Tiểu Hâm! Anh yêu em, đừng nghi ngờ tình yêu của anh nữa.”

Cô hai mắt đầm lệ nhìn anh: “Tôi thật sự không làm được.....”

Anh nhìn cô chăm chú. Nước mắt của cô như từng cây kim đâm vào tim anh.

Hạng Tinh Thần mệt mỏi thở dài: “Làm sao anh lại có cảm giác là em không cần anh.”

Phạm Ấu Hâm khóc đến không thể nói nên lời. Từ lúc phát sinh sự việc đến nay, tất cả cảm xúc kiềm nén tích lũy trong lòng, đến giờ phút này đã hoàn toàn bùng nổ.

Hạng Tinh Thần xoa nhẹ gương mặt vợ mình: “Anh rất tức giận, tức giận em làm sao có thể vứt bỏ tình yêu của chúng ta, tức giận em tại sao lại không có dũng khí đối mặt cùng với anh. Tại sao lại tùy tiện quyết định tội danh anh như vậy? Tại sao lại không tin tưởng anh.”

Tại sao luôn luôn lựa chọn rời khỏi.

Đối với những câu hỏi của anh, nước mắt cô rơi như mưa.

Hạng Tinh Thần tự giễu: “Anh còn có thể nói cái gì bây giờ? Em đã không cần anh nữa rồi.”

Cô lắc đầu.

Vai anh suy sụp, anh có cảm giác mình đã mất cả thế giới: “Tất cả theo ý em.”

Rốt cuộc một người có thể tự mình cố gắng bao lâu? Một vật gì đó vốn ngay tại trước mắt, trong phút chốc lại tan biến, là anh cố gắng chưa đủ, hay chính anh nghĩ rằng tình cảm của anh không bằng lòng kiên quyết? Nhưng anh cũng biết mệt.

Anh đứng lên: “Mọi người còn đang chờ họp.”

Lời anh nói như một câu chia tay, sau đó, anh xoay người đi ra ngoài.

Phạm Ấu Hâm nhìn cánh cửa từ từ đóng lại. Trong phút chốc, cô có cảm giác, lần này cô thật sự phải bắt đầu thích ứng với cuộc sống độc thân mỗi ngày, không giống như trong thời gian này anh sẽ dán chặt vào cô, quấn lấy cô.

Quan hệ của bọn họ, kết thúc từ đây.

Một tháng qua, trải qua khảo nghiệm cuộc sống độc thân mấy ngày, chỉ có thể dùng bốn chữ “bình thường, yên lặng” để hình dung.

Bởi vì Hạng Tĩnh Thần không đồng ý làm thủ tục ly hôn, nên vấn đề đó không dùng đến. Cô không biết anh còn đang kiên trì cái gì, nhưng cô và anh từ ngày đó qua đi, đảo đi đảo lại trên vấn đề không thống nhất việc không có nhà ở, việc thời chuyện rời khỏi cương vị công tác cũng bởi vì chuyện hợp tác với nhà máy mà hoãn lại.

“Mẹ, con muốn ra ngoài.”

“Đi đường cẩn thận.”

“Dạ.”

Phạm Ấu Hâm mở cổng ra, rồi bước ra khỏi cổng. Việc ly hôn chỉ có thể thu hoạch được là giúp cô trở về gia đình ấm áp, mỗi ngày được ăn những món ăn do mẹ nấu, có thể cùng người chị sinh đôi của mình tán gẫu, tất nhiên là có thể giúp đỡ chị cả chăm sóc “lẻ loi một mình” từ nhà trở về. Chị cả tràn ngập tình yêu, luôn không quen nhìn thấy bất cứ đứa nhỏ nào trở thành “đứa bé chìa khóa” hoặc “con của người giúp việc”, cho nên chỉ cần phụ huynh yêu cầu, cô lúc nào cũng có thể biến thành bảo mẫu miễn phí hai mươi bốn giờ, rất có ích nha!

“Ấu, chờ chị với!”

Cô dừng bước lại, chị hai vác ba lô lớn bước nhanh đến. Ba lô lớn là cái thứ đựng công việc của cô. “Đi nhờ xe sao?” Phạm Tư Hâm hỏi.

“Ôi!, trời mùa hè lại đổ mưa rồi.” Phạm Ấu Hâm cười nói.

Các cô là chị em sinh đôi, từ nhỏ đối với tranh vẽ đều có hứng thú sâu nặng, sau khi lớn lên, bởi vì tình cảm ngày hôm nay, cô trở thành kiến trúc sư cảnh quan, Tư Hâm thì lợi hại hơn, trở thành nhà tạo hình chạm tay vào có thể bỗng, mỗi ngày tiếp nhận lời mời của chương trình tivi không hết.

“Buổi sáng chị không phải tiếp case sao?” Phạm Ấu Hâm hỏi. Thời gian làm việc của Phạm Tư Hâm đều là buổi tối, kết quả là ngủ trễ hôm sau nếu không quá mười một giờ cô sẽ không rời giường.

Hai người ngồi trên chiếc xe màu đen của Phạm Tư Hâm.

“Chị quyết định dốc sức kiếm tiền khoảng 3, 4 tháng, sang năm sẽ nghỉ ngơi cả một năm, chúng ta sẽ cùng đi chơi.”

“Rất khó, mẹ nói hôm qua có một người đàn ông tóc bạc trắng đến nhà thăm hỏi, muốn mời chị ra để ngắm vẻ đẹp của chị.”

Phạm Tư Hâm hừ lạnh: “Nhàm chán.”

“Mẹ nói đối phương ra bản giá rất không sai.”

Cô nhún vai: “Thật muốn ra ngoài, thì một năm trước chị đã đi rồi, không cần chờ đến bây giờ.”

“Vậy đồ trang điểm trước kia cũng không cần sao?”

“Tất nhiên, cái đó thật nhàm chán.”

Đây là Tư Hâm, luôn luôn giữ vững suy nghĩ của mình, dựa vào kế hoạch của mình, từng bước một tiến lên. Cho dù là chị em sinh đôi, nhưng tính cách của các cô hoàn toàn trái ngược nhau, Tư Hâm luôn có mái tóc ngắn đẹp và đôi mắt sáng, Ấu Hâm có mái tóc dài lại do dự thiếu quyết đoán, luôn luôn không rõ ràng như thế.

“Tư, cửa tiệm lúc đó chị bán tóc còn không?” Nếu như tính cách của cô có thể giống như Tư Hâm....

“Làm gì?”

“Em muốn đem tóc bán đi.” Như thế, có thể vui vẻ một chút không?

Phạm Tư Hàm vén mái tóc của em gái lên, tất nhiên cô hiểu rõ dụng ý cắt tóc của em gái mình. Cô khích lệ vỗ vỗ vai em gái: “Được, vốn tự mình thay đổi, đảm bảo sẽ làm em hài lòng.”

Có lẽ cắt đi 3000 sợi buồn phiền kia, cuộc sống của cô, suy nghĩ của cô có thể mở rộng trong sáng hơn.

“Cần vui vẻ một chút, em luôn có cảm giác khó chịu, chị cũng vậy.”

Phạm Ấu Hàm cười cười: “Em có tiền bộ, ít nhất cũng cười tươi.”

“Vậy mà gọi là cười?”

“Ừ.”

“Tha cho chị đi.” Phạm Tư Hàm bắt đầu dĩ lắc đầu.

Đến công ty.

“Có muốn mời em đi ăn cơm trưa không? Case của chị 11 giờ rưỡi có thể sẽ kết thúc.”

Trong một tháng tới này, chỉ cần Tư Hàm cho phép, cô nhất định sẽ mời chị mình đi ăn cơm.

“Ừm, đừng nóng vội, chị sẽ gọi lại cho em.”

Sau khi nhìn chị gái lái xe màu đen rời khỏi, cô xoay người đi vào cao ốc.

Thời gian còn sớm, nhìn lại chỗ cửa ra vào, số người chờ thang máy vẫn không nhiều, “cùng kí kết xây dựng” bộ phận trong tòa nhà thủy tinh này nằm ở tầng lầu 8, 9 và 10, mỗi tầng lầu đều có một bộ công việc khác nhau, phòng làm việc của cô nằm ở lầu 10. Tòa nhà này có 24 tầng lầu, mỗi khi đến giờ đi làm, trước thang máy nhất định kẹt cứng người của sáu bộ phận chờ lên lầu.

Sau đó, cô dừng bước lại. Là cô hoa mắt sao? Sao không để ý đến “chồng trước” đang đứng trước thang máy thứ hai?

Phạm Ấu Hàm nhú mào. Chỗ đậu xe của anh ấy là ở dưới đất lầu hai, anh ấy luôn luôn đi thang máy dưới tầng hầm lên mà.

Cô dừng bước ở thang máy thứ nhất, hai mắt nhìn chăm chăm vào trước cửa thang máy.

Ánh mắt Hạng Tĩnh Thần dừng trên người cô, vẻ mặt có rất nhiều kiềm nén.

“Chào.”

“Chào.”

“Hôm nay em có về đến sớm.”

“Đúng vậy, anh cũng đến rất sớm.”

“Trước đây khi chúng ta còn làm chung một buổi, cũng là lúc này.” Anh nhàn nhạt nói.

Cô sững sốt, miễn cưỡng nở nụ cười: “Tôi không để ý.”

“Sự thật là vậy, có rất nhiều chuyện em vẫn không để ý đến.”

Cô nhú mào, trong giọng nói của anh có ý nói bóng nói gió: “Có sao?”

Hạng Tĩnh Thần nhún nhún vai, tiếp tục nói sang chuyện khác: “Tư Hàm đưa em đi làm à? Anh nhìn thấy cô ấy mở cửa xe.”

“Đúng vậy.” Lúc này sáu thang máy dường như hơi chậm, thậm chí bị mắc kẹt lại tầng trệt.

“Hầu như mỗi ngày cô ấy đều đến đây đưa em đi ăn cơm à?”

“Ừ.”

“Làm cho anh nghĩ muốn tìm em ăn cơm cũng không có cách.”

Cô ngạc nhiên: “Không cần đâu...” Cô không cho rằng mình sẽ có dũng khí đi ăn cơm một mình với anh.

Anh nhìn cô: “Em rất xa lạ.”

Xa lạ? Cô rất muốn thét chói tai.

“Đúng rồi, dì cả còn làm phiền em không?”

Tất nhiên là cô biết anh ám chỉ chuyện thân mật: “thỉnh thoảng.”

Sau đó, cô nghe tiếng anh hít thở thật sâu.

“Em phải rất thông minh nói rõ cho dì cả biết, hôn nhân của chúng ta vẫn còn tồn tại, trên luật dân sự tội trùng hôn sẽ có yêu cầu bị xử phạt.”

Trong giọng nói của anh lên án chọc giận cô. Cô ngênh đón ánh mắt hung ác của anh: “Tôi không muốn tái hôn, giao tiếp bạn trai thì ngại gì?”

“Bạn trai?”

Giọng nói Hạng Tĩnh Thần lạnh lẽo như từ trong lòng đất phát ra, làm cho người khác cảm thấy run rẩy.

Phạm Ấu Hâm nhún vai, giả vờ không cần: “Đúng vậy, là bạn trai, anh có biết anh mắt của dì cả luôn hạng nhất.”

Đình. Thang máy vừa đến.

Cô dẫn đầu đi vào thang máy, trong lòng còn đang thầm cảm ơn ông trời giúp cô, Hạng Tĩnh Thần cũng bước vào thang máy, cửa lập tức đóng lại, đem thang máy ngăn cách với đám người còn đang đứng chờ bên ngoài.

Thang máy từ từ lên lầu.

Phạm Ấu Hâm hoảng sợ: “Anh làm sao có thể như vậy?”

Anh từ từ bước đến gần cô: “Xin hỏi, anh như thế nào?”

Phạm Ấu Hâm lui về phía sau. Lưng dựa vào vách thang máy: “Hạng Tĩnh Thần...”

Một tay anh chống đỡ lên tường, vây cô vào lòng mình, thân hình cao lớn của anh vây lấy cô, hơi thở nóng bỏng thổi lên mặt cô: “Anh có thể thế nào? Anh chấp tay đem người vợ yêu thương của mình trở thành người phụ nữ của tên đàn ông khác sao, em nói anh có thể thế nào?”

Cô giãy giụa: “Hạng Tĩnh Thần....”

Anh nắm chặt hai tay cô, muốn làm cho cô hiểu rõ hơn, kiên trì nói: “Bạn trai? Trừ khi anh chết, ngày đó em thành góa phụ.”

Anh tức giận, anh phát cáu, từ trước đến nay là người đàn ông luôn tự tin và kiêu ngạo, nguyên nhân vì bà xã cố ý rời đi mà mất hết lý trí.

Cô bướng bỉnh nói: “Tôi không muốn nói chuyện này.”

Anh buông cô ra, thang máy sắp đến lầu 10.

“Anh không phải bàn bạc, đây là cảnh cáo.”

“Cảnh cáo?” Cô tức giận trừng mắt nhìn anh: “Anh dựa vào cái gì mà đưa ra lời cảnh cáo với tôi?”

Hạng Tĩnh Thần bấu môi: “Chỉ bằng trên giấy chứng minh của em phần ô phối ngẫu vẫn là ba chữ tên anh Hạng Tĩnh Thần.”

Đến lầu 10, cửa thang máy mở ra.

“Hãy nhớ kỹ.”

Hạng Tĩnh Thần bước ra khỏi thang máy vẫn không quên ném ra lời nói độc ác.

Man Tú đứng ngoài cửa thang máy chuẩn bị xuống lầu đi mua bữa ăn sáng, cô cùng ông chủ chào hỏi, nhìn vào trong thang máy thấy bà chủ đang ngây ngốc: “Hạng phu nhân, chị có sao không?”

Phạm Ấu Hâm bước ra khỏi thang máy.

“Làm sao vậy?” Man Tú hỏi. Phạm Ấu Hâm tức giận đến mặt đỏ bừng.

“Chị muốn ly hôn.”

“Chị đừng ngốc nữa, Hạng tiên sinh sẽ không đồng ý đâu.”

“Chị muốn ly hôn.”

“Không có khả năng, Hạng tiên sinh sẽ không buông tha cho chị đâu.”

“Chị muốn ly hôn.” Nhìn về phía Hạng Tĩnh Thần rời đi, Phạm Ấu Hâm tức giận rống to.

Man Tú lắc đầu, thở dài: “Hạng phu nhân, chị kiềm chế một chút.”

“Chị mặc kệ, nói cái gì chị đều phải —— nôn”

Đang lúc Phạm Ấu Hâm suy nghĩ muốn nói ra từ ly hôn, một cảm giác buồn nôn từ dạ dày truyền đến, mùi vị bí đỏ buổi sáng mẹ Phạm chưng muốn nôn ra ngoài.....

“Nôn” Thảm rồi.....Một tay cô bịt miệng, một tay ôm bụng chạy nhanh về phía nhà vệ sinh, lời tuyên bố ly hôn gì đó đều quăng ra sau đầu.

Man Tú nhìn bóng lưng chật vật của bà chủ. Tức giận đến muốn nôn sao? Hạng phu nhân này lửa giận cũng không ít đâu.

7. Chương 7

Buổi trưa, lúc Phạm Tư Hâm đến đón em gái đi ăn cơm, thì nhìn thấy mặt cô xanh xao, cả người mệt mỏi ngồi phịch trên ghế làm việc.

“Đã qua tháng bảy rồi.” Phạm Tư Hâm cất lời trên ghẹo.

“Hiện tại là năm nhuận tháng bảy.” Phạm Ấu Hâm lạnh lùng trả lời.

“Hiện tại đã xảy ra chuyện gì rồi sao? Em giống như đang bị ngộ độc thức ăn vậy?”

“Buổi sáng nôn ra một lần rồi, lúc đầu tốt một chút, ai biết Man Tú chạy đến bên cạnh em mở hộp cơm ra, em lại nôn ra tùm lum hết...”

Phạm Tư Hâm sờ trán em gái, một tay đầy mồ hôi lạnh, cô nhíu mày: “Chị sẽ đưa em đi gặp bác sĩ. Xem ra tình hình không được tốt lắm.”

“Hình như là...” Phạm Ấu Hâm vuốt vuốt ngực.

Phạm Tư Hâm đột nhiên nghĩ tới, kéo khóa ba lô lại: “Đúng rồi, chị có một loại thuốc rất hay, em uống vào trước, khi lên xe đỡ phải nôn ra nữa.”

Phạm Ấu Hâm dè dặt lại, buồn bã nói: “Em gái còn không bằng chiếc xe, hu hu....”

“Ha ha, em gái chỉ làm cho chị có cảm giác bị thương không hiểu tại sao, xe có thể chở chị lên núi xuống biển, em nói chị sẽ chọn ai?” Tư Hâm cười nói, vừa lấy thuốc từ trong ba lô ra, cô nhìn sách điển giải: “người hơi có triệu chứng, uống một lần hai viên, người bệnh nghiêm trọng, uống một lần bốn viên.”

“Có thể uống một lần tám viên không?”

“Không cần, loại thuốc này uống một lần bốn viên đã rất mạnh rồi. Made in Japan đó.”

Phạm Tư Hâm đang chuẩn bị lấy viên thuốc ra, Man Tú chạy vọt vào như cơn gió: “Tư Hâm, giữ thuốc trong tay lại. Chờ một chút.”

Phạm Tư Hàm dừng động tác lại. Cô vỗ vỗ ngực, suýt chút nữa đã bị trợ lý của em gái hù chết rồi.

Man Tú nhìn thấy chị em song sinh của Ấu Hàm lấy thuốc ra từ cửa tủy tinh trong phòng làm việc, hoàn toàn không đợi được lời giải thích, cô chỉ có thể xông vào ngăn cản Ấu Hàm uống thuốc.

Phạm Ấu Hàm xoa bụng mình. Bị giật mình như vậy, trong dạ dày co rút càng không thoải mái: “A, Man Tú! Chúng ta đã bị em hù chết rồi...”

Man Tú nhú mào, chỉ vào lọ thuốc trong tay Tư Hàm: “Cái loại thuốc này khoan uống đã, Ấu Hàm trước tiên đi gặp bác sĩ, xem xem có thể uống được hay không?”

“Cái gì?” Hai chị em song sinh đều lộ ra vẻ mặt nghi ngờ.

“Có ý gì? Man Tú!” Phạm Ấu Hàm hỏi.

Man Tú thở dài: “Em là mẹ của hai đứa trẻ, em sẽ rất nhạy cảm với một chút dấu hiệu.”

Thông minh như Tư Hàm lập tức nhìn chằm chằm vào bụng em gái mình rồi hỏi: “Ấu! em?”

Phạm Ấu Hàm chớp mắt vài cái: “Em? Cái gì?”

Man Tú nhìn vẻ mặt xanh xao của bà chủ, nói câu trả lời: “Dựa vào kinh nghiệm của em, em đoán chị có thai tám phần, tốt nhất chị không được dùng thuốc lang băm.”

Phạm Ấu Hàm suy nghĩ đến việc “thuê phòng” cách đây một tháng, cô cười ha ha: “Sao có thể? Mới có một tháng nha, không thể nhanh như vậy lại có phản ứng!”

Man Tú bất đắc dĩ lắc đầu: “bây giờ chị nói cho chúng tôi biết, trừ bỏ việc Hạng tiên sinh ở bên ngoài một lần kia, sẽ không chạm vào chị sao?”

“Ha ha....Ha ha....” Phạm Ấu Hàm cười cứng ngắt.

Phạm Tư Hàm vừa suy nghĩ vừa vuốt ve cằm: “Ừ, chuyện này, thật ra chị không tin em rể chị là tên Liễu Hạ Huệ.”

Man Tú ném ra vấn đề mấu chốt: “bạn của chị có đến đúng ngày không?”

“Vậy, việc ấy lúc đầu không phải là rất đúng, có lúc chị chịu áp lực rất lớn, thậm chí sẽ không có. Mà chúng tôi đều có tránh thai, Ngoại trừ....” Phạm Ấu Hàm nói ấp úng.

“Ngoại trừ?” Man Tú, Tư Hàm lặp lại bằng giọng lớn.

Ngoại trừ dự vọng mãnh liệt trên người lần đó, hoàn toàn không kịp tránh thai.

Phạm Ấu Hàm nhìn tấm rèm phía sau cửa tủy tinh, đó là phòng làm việc của anh ấy.....”

Chẳng lẽ, trong lúc quan trọng như vậy cô lại có thai rồi sao?

“Ấu?” Phạm Tư Hàm quan tâm hỏi.

Phạm Ấu Hàm thở dài: “Có lẽ em nên nghe theo lời đề nghị của Man Tú, đi đến khoa phụ sản một chuyến.”

Lúc này điện thoại vang lên, cô lại tiếp nhận điện thoại: “Alo?”

“Thư ký nói buổi sáng em không thoải mái sao?”

Là anh.... Tay Phạm Ấu Hàm không tự giác đặt dưới bụng, đứa bé trong bụng cô có lẽ sẽ giống anh hoặc giống cô.

“Không có việc gì, có lẽ ngày hôm qua lúc dự tiệc thân mật ăn nhiều quá nên dạ dày hơi khó chịu thôi.” Cô nhẹ nhàng nói.

“Em nhất định phải khách khí với anh như vậy sao?” Anh lạnh lùng hỏi.

Cô nhún vai: “Đây là lời nói thật, hơn nữa, với quan hệ trước mắt của chúng ta, anh không cần tức giận.”

Hai người rất ăn ý đồng thời cúp điện thoại.

“Em phát hiện chị cố ý làm Hạng tiên sinh tức chết.” Man Tú nhú mày.

“Có sao?”

Phạm Ấu Hâm nhìn ra bầu trời xanh mây trắng ngoài cửa sổ, đôi mắt màu đen âm u mà uất ức.

Không ngờ cô thật sự đã có thai rồi. Bác sĩ nói thời gian có thai ba tháng đầu, dự tính ngày sinh sẽ là mùa xuân hoa nở năm sau. Cô vẫn nghĩ là nguyệt sự vì công việc bận rộn cùng với việc đột nhiên ly hôn, nên dẫn đến thời gian của chu kỳ không đều, cô hoàn toàn không nghĩ đến mình sắp được làm mẹ rồi.

Đây là ông trời ban ơn sao? Như vậy cô càng hy vọng sẽ có một đứa con gái xinh đẹp.

Tin tức này truyền vào tai Phạm gia, người nhà họ Phạm sắp điên rồi.

Mẹ Phạm lo lắng lại nhin không được vui mừng, chị cả Hâm bắt đầu chuẩn bị mua sắm đồ dùng cho đứa bé, cũng chuẩn bị tỉ mỉ mỗi cái vật phẩm, Tư Hâm thật vui vẻ, cô chờ mong có người gọi cô là dì lâu lắm rồi.

Tất cả mọi người đều tràn đầy hy vọng, cứ lấy tiết mục ngày đó “tình nhân bức cung hạ đường thê” diễn lại lần nữa.

“Người kinh doanh chiến thắng trở về” mang theo một cây tiền, Shelly xinh đẹp gợi cảm xuất hiện lần nữa ở “Cùng nhau xây dựng” bàn bạc vì phương thức hợp tác của hai bên.

Nhưng mà ngoài việc bàn bạc ra, hôm nay tiểu thư Shelly làm việc lại có tính xâm lược hơn so với lần trước, cô ta cũng ngồi chỗ của cô, cũng gợi cảm trên ghẹo người, nhưng anh mắt nóng bỏng lại nhìn chăm chú vào Hạng Tĩnh Thần, mặc ọi người đều cảm thấy cô tỏ ra khát vọng.

“Hạng phu nhân có cần trợ lý đi vào xua đuổi không?”

Phạm Ấu Hâm nhún nhún vai: “Hình như việc này không cần thiết.”

Man Tú tinh tế nhìn vẻ mặt cô: “Tùy ý để cha của đứa bé trở thành sở hữu của người phụ nữ khác dễ như trở bàn tay sao?”

Cha của đứa bé?

Tay Phạm Ấu Hâm bất giác đặt lên bụng, tâm rất đau, nhưng không biết làm thế nào mới tốt: “Chị... Không sao cả.”

Cô nhìn “chồng trước” của mình, những lời trách móc này, những thù hận này, bởi vì cục cưng đến mà không có bất kỳ ý nghĩa nào, trở thành một cỗ lo lắng sâu nặng, rất nhiều vấn đề trong lòng không ngừng xoắn xuýt, nghĩ cách tìm kiếm câu trả lời.

“Man Tú, em là mẹ của hai đứa trẻ, em có thể dạy chị một chút, nên nói thế nào với cục cưng, khi nó trưởng thành, lúc đó ba nó lại không có ở đây?”

Man Tú chú ý đến hai hốc mắt rưng rưng nước mắt của Ấu Hâm, cô nở nụ cười: “Cục cưng có mẹ và nhiều dì yêu thương, chị đừng suy nghĩ quá nhiều.”

Phạm Ấu Hâm nhìn cả người Shelly gần như dựa vào lòng Hạng Tĩnh Thần, vẫn không quên ném cho cô một nụ cười thắng lợi. Hạng Tĩnh Thần căn bản không khỏi nghi ngờ, cô nhìn anh dường như có thói quen rất cảm thụ mùi vị khi có người phụ nữ trong ngực.

Hoàn toàn không có quan hệ? Chị là bạn chơi thân? Đánh chết cô cũng sẽ không tin.

Đúng như lời Man Tú nói, nhất định cục cưng sẽ được đội quân tóc dài của Phạm gia yêu thương, nhưng “ba” lại đang trong quá trình trở thành nhân vật quan trọng của người khác, đứa bé của cô lại đứng lúc mất đi người cha, tất nhiên sẽ hiểu rõ cảm giác mất mát kia.

Cô nên làm thế nào? Có thể thay thế cha không?

Hạng Tĩnh Thần chú ý đến vẻ mặt của vợ mình, họ lại ngồi trên bàn cao nhất, một cái bàn dài, bàn hội nghị bị ngăn cách bởi tấm gương dài, hai bên có thể nhìn thấy nhau, cũng không khó phát hiện cô đang vạch trần phân chia khoảng cách.

“Hạng, sau khi hội nghị hết thúc, chúng ta đi ăn cơm có được không? Đường lớn có một nhà hàng mới mở, một người bạn vừa giới thiệu!” Shelly dựa vào trong lòng anh, nhỏ giọng nói. Cô ta chú ý đến ánh mắt anh đang dừng trên người vợ phía trước mặt, bày ra nụ cười đẹp động lòng người, hấp dẫn sự chú ý của người trong lòng: “Hạng, anh nghĩ rằng vẫn còn có kế hoạch khác sao? Hôm nay anh nói cái gì phải dành thời gian đi theo em.”

Tiếng nói trong trẻo của cô thu hút sự chú ý của mọi người, lúc đầu phòng họp đang âm ỉ trong nháy mắt yên tĩnh lại, mọi người vẫn luôn kéo căng lỗ tai ra, chờ đợi Hạng Tĩnh Thần trả lời.

Shelly cười duyên, cô mở miệng nói với mọi người: “Các người cũng không thể đi cùng...đây là buổi hẹn ăn cơm ngọt ngào của tôi và Hạng nha.”

Hạng Tĩnh Thần nhìn vẻ mặt vợ yên lặng xa lánh, Man Tú ngồi bên cạnh vợ mình lại có vẻ mặt đang trách mắng, anh biết anh nên làm chút gì đó, nếu không tương lai khoảng cách giữa anh và Phạm Ấu Hâm không chỉ là tấm gương dài như vậy đâu.

Anh đẩy người phụ nữ trong ngực ra, sau đó đứng dậy, lạnh lùng nhìn Shelly đang ngạc nhiên, thản nhiên nói: “Không được, tôi nghĩ tôi không có bất kỳ nghĩa vụ nào nhất định phải dành thời gian cùng cô.”

Sau đó Hạng Tĩnh Thần trực tiếp đến bên cạnh Phạm Ấu Hâm, nếu không sợ thất lễ, Man Tú và các đồng nghiệp khác thật muốn vỗ tay thật to.

Hạng Tĩnh Thần đứng bên cạnh bà xã, trên mặt nở nụ cười thật tươi, rất giống như một đứa trẻ nôn nóng đòi phần thưởng: “cùng đi uống cà phê?”

Nhưng mà Phạm Ấu Hâm cũng không cảm thấy vui mừng, cô chỉ lạnh nhạt nhìn anh: “Anh đều đối xử với tình nhân như vậy sao? Đàn ông tuyệt tình, thật là đáng sợ.”

Anh nhướn mày: “Cô ấy không phải là tình nhân của anh. Em không biết là anh rất sạch sẽ sao?”

Phạm Ấu Hâm nhún vai, cười châm chọc: “Thật khó khăn cho anh rồi.”

Bởi vì không có được phần thưởng, Hạng Tĩnh Thần thất vọng mà tức giận: “Anh bỏ ra ý tốt, em nên có đáp lại thân thiết có phải không?”

Phạm Ấu Hâm giả vờ ngạc nhiên chớp mắt vài cái: “Đơn giản là anh cự tuyệt ăn cơm với cô ta một lần, muốn tôi tha thứ cho trước đây anh và cô ta ăn chung vô số lần sao? Hạng tiên sinh, anh có thể tính kỹ một chút được không?”

Tất cả mọi người trong phòng họp đều dừng công việc lại, mọi người đều nhìn kỹ, nghe bọn họ cãi nhau, Hạng Tĩnh Thần không có sở thích đem việc tư công khai ra, anh kéo tay Phạm Ấu Hâm ra khỏi phòng họp, trở lại phòng làm việc của mình.

Phạm Ấu Hâm bỏ bàn tay to đang nắm tay mình ra: “Hai lần họp với ”Khải Hoàn“, đều nửa đường rời đi, hình như lần này tiếp khách không được tốt lắm.”

Hạng Tĩnh Thần như một con thú mệt mỏi, bắt đầu đi qua đi lại trong phòng làm việc. Vẻ mặt của anh rất rõ ràng anh đang tức giận: “Nếu có thể làm cho em vui, không hợp tác với “Khải Hoàn” anh cũng đồng ý.”

Phạm Ấu Hâm nhìn thấy trên bàn làm việc của anh có một bó hoa hồng, cũng nhìn thấy rõ bên trong bó hoa có một tấm thiệp, vẽ một gương mặt tươi cười hạnh phúc, sau đó là “Một năm vui vẻ” ký tên Shelly.

“Một năm vui vẻ? Một năm trước các người đã quen biết nhau, chẳng trách lúc này cô ta có thể nói cho dù thế nào, hôm nay anh nhất định phải đi ăn cơm cùng với cô ta. Thì ra là muốn chúc mừng.”

Phạm Ấu Hâm lơ đãng vuốt ve bó hoa hồng. Hoa hồng có nghĩa là tình yêu, cô chưa bao giờ biết mình chỉ vì ý nghĩa một bó hoa mà đau lòng như vậy.

“Đó chỉ là một bó hoa.” Anh nói.

Cô cười gượng, đau lòng vì những bông hoa hồng này: “Đối với anh mà nói, cái này chỉ là một bó hoa.”

“Đối với anh, hoa không có bất kỳ ý nghĩa nào cả.” Anh nhấn mạnh.

Cô nhìn vào đôi mắt đen láy của anh: “Đối với tôi, điều này cho thấy có một người phụ nữ khác luôn yêu thương anh.”

Anh nắm hai tay lại: “Anh không thích cô ấy.”

Cô nghi ngờ: “Lại cho cô ta ảo tưởng sao?”

“Anh chỉ yêu em.” Anh nói.

Cô dùng hai tay vẽ một chữ thập trước ngực: “Tôi chịu không nổi.”

“Cô ấy chỉ là bạn!” Anh hầu như từ kẻ rằng bật ra mấy lời đó. Ông trời ơi, anh thật sự chỉ xem cô ta là bạn bè thôi.

Cô chỉ vào tấm thiệp trên bó hoa, có lòng tốt nhắc nhở: “Bạn bè sẽ không vì tròn một năm mà hao tổn công sức.”

“Đừng làm cho tâm em bị ghen tỵ cho kín mắt rồi.” Anh nhíu chặt mày lại.

Cô hừ lạnh: “Tha thứ ắt của tôi nhỏ, khí phách không đủ lớn.”

Anh trừng mắt nhìn cô: “Anh muốn em trở về.”

Cô nâng cao giọng: “Không.”

“Bởi vì bó hoa này của Shelly?” Anh gào thét.

Cô nhìn anh, phát hiện người đàn ông này chính là sinh vật đơn bào trên thế giới này: “Bởi vì ý nghĩa đại diện này.”

Anh khó chịu, lại đi qua đi lại trong phòng: “Đây không có bất kỳ ý nghĩa nào cả.”

“Đối với anh có lẽ không có ý nghĩa, nhưng đối với tôi đó là tượng trưng cho sự phản bội.”

Hạng Tĩnh Thần dừng bước lại, bước một bước dài đến trước mặt bà xã: “Phản bội?” anh lặp lại bằng giọng lạnh lẽo.

Phạm Ấu Hâm sợ hãi nhìn anh đang tức giận: “Chẳng lẽ không đúng sao?”

Anh cùng Shelly vạch rõ ranh giới, biết cô để ý là việc này, cũng chấp nhận dục vọng chiếm hữu giữa vợ chồng, quan trọng là anh luôn cho rằng mình đã bày tỏ rõ ràng sự thật này.

Hạng Tĩnh Thần bực bội dùng hai tay cào tóc mình: “Ấu Hâm, rốt cuộc anh phải làm thế nào, nói thế nào thì em mới có thể tin tưởng anh?”

Phạm Ấu Hâm lắc đầu: “Không cần.”

“Em không cần anh rồi.” Anh nói khàn.

Cô ngạc nhiên, khoanh hai tay lại: “Đừng đem trách nhiệm đổ lên người tôi.”

“Vấn đề là, em rất hào phóng tặng anh cho người khác.”

Cô cứng người, không nói gì.

Hạng Tĩnh Thần nâng cằm cô lên: “Thứ nhất, anh không đồng ý ly hôn, thứ hai, em vẫn còn là bà xã của anh, thứ ba, anh yêu em. Ba điều trên, tin hay không thì tùy em. Hợp.”

Anh tiêu soái nói ba điều trên ra, lập tức rời khỏi phòng làm việc.

Phạm Ấu Hâm căng thẳng, lúc anh rời khỏi cô liền thả lỏng, nước mắt lập tức rơi xuống.

Ông trời ơi, cô nên làm thế nào? Cho phép tình nhân trước mắt kia sao?

Cô không thể quên được cảm giác đau lòng.

Phạm Ấu Hâm đưa hai tay úp mặt lại, không khống chế được khóc rống lên.

Cuộc sống trong một tháng này trôi qua như thế, mỗi ngày, người nhà đều chăm sóc cô rất tốt, mẹ cô như đang nuôi một con heo con, mỗi ngày cho cô ăn thật no. Nôn ghén ngày càng nhiều, mẹ cô dự đoán sẽ là con trai, nên mới có thể giầy vò bà như thế. Về điều này, cô không đưa ra ý kiến, cô vẫn muốn một đứa con gái xinh đẹp như hoa anh đào.

Bởi vì Tư Hâm đến Hồng Kông mở cuộc triển lãm trang phục, làm cho người tổ chức đơn vị đưa ra một món tiền lớn mời cô đến Hồng Kông làm phụ trách thiết kế, bởi vậy việc đưa em gái đang có thai đi làm là trách nhiệm của chị cả Phạm Hâm.

Vấn đề là máy điều hòa trong xe của Tư Hâm bị hỏng phải đưa đến hãng sửa chữa, kế hoạch lúc đầu của hai chị em là ngồi xe điện ngầm đi làm, nhưng lúc đến giờ đi làm, có một vị khách không mời mà đến xuất hiện ở cửa.

“Anh ta là ai vậy?” Phạm Ấu Hâm hỏi thầm vào tai chị gái.

“Là phụ huynh của đứa trẻ.” Phạm Hâm trả lời rất lễ phép.

“Phụ huynh của đứa trẻ đến đón chị đi làm?”

“Anh ta muốn xin cho con mình nghỉ bệnh.”

Phạm Ấu Hâm một đầu mờ mịt: “Xin nghỉ bệnh? Vậy tại sao muốn đến nhà đón chị đi làm?”

Cô nghi ngờ, đồng thời chú ý người đàn ông đang ngồi phía trước thông qua kính chiếu hậu, ánh mắt thâm thúy hầu như dán chặt trên người chị cả.

“Anh ta đang theo đuổi chị sao?”

Phạm Hâm nói: “Tất, tất nhiên không có, làm sao có thể được? Anh ta là người đã có vợ rồi...”

Phạm Ấu Hâm vỗ vỗ ngực: “Chị cả, thật xin lỗi, gần đây em đối với việc ngoại tình hoặc sự kiện bên thứ ba lại rất miễn cảm.”

“Yên tâm, chị sẽ không thay đổi thành người thứ ba đâu...” Phạm Hâm nói thầm xong, rũ mắt xuống giấu đi nội tâm đau khổ.

“Em biết.” Phạm Ấu Hâm giải thích, chú ý đến chị cả đang rất yên lặng. Tính cách của chị cả là yên lặng hướng nội. Nhưng sự yên lặng giờ phút này đây, lại trộn lẫn rất nhiều buồn phiền làm cho người khác không khó phát hiện ra.

“Trường học không có việc gì sao?” Bởi về chị cả đưa đứa trẻ thứ hai về nhà, Phạm Ấu Hâm chỉ có thể suy đoán như vậy.

Phạm Hâm cười rất mệt mỏi: “Không có việc gì?”

Đến chỗ “Xây Dựng Cộng Lập”, chiếc xe vũng vàng dừng lại trước tòa cao ốc.

Chị cả có tâm sự nặng nề, Phạm Ấu Hâm nhúu mày: “Có việc gì thì gọi cho em.”

“Ừ, được.”

Phạm Ấu Hâm xuống xe, nhìn theo hướng chiếc xe Benz mới rời đi, có lẽ cô nên gọi điện thoại cho Tư Hâm, có lẽ Tư Hâm nhạy cảm, có thể biết được chị cả xảy ra chuyện gì.

“Thế nào, vẫn còn lưu luyến không rời sao?”

Lời châm chọc lạnh lùng truyền đến từ phía sau, Phạm Ấu Hâm nghĩ không muốn xoay người lại đối mặt với anh, cô lách người qua một bên, trực tiếp đi vào phòng làm việc.

“Anh ta là ai vậy?” Hạng Tĩnh Thần chú ý đến người đàn ông mở cửa xe Benz lúc này.

“Ai là ai?” Trong lòng Phạm Ấu Hâm đang suy nghĩ đến chuyện của chị cả, hoàn toàn mặc kệ thùng dấm chua đang ở bên cạnh.

“Người đàn ông đưa em đi làm, nếu không còn ai vào đây?” Cả người anh căng cứng chặt chẽ.

Phạm Ấu Hâm nhìn đôi mắt đẹp của “chồng trước”. Rất tiếc đôi mắt này, cả chị cả ở phía sau cũng chưa nhìn đến, chỉ vội vàng quật ngã thùng dấm chua nhằm chán này.

“Anh đoán đi.” Phạm Ấu Hâm cười tà ác. Nhìn thùng dấm chua anh rất thống khoái, cô không hề lo lắng đi giải thích.

Hạng Tĩnh Thần tức giận đến sùi bọt mép: “Anh đoán thế nào? Cố gắng đoán, anh chỉ muốn hỏi có phải anh ta là đối tượng mà dì cả sắp xếp giúp em thân thiết không?”

Phạm Ấu Hâm trố mắt, rất muốn vỗ tay: “Sức tưởng tượng của anh thật tốt.”

Hạng Tĩnh Thần tức giận đến đỏ mặt tía tai: “Bị anh đoán đúng rồi phải không?”

Cô vung hai tay lên: “Đúng, đúng.”

Cô nói qua loa cho xong chuyện, hai người đi vào trong thang máy, bởi vì bên trong thang máy còn có người ngoài, cô có thể yên lặng được một chút. Đến tầng trệt “Xây Dựng Cộng Lập”, hai người bước ra khỏi thang máy, thùng dấm chua Hạng Tĩnh Thần tiếp tục lên men.

“Tốt nhất là em nên nhắc nhở dì cả, chuyện hôn nhân của chúng ta vẫn còn đang tồn tại là sự thật.”

“Hôm trước anh đã nói qua rồi.”

Gần đây, cô thường hay nghĩ đến, chờ bụng cô lớn lên, cô có thể ngang nhiên đối mặt với Hạng Tĩnh Thần, cùng anh tranh cãi không?

Cô che dấu được sao?

“Vấn đề là, em vẫn liên tục thân mật.”

“Việc này có thể nói dì cả đứng sau phục vụ thật không sai.”

“Bà cố ý đem em gả ra ngoài phải không?” Anh tức giận gầm thét.

“Ừ.”

Hạng Tĩnh Thần kéo cánh tay Phạm Ấu Hâm, mắt giận sáng quắc lên: “Em cho rằng như vậy? Em cho rằng em có thể kết giao với người khác sao?”

Phạm Ấu Hâm lạnh lùng gỡ cánh tay đang kiềm chế mình ra: “Một người một lần, rất công bằng.”

“Đây là trả thù?”

“Anh cho là như vậy?”

Hai người như hai ngọn lửa mạnh mẽ thiêu đốt nhau, mâu thuẫn đến mức căng thẳng, những người làm bữa sáng vừa đi qua lại vừa xem kịch vui, mùi vị bánh trứng củ cải nước tương lập tức xông vào mũi. Đây là hương vị Phạm Ấu Hâm sợ hãi nhất, là đòn trí mạng của cô.

“A, ông trời.”

Mặt cô tái xanh, sau đó trở nên xanh mét, hai tay cô bịt miệng lại, bất chấp còn đang cãi nhau hay không, chạy thẳng vào hướng toilet.

Hạng Tĩnh Thần không nói hai lời, xoay người đi theo cô, càng bất chấp nam nữ riêng biệt, chạy vọt vào toilet nữ.

Phạm Ấu Hâm nằm sấp vào bên cạnh bồn cầu, nôn ra kịch liệt, hầu như đem tất cả thức ăn vừa mới ăn lúc này nôn ra ứ dội.

Hạng Tĩnh Thần nhú mảy, lập tức ôm lấy eo cô, chống đỡ cả người cô đang run rẩy, một tay kia bảo vệ cái trán cô, để cô dựa vào người anh.

Man Tú nghe được tin, cầm khăn ướt đến đưa cho ông chủ: “Giúp Ấu Hâm lau, cô ấy sẽ thoải mái một chút.”

Cô thở dài. Sao lại có thể đúng lúc như vậy chứ? Lần này Ấu Hâm sẽ bị lộ tẩy....

Hạng Tĩnh Thần lau mồ hôi đang chảy trên gương mặt nhỏ nhắn của cô: “Có khỏe không?”

Cô gạt đầu, dè dặt gạt nước bồn cầu xuống.

“Em làm sao vậy? Sao lại nôn thành như vậy? Nếu em không nói, anh lập tức sẽ đưa em đến bệnh viện kiểm tra.” Anh uy hiếp, giọng nói hàm chứa lo lắng nồng đậm.

Cô rời khỏi vòng ôm ấm áp của anh, cả người run rẩy, một mặt là vì liên quan việc nôn mửa, một mặt bởi vì đáp án được miêu tả sinh động.

Câu trả lời này có thể nói sao? Ngày sau, cô có biện pháp tiếp tục che dấu sao?

Cô lựa chọn trốn tránh: “Không có việc gì, chẳng qua là gần đây xã giao nhiều, dì cả tìm một nhà hàng bán thức ăn toàn dầu mỡ, tôi ăn muốn hư bao tử luôn rồi.”

Hạng Tĩnh Thần quan tâm lo lắng đều hiện lên trên mặt. Chốc lát, anh mở miệng lạnh giọng nói: “Vậy thật vất vả cho em rồi.”

“Đúng vậy.”

Anh quan sát bộ ngực cô cao và bụng hơi tròn một chút: “Chú ý giữ gìn sức khỏe, không ai lại thích một con voi đâu.”

Phạm Ấu Hâm không chút để ý đến, neho mắt lại hỏi: “Anh... Ngụ ý của anh là tôi mập lên có phải không?”

Hai tay Hạng Tĩnh Thần ôm ngực, cười châm biếm: “Em ăn nhiều như vậy, không mập cũng rất khó.”

“Anh!”

Cái này có thể nhịn, lại còn gì không thể nhịn!

“Hơi quá đáng!”

Góp ý cân nặng của phụ nữ là tối kỵ, không ai có thể tha thứ ình khi bị người khác miêu tả như một con voi con, hơn nữa cân nặng của cô cũng tăng lên vài kg rồi, hoàn toàn không giống con voi con.

Phạm Ấu Hâm chống hai tay lên eo, bước từng bước đến gần: “Tôi mập, mà càng lúc càng mập, không giống như người mẫu Shelly xinh đẹp như siêu nhân điện quang, làm cho đàn ông các người chảy nước miếng, làm thay đổi!”

Cô phát bực đến đỉnh điểm, hoàn toàn mất đi lý trí: “Huống chi người phụ nữ mập kiêu ngạo này, là người ta ban ơn cho, vì sao tôi phải mập? Nói cho anh biết, đó là bởi vì tôi có thai rồi, anh có nhìn thấy qua người phụ nữ nào có thai mà ngực không lồi, bụng không lớn hả?”

Câu trả lời đã được công bố.

Trong nhà vệ sinh nhỏ, ba người đều sửng sốt.

Phạm Ấu Hâm bởi vì mình lỡ lời mà ngây ra như phỗng.

Man Tú bất đắc dĩ lắc đầu.

Hạng Tĩnh Thần sắp trở thành ba, vẻ mặt khó kiềm nén khiếp sợ và mừng rỡ.

Anh chỉ vào mình, ngón tay run rẩy, giọng nói cũng run rẩy theo: “Anh, anh, anh, anh..... sắp được làm ba, ba, ba rồi sao?”

Phạm Ấu Hâm gặp phải trở ngại. Ông trời! cô đã làm chuyện gì tốt rồi....

Cô kéo tay Man Tú: “Đi làm thôi.”

Cô cúi đầu, không dám nhìn thẳng vào vẻ mặt kích động của “chồng trước.”

Hai người phụ nữ đi ra khỏi nhà vệ sinh, đang lúc đóng cửa, mọi người đều nghe được trong nhà vệ sinh nữ truyền đến tiếng gầm thét của người đang ông vui sướng.

“Tìm người đưa anh ta đi đi, để tránh cho người khác nghĩ rằng công ty chúng ta đang xảy ra án mạng.” Phạm Ấu Hâm lạnh giọng nói, cố gắng làm ổn định lại tâm trạng đang rối loạn của cô.

Man Tú chỉ chỉ vào nhà vệ sinh: “Chị xác định trong nhà vệ sinh là người đàn ông đứng đầu sao? Là ba của cục cưng trong bụng chị, thật sự không thương chị sao?”

Đây là chuyện của cô. Nhưng Phạm Ấu Hâm lại không thể trả lời.

8. Chương 8

Phạm Ấu Hâm biết chuyện đứa bé khi đã bị phơi bày, nhất định Hạng Tĩnh Thần sẽ có hành động, nhưng cô hoàn toàn không ngờ tới tốc độ của anh lại nhanh đến vậy.

Trước tiên, anh báo với dì cả tin vui, dì cả lập tức gọi điện thoại cho cô.

“Ai da da, vậy quá tuyệt vời rồi! Con nói một chút xem, ai giống với dì cả, bà dì trẻ xinh đẹp như vậy à?”

Dì cả vừa nói vừa cười nhạt. Bà hoàn toàn không cười nổi. Tất nhiên là bà hiểu rõ dụng ý của Hạng Tĩnh Thần, anh gián tiếp muốn dì cả đừng đem việc “người phục vụ ở phía sau” đánh lên người bà. Người đàn ông kia hoàn toàn chấp nhận bà hết sức kích thích cách nói của anh, không ngừng mở tiệc gặp mặt, tuy nhiên trên thực tế, cô chỉ trải qua một lần tiệc gặp mặt.

“Tiểu Phạm à, cũng đã có con rồi, có muốn cân nhắc chuyện hợp lại, hai người đều nhường nhịn một bước đi, tất cả đều phải suy nghĩ vì đứa bé, tính tình đừng cứng rắn quá.”

Dì cả tận tình khuyên bảo thuyết phục tất nhiên cũng rất đúng trọng tâm, vấn đề là sau này bụng cô lớn lên, cô không thể tìm kiếm anh để hợp lại, tất cả tức giận và phẫn bộ trước kia, một chậu nước mắt kia, không phải trở thành câu chuyện cười sao?

Hơn nữa, Shelly vẫn đang tồn tại.

Cô ta đã đứng trước mặt cô, mỗi ngày cô tan làm cần phải qua đường, hình như đang hết sức chờ đợi.

Phạm Ấu Hâm thở sâu, yên lặng chờ Shelly đến gần: “Có chuyện gì sao?” Cô tiết kiệm tất cả lời nói khách sáo.

Shelly quẹo rũ vén mái tóc gọn sóng ra sau vai: “Tìm cô uống cà phê, chúng ta nói chuyện.”

Phạm Ấu Hâm nhún vai: “Tôi không thể uống cà phê.” Cô khéo léo từ chối.

Shelly nở nụ cười trào phúng, vẻ mặt quẹo rũ vẫn tràn đầy tự tin: “Cô sợ tôi sao? Nếu không tại sao không dám đem chuyện này nói ra dứt khoát một lần cho xong?”

Sợ? Phạm Ấu Hâm mỉm cười, lắc đầu: “Tôi không sợ cô, chỉ đơn giản là tôi không muốn uống cà phê.”

“Bởi vì cô có thai?” Cô ta nhìn vào bụng Ấu Hâm.

Phạm Ấu Hâm sững sốt. Nói vậy là Hạng Tĩnh Thần đã đem tin tức cô có thai nói cho cô ta nghe rồi.

Cô ngẩng đầu lên: “Đây là chuyện riêng của tôi.”

“Có thai thì có gì tốt? Dáng người của cô múp míp như con voi, chỉ có phụ nữ ngực nghếch mới có thai.” Cô ta cười nhạt.

Phạm Ấu Hâm cười nhạt: “Đây cũng là chuyện riêng của tôi.”

“Quan trọng là, chuyện riêng của cô đã ảnh hưởng đến tôi rồi.” Shelly đến gần, thân hình cao 175cm của cô ta, thêm đôi giày cao gót nữa, chừng 180 cm, cô cố gắng lấy thân hình cao to của mình làm người khác sợ hãi.

“Cô có biết từ lúc học tiểu học Hạng đã biết đánh đàn, là một tay đàn rất tốt không? Tôi là sinh viên tốt nghiệp học viện âm nhạc hoàng gia Anh Quốc, chúng tôi thường hay hòa nhạc cùng nhau. Nên hai người phải phối hợp chơi piano ăn ý, cô biết không?”

Cô biết Hạng Tĩnh Thần là một tay chơi đàn giỏi, mẹ anh là nền tảng để anh chơi piano, mà cô lại không biết mình đang từ chối làm vợ của một người chơi đàn hay.

“Chúng tôi rất ăn ý đến nỗi tôi vẫn không thể tin được. Lúc còn ở Nhật Bản, mỗi buổi tối chúng tôi đều ở trong quán bar đánh đàn với nhau, ông chủ quán bar đề nghị chúng tôi cứ ở lại Nhật Bản, nhất định có thể làm cho Shinjuku Club này điên cuồng! Hầu như chúng tôi uống rượu, đánh đàn, nói đùa, căn bản không muốn rời khỏi nhau. Cô có biết khi Hạng cười rộ lên, sẽ lộ ra chiếc răng khểnh rất đáng yêu không?”

Gương mặt Shelly xinh đẹp và ôn nhu: “Không ai có thể hiểu biết tôi như vậy, cũng không có một người nào hiểu biết anh ấy, chúng tôi hiểu biết lẫn nhau, vì vậy mà phần hạnh phúc không thể kéo dài sao?”

Cô hỏi, ánh mắt trách cứ vẫn nhìn vào Phạm Ấu Hâm: “Không phải các người đã ly hôn rồi sao? Vì sao cô vẫn chậm chạp không chịu buông tay?”

Phạm Ấu Hâm cẩn thận lắc đầu. Cô tôn trọng tình yêu, cho dù tình yêu là điều kì diệu nhất thiên hạ, cho dù Shelly yêu chồng của cô, cô bị thương nhưng vẫn tôn trọng phần tình yêu này, cho nên không muốn lựa chọn cách một khúc hai nháo loạn ba treo cổ tự tử, lập tức lập tức yêu cầu ly hôn.

“Không phải tôi không buông tay, mà thủ tục ly hôn vẫn chưa xong.”

“Tôi yêu anh ấy...” Giọng nói Shelly dường như đang cầu xin.

Yêu?

Phạm Ấu Hâm chỉ có thể im lặng, sau đó hít thở càng nhọt nhọt, cảm giác từng chút từng chút áp lực trong lòng co rút đau đớn.

Trời mưa tí tách rơi trên đầu hai người.

“Cô sẽ hoàn thành thủ tục ly hôn đúng không?” Cô ao ước được một sự đảm bảo.

Phạm Ấu Hâm nhìn vào ánh mắt đầy nước mắt của Shelly: “Cô muốn nghe lời nói thật không?”

“Tất nhiên.”

Phạm Ấu Hâm thở dài: “Chuyện này vẫn kéo dài, nhưng nguyên nhân không phải do tôi.”

Shelly hỏi gay gắt: “Bởi vì cô có thai, nên Hạng đã đổi ý rồi phải không?”

“Tôi không thể đoán được suy nghĩ của anh ấy.”

Shelly rơi nước mắt: “Anh ấy ly hôn là bởi vì tôi kéo dài hạnh phúc lẫn nhau, tôi vẫn cho rằng như vậy. Tôi sẽ vì anh ấy, từ bỏ cả thế giới của tôi, chỉ cần có thể đi theo anh ấy. Có lẽ chúng tôi sẽ đi Anh Quốc để tiếp tục việc học âm nhạc, có lẽ tôi cũng sẽ như cô, có thai con của anh ấy.....”

Phạm Ấu Hâm hô hấp cứng lại, trong lòng co rút đau đớn như sắp không thể không chế được. Cô cắn môi, nở nụ cười tươi: “vậy... là việc riêng của cô.”

“Tôi muốn hạnh phúc của tôi.” Đây là lời tuyên bố của Shelly.

“Tôi chỉ muốn quay lại hạnh phúc của tôi.”

Mưa ngày càng to. Bác bảo vệ Shelly ngồi trong xe nhún còi thúc giục cô lên xe, Phạm Ấu Hâm nhìn bóng lưng cô ta rời đi, Bảo vệ lái xe chạy vào trong mưa.

“Tôi muốn hạnh phúc của tôi.”

Cô sửng sốt, bởi vì nhìn thấy trong mắt Shelly, trong giọng nói đều quyết tâm.

Chiếc xe BMW màu đen lúc này vững vàng đậu bên cạnh cô, Hạng Tĩnh Thần nhanh chóng xuống xe, ngạc nhiên nhìn cả người vợ mình ướt đầm.

“Sao em lại đứng đây dầm mưa? Như vậy sẽ bị cảm!” Anh nhẹ nhàng trách cứ, lập tức ôm lấy vai vợ đang run rẩy đi vào trong xe.

Cả người cô run rẩy nhất định là không liên quan đến trận mưa này.

“Làm sao vậy?”

Cô bối rối lắc đầu.

Hạng Tĩnh Thần rút khăn tay ra lau mặt bà xã, nước trên người. Vẻ mặt cô rất bình tĩnh.

“Man Tú nói em tan làm, sao không đợi anh họp xong rồi đưa em về nhà?”

Cô vẫn lắc đầu.

Hạng Tĩnh Thần nhíu mày lại, trực giác có chuyện gì không đúng, anh cầm bàn tay lạnh ngắt của bà xã lên: “Làm sao vậy?”

“Tôi.....”

Radio lại phát bài hát đó.

Sau khi anh xúc phạm anh giải thích tim đã chết lại bắt đầu rối loạn lên.

Tưởng là đã hiểu rõ khi anh gọi tên em để quay lại.

Từng nghĩ sau này anh là của cô ấy nhưng hiện tại anh vẫn còn có em.

“Có ý gì?” Hạng Tĩnh Thần nhìn mái tóc ướt nước của bà xã.

Cô nhìn vào mắt anh: “Cô ta cũng giống như anh đều có thể đánh đàn.”

Hóa ra em không thể quên được cô ấy từng tồn tại trong thế giới của chúng ta.

“Cô ta là sinh có năng khiếu của học viện âm nhạc Hoàng Gia Anh Quốc.”

“Anh có thể dạy em, nếu như em muốn học.”

Em vẫn không thể khôi phục lại hạnh phúc vẫn không thể đem bản đồ tình yêu trở lại.

Cô cười khổ: “Tư Hâm luôn nói tay chân tôi vụng về, suốt ngày chỉ làm rơi đồ, tôi học không được.”

“Anh có thể đánh cho em nghe, em chỉ cần làm người ngồi nghe, so với học những nốt nhạc này vui vẻ và hạnh phúc hơn rất nhiều.”

Trong đầu cô hiện lên một hình ảnh, hình như bọn họ đang đứng trong mưa, hai người cũng thân mật ngồi xuống, bốn cánh tay đều đan vào nhau cùng một chỗ. Bọn họ nhìn nhau, thâm tình khẩn thiết.

Ghen tị đã ăn mòn lòng cô.

If you e back to me.

Em có thể nhớ kỹ hay không anh đã từng cho em những đau đớn.

“Hai người chơi piano cũng rất ăn ý? Có thể ăn nhịp với nhau sao?”

“Loại ăn ý này có thể ngộ nhưng không thể cầu.”

Cho nên, Shelly là “bạn tốt” có thể ngộ nhưng không thể cầu.”

“Nhưng cô ta cũng chỉ là bạn tốt.”

Vẫn không thể thừa nhận mười ngón tay đã chạm vào anh.

Vẫn không thể cảm nhận được nhiệt độ trong lòng anh.

“Nếu cô ta yêu anh?”

If you e back to me.

Từng bị người ta phản bội em làm sao tin tưởng.

Anh sẽ không để cho em khóc.

Anh cười: “Không xong, anh không hiểu tình bạn làm sao có thể thay đổi thành tình yêu. Không phải chúng ta cũng đã từng là bạn, mới quen nhau, ngày hôm sau anh đã cầu hôn rồi.”

If you e back to me.

“Muốn nói yêu một người, chỉ cần có dũng khí thật lớn.” Cô nói.

“Cho dù không phải tình yêu từ hai phía?” Anh lên án cô.

Em có thể nhớ kỹ hay không anh đã từng cho em những đau đớn.

Cô hít một hơi thật sâu: “Cô ta yêu anh.”

“Anh yêu em.”

Cô lựa chọn trốn tránh ánh mắt thâm tình chăm chú nhìn của anh.

If you e back to me.

Từng bị anh phản bội làm sao em tin tưởng.

Anh sẽ không để cho em khóc.

Âm nhạc kết thúc, DJ cùng ca sĩ tiếp tục phỏng vấn. Hình như cô rất có duyên với bài hát này, tuy nhiên mỗi khi phát bài hát này cũng làm cho cô đau lòng muốn chết.

Hạng Tĩnh Thần quay lại cài dây an toàn cho anh, cũng đem áo khoác tây trang khoác lên vai cô, sau đó lái xe tiến vào trong màn mưa.

Trên áo có hương vị của anh, bao phủ lấy cô, có cảm giác như được anh ôm vào lòng.

Mưa nhanh chóng to trở lại. Cô nhớ rõ Man Tú từng tức giận lại có một người không thể nghĩ, chỉ biết trời mưa bão sắp vào đất liền, dĩ nhiên đây cũng là nguyên nhân trời mưa xối xả.

Đèn đỏ, cô nhìn ra ngoài cửa sổ, trên mặt đất đều ướt sũng: “Anh nhìn những vùng nước này xem, có giống từng cái từng cái pháo hoa không?”

“Giống.” Hạng Tĩnh Thần quay mặt lại, ánh mắt dừng lại trên người cô: “Giống như pháo hoa bắn tung tóe ra.”

Cô gật đầu: “Ừ, có giống.”

Cô sẽ không quên được chuyến đi Bành Hồ năm năm trước, pháo hoa rực rỡ, cô và Hạng Tĩnh Thần cùng cười vui vẻ ngọt ngào.

Bởi vì mấy ngày đó rất vui vẻ, cho nên vẫn luôn cười tươi. Sau này dự án của công ty càng ngày càng nhiều, đây hồ sơ làm việc, bận đến nỗi muốn đến cũng không được, mặc dù hai người gặp mặt, vẫn nói chuyện vài ba câu không rời công việc, trong nhà chỉ có một phòng làm việc, lâu ngày, riêng tư giữa vợ chồng cũng dần dần biến mất.

“Tôi chưa từng thấy qua răng khểnh của anh, cho dù là lúc cười, cũng không thấy.” Cô nói thản nhiên.

“Rất khó coi, giống quỷ hút máu.”

“Cô ấy đã thấy.” Cô nói rất nhẹ, rất nhẹ.

Hạng Tĩnh Thần cười, bởi vì cô đồng ý im lặng cùng anh “đối chất”, đây là chuyện tốt: “Rõ ràng Shelly nói với em rất nhiều chuyện có liên quan đến anh.”

“Đúng vậy.”

Lại một cái đèn đỏ: “Em nhìn anh”, anh nói, sau khi nhận thấy ánh mắt của cô, anh cười to lên, lộ ra cái răng khểnh hàm trên: “Đẹp trai không?”

Cô rất muốn cười, nhưng lại nhịn xuống: “Không đẹp trai.”

Hạng Tĩnh Thần ra vẻ trợn to hai mắt: “Vậy thì đúng rồi, nữ vi tuyệt kỹ giả dung, người đàn ông cũng muốn ở trước mặt vợ mình lộ ra một gương mặt đẹp trai nhất. Anh làm sao có thể để cho em thấy cái răng khểnh xấu xí này? Không thể! Cho dù là cười to, cũng không nghĩ ra cách để che dấu nó.” Anh tức giận.

“Cô ta còn nói cái gì? Hôm nay chúng ta giải thích một lần cho rõ ràng.”

Phạm Ấu Hâm lắc đầu: “Không có.”

Còn có.... “Tôi muốn hạnh phúc của tôi.” Cô không quên lời tuyên bố của Shelly.

Hạng Tĩnh Thần vươn tay, xoa xoa mái tóc bà xã: “Thật sự không hiểu nổi em, làm sao luôn tin tưởng người khác, lại không tin chính ông xã của mình.”

Cảm giác được tóc cô ẩm ướt, anh tắt máy lạnh đi, chuyển thành thổi gió.

“Nếu bị cảm, anh không thể không ánh vào móng em.” Anh nghiêm mặt lại, quắc mắt trừng mi.

Cô bĩu môi làm mặt quỷ, quay đầu không để ý đến anh.

Khó có lúc bà xã không chạy trốn, Hạng Tĩnh Thần không muốn buông tha cơ hội tốt. Anh tiếp tục giận dỗi, phát tiết ngọt ngat trong bụng: “Anh khẳng định là nguyên nhân quan trọng nhất chúng ta đối với bên thứ ba không nói rõ được mà ly hôn, cũng may là ly hôn không thành công, bằng không sẽ làm trò cười ọi người rồi.”

“Đó là do sai sót của Cục Dân Chính.”

“Đó là do Nguyệt Lão giúp đỡ!”

Cô trợn mắt nhìn anh, quay đầu không để ý đến anh.

“Nhưng mà nói thật, bởi vì mấy câu nói trong tin nhắn MSN kia, có thể ly hôn với Hạng tiên sinh, Hạng tiên sinh có thể làm chuyện bé xé ra to?”

Cô nắm tay, hận không thể dùng một quyền đánh vào gương mặt đẹp trai của anh.

Hạng Tĩnh Thần rất tức thời, ngừng tức giận, xe êm dịu, yên tĩnh chạy trên đường cái.

Phạm Ấu Hâm trừng mắt nhìn tòa nhà chọc trời phía Tây.

“Tôi muốn về nhà.” Cô tức giận chu môi lên: “Đây là nhà của anh, không phải nhà của tôi.”

“Nói lung tung.”

“Chúng ta ly hôn rồi.”

“Nói lung tung.”

Anh ấn nút điều khiển từ xa, cửa ga ra chạy bằng điện mở ra, xe tiến vào.

“Thay quần áo rồi hãy nói.”

“Tôi có thể về nhà thay quần áo.”

“Ha ha, thật khéo, đây không phải là nhà của em sao?”

Người đàn ông này cố tình chơi xấu!

Tắt máy xe, anh nhìn cô: “Thay quần áo, uống chén trà nóng từ từ giải lạnh, đừng để anh lo lắng.”

Không biết là thâm tình trong mắt anh, hay cô muốn nhìn thấy ngôi nhà của mình sau một tháng ly hôn.... Cô đồng ý với anh, tháo dây an toàn trên người ra.

“Uống trà xong, tôi trở về nhà.” Những lời này như nhắc nhở chính mình.

Hạng Tĩnh Thần vô tội trừng mắt: “Hửm? Về nhà? Đây không phải là nhà sao?”

Cô không chút khách khí liếc mắt xem thường anh: “Chơi xấu.”

Hai người xuống xe, bởi vì cửa gara nối liền với cửa phòng khách.

Cũng giống như mọi ngày qua, căn phòng phía sau dì ở sẽ quét dọn sạch sẽ, mở một bóng đèn rồi mới rời khỏi đây. Dì ở tin chắc, bật đèn ăn trộm mới không dám viếng thăm.

Hạng Tĩnh Thần bật đèn sáng lên, cả phòng sáng rực hài hòa. Ngọn đèn là bọn họ đặc biệt thiết kế, trên thực tế, từng căn phòng, mỗi một tất đều là tâm huyết của họ, từng chút từng chút một theo mơ ước mà hoàn thành.

Cô nhìn quanh, khe thở dài.

“Không nở thì dọn về đây đi?”

Cô trốn tránh khát vọng nội tâm: “Tôi lên lầu thay quần áo.”

Phòng ngủ chính trên lầu hai, càng có thêm nhiều kỷ niệm về tình cảm của họ, cô dừng bước lại, nhìn chiếc giường lớn, mặc cho từng ký ức hiện về trong đầu cô.

“thật không nở thì trở lại đi?”

Người đàn ông bên cạnh dụ dỗ lần nữa.

Phạm Ấu Hâm lắc đầu, đi vào phòng thay đồ, dùng lực lớn đóng cửa lại, khóa cửa, không muốn cho tên vô lại kia có cơ hội đến gần.

Nhất định ngày đó chuyển nhà rất vội vàng không sai, cô không tin mình có thể để lại quần áo ở đây, tuyệt đối là ngày hôm đó tâm tình rất xấu, cho nên không có một đồ vật cá nhân ở đây.

Cô trừng mắt nhìn vào phòng thay đồ, quần áo của anh và quần áo của cô, mỗi một bên lẳng lẳng dựa vào nhau.

Chỉ một hình ảnh đơn giản làm cô xúc động khóc rống lên.

Cô hít hít mũi, thay áo sơ mi và chiếc váy dài, vẫn không quên đem đồ thay ra mang đi, cũng nhắc nhở chính mình, chờ Tư Hâm về nước, nhất định phải đưa cô đến giúp đỡ đóng gói, đem tất cả đồ đạc của cô chuyển về nhà, hừ hừ!

Phạm Ấu Hâm mở cửa phòng thay đồ đi ra ngoài. Cô ngửi được mùi hương cà phê trong không khí. Cà phê? Người đàn ông này không biết phụ nữ đang có thai không thể đụng chạm vào cà phê sao?

Cô theo mùi cà phê đi đến thư phòng. Anh đứng trước máy pha cà phê. Ngoài máy pha cà phê ra, còn có bình nước trà lài.

“Máy pha cà phê lười biếng đã lâu, làm sao tình yêu của cô cũng mất đi nhiệt độ?”

Cô nhớ rõ ngã bài đêm hôm đó, suy nghĩ của chính mình.

Chia tay hơn một tháng, phần đau khổ kia vẫn tồn tại, có lẽ cả đời này cô không thể quên được.

“Trà lài tổng hợp này, hai ngày trước dì cho. Phụ nữ có thai không thể uống cà phê.”

Thì ra anh cũng biết.

Trong nhà dì mở hiệu thuốc, luôn phối trà lài và thuốc cho họ, hương vị rất đúng, lại vẫn lên tiếng nói rằng hiệu quả rất tốt, để cho bọn họ uống vào sẽ không bị nhiễm bệnh.

“Dì nói giữ lại cho em uống, có thể dưỡng sắc đẹp. Bà nghĩ đến em ra ngoài đi công tác.”

“Ra ngoài lại mang theo tất cả đồ dùng cá nhân sao? Anh chưa nói chúng ta ly hôn à?” Cô hơi tức giận, bởi vì anh ra sức tạo lại sự ấm áp làm cô muốn khóc, anh rất gian xảo.

Hạng Tĩnh Thần nhún vai: “Dì nghĩ rằng chúng ta sẽ không ly hôn, bà nói chúng ta còn có mặt vợ chồng với nhau.”

“Ai có mặt vợ chồng với anh, hừ.”

Cô phồng má, đang cầm chén trà, ngồi một bên trên ghế sofa mềm mại, tức giận cúi đầu uống trà.

Âm thanh khò khè khò khè của máy pha cà phê vang lên.

“Đã lâu chúng ta không ở thư phòng pha cà phê, nhớ rõ máy pha cà phê này từ Paris đưa đến Đài Loan.”

Đó là tuần trăng mật du lịch, bọn họ uống cà phê trong quán cà phê nhỏ: “Vì nó mà hành lý quá tải, phí thanh toán đắt tiền vượt quá mức quy định.”

“Thật ra cây hạch đào rất nặng, không phải chúng ta đã nhìn thấy rồi sao?”

“Ừ.”

Hạng Tĩnh Thần bước đến trước mặt cô ngồi xổm xuống, anh nắm đầu, hai tay vuốt ve mi cô: “Cùng anh đánh đàn có gì đặc biệt hơn người, em theo anh sẽ có nhiều niềm vui. Em đã quên lúc hoàn thành căn phòng này, chúng ta lại hết lớn, suýt chút đã bị hàng xóm báo cảnh sát đến xử lý sao? Em đã quên mỗi lần du lịch, người khác vội vàng tìm lộ trình, chúng ta chỉ muốn đến một thảo nguyên lớn và bờ hồ cùng nhau uống cà phê sao? “Xây Dựng Cộng Lập?” Nó là đứa con của chúng ta.”

Anh đưa tay đặt lên bụng cô: “Còn có các đứa con của anh.”

Sinh mệnh mới làm cho người ta cảm động.

Cô nén nước mắt, mỉm cười: “Nhưng em cảm thấy vợ chồng hòa hợp rất giỏi.”

“Bỏ đi, dùng thành ngữ lộn xộn.”

Anh vòng tay ôm lấy eo cô, đầu nhẹ nhàng đặt lên bụng cô.

Phạm Ấu Hâm nín thở: “Anh muốn làm gì?”

“Nghe tiếng của nó.”

Cô cắn môi: “Không nhanh như vậy đâu.”

“Nó sẽ không động đậy sao?”

“Trong sách nói, phải 4, 5 tháng, người mẹ mới có thể cảm nhận được thai máy.”

“Bởi vì nó lớn.”

“Đúng vậy.”

Anh lắng nghe: “Đó là cảm giác gì?”

“Mẹ em nói giống như dạ dày bị co rút.”

Anh nắm đầu, nhìn vào hốc mắt hàm chứa nước mắt của cô, óng ánh trong suốt: “Có đau không?”

“Thật kỳ lạ, đàn ông sẽ khó nhận biết.”

Cô gật đầu, trên gương mặt hiện lên sự hứa hẹn và vinh dự của người mẹ: “Ừ.”

Anh nhìn cô chăm chú, hốc mắt cũng ẩm ướt: “Nếu cảm nhận được lúc đó đang động đậy, em nhất định phải nói cho anh biết. Em đồng ý để chia sẻ với anh khoảnh khắc kì diệu này không?”

Nước mắt Phạm Ấu Hâm nhẹ nhàng trượt xuống hai bên má: “Được.”

“Cảm ơn.”

“Không cần khách sáo.”

“Anh sắp làm ba ba rồi.”

“Em làm mẹ.”

Cô đưa hai tay ra ôm lấy cổ anh, hai đầu tựa vào nhau.

Cảm giác yên lặng so với bất kỳ tình yêu của con người làm cho người khác xúc động.

Giờ phút này thuộc về bọn họ, mà còn quý trọng lẫn nhau.

9. Chương 9

Đêm.

Cả người Shelly mặc đồ trắng, đi đến tầng trệt “Cộng Lập Doanh Tạo”. Bảo vệ tòa nhà biết cô, cho nên cũng không hết sức làm khó dễ hoặc thông báo liền lập tức cho vào, thậm chí còn xin ảnh chụp có chữ ký của cô. Shelly đồng ý khi nào đến chơi, sẽ gọi trợ lý đưa cho anh ta.

Shelly hiểu được giá trị con người của bản thân mình, cô là người của công chúng, là ngôi sao trên trời, cô biết người khác yêu mến, càng biết rõ có nhiều người đàn ông xem cô như nữ thần gợi cảm, nhưng những thứ này cũng không quan trọng, cô chỉ cần ánh mắt yêu mến của người kia là tốt rồi.

Nhìn thấu qua cánh cửa kính, cô nhìn xung quanh đại sảnh “Cộng Lập Doanh Tạo”, một mảnh tối đen, chỉ có phòng làm việc của anh vẫn sáng đèn.

Anh đang ở đây.

Lần trước khi Shelly tham gia hội nghị, cô ta nhặt được cái thẻ từ mở cửa trên bồn rửa mặt, nhẹ nhàng quét vào máy quét thẻ bên cạnh cửa kính, cánh cửa lập tức mở ra.

Cô đi vào, bước từng bước vững vàng, mục tiêu đã xác định, vẫn là anh.

Trong phòng làm việc, hai tay Hạng Tĩnh Thần đang di chuyển trên bản vẽ với tốc độ rất nhanh. Anh hết sức chăm chú, cho đến khi có cảm giác bị nhìn chằm chằm vào mình, anh ngẩng đầu lên, không ngờ nhìn thấy Shelly đang dựa vào cửa, khóe môi nhếch lên nụ cười ngọt ngào.

“Hi, ngủ ngon.”

Hạng Tĩnh Thần bình thản hỏi: “Đã trễ thế này, cô làm sao ở trong này?”

Shelly lắc lắc cái thẻ từ trong tay: “Nhặt được cái này.”

Cô từng bước đến bên cạnh bản vẽ, mang theo nụ cười tươi, quyến rũ gợi cảm dựa vào cạnh bàn, hai bầu ngực lộ ra miêu tả sống động, có ý đồ quyến rũ rất rõ ràng: “Em ở chỗ bãi đậu xe vẫn không chờ được anh, liền nghĩ nhất định là anh đang tăng ca. Bingo!”

Cô đưa tay lên, hai bàn tay phủ lên vai anh, đôi mắt xinh đẹp ngắm nhìn anh: “Có mệt không? Chúng ta đi ăn khuya có được không? Cả ngày hôm nay em cũng chưa có ăn cơm.....Hay là, không cần ăn khuya, chúng ta có thể sắp xếp các hoạt động khác.....”

Hạng Tĩnh Thần đẩy tay cô ra, ánh mắt vẫn tập trung nhìn vào bản thiết kế: “Không được, tôi đang đổi ca, mời cô đi trước đi.”

Shelly điềm điềm đáng yêu chu môi mông lên, lắc lắc mông, chống lên cạnh bàn, nghiêng người cọ sát vào lưng anh: “Mỗi lúc đẩy nhanh tốc độ làm việc, anh đều lạnh nhạt như thế, em thật nhớ mỗi khi anh tăng ca, anh đều mang em đi cùng.”

Anh hiểu rõ lời giải thích, dùng thái độ xa cách máy móc, nụ cười trên khóe môi Shelly dần dần nhạt đi.

Cô đứng thẳng lưng, gương mặt tái nhợt nở nụ cười: “Em nghĩ rằng anh thích em.”

“Chúng ta là bạn. Shelly.”

Cô ta tức giận lên án: “Em nghĩ anh vì em nên mới ly hôn với vợ anh.”

“Không phải.”

Cô không khống chế được quát to: “Nhưng mà, anh nói anh quan tâm đến em, anh chỉ muốn cùng em, không phải sao?”

Hạng Tĩnh Thần từ bàn làm việc đứng lên, kéo ngăn tủ rút một tờ giấy ra. Đó là ngã bài đêm hôm trước, Ấu Hâm ghi lại cuộc nói chuyện MSN của anh, cũng là ngòi nổ dẫn đến việc ly hôn. Anh để ở bên cạnh, nhìn mỗi ngày, đọc mỗi ngày, nhắc nhở bản thân anh sực chút nữa đã hồ đồ đánh mất tình cảm kiếp này của mình.

Anh đưa cho cô ta: “Chân tướng của chuyện này, nhất định cô là người rõ nhất. Bà xã của tôi có thể cắt câu lấy nghĩa, những lời này có thể định tội tôi, mặc kệ bà xã trong nhà, chỉ muốn giúp đỡ bạn bè sao? Cho dù là yêu thương như vậy, Hạng, anh yêu em mà.”

Hạng Tĩnh Thần lắc đầu: “Tôi không thương cô, một chút cũng không có.”

Shelly hét chói tai: “Vậy tại sao lại nói quan tâm em? Chỉ muốn theo giúp đỡ em!” Cô ta tức giận xé nát tờ giấy trên tay.

Hạng Tĩnh Thần bình tĩnh nói: “Tâm tình của cô không tốt bởi vì ba cô mất, lúc nói chuyện còn coi thường mạng sống của mình, cho dù người bạn nào xảy ra tình huống giống như cô, tôi đều nói những lời này cả, điều này là trả giá cho sự quan tâm, cô không phải là người đặc biệt duy nhất.”

Anh nở nụ cười, ánh mắt đen bởi vì nghĩ đến người vợ mà trở nên ôn nhu: “Nhưng mà cách thức trả giá cho sự quan tâm kia, sau này tôi sẽ chú ý nhiều một chút. Tôi tuyệt đối sẽ không ở sau lưng bà xã mà quan tâm đến cô nữa, để tránh tạo thành hiểu lầm đen tối, tôi sẽ mời cô đến nhà tôi làm khách, cùng ăn tối với gia đình tôi, bà xã tôi cười lạnh nói rằng sẽ đảm bảo cho cô quên tất cả buồn phiền.”

Ánh mắt Shelly trống rỗng nhìn anh: “Phải không? Em không phải duy nhất? Phải không? Cho dù đối với bất kỳ người nào anh cũng nói như vậy sao? Em yêu anh, anh biết không? Từ lần đầu tiên gặp mặt, trái tim của em đã đặt trên người anh rồi. Thậm chí em còn đuổi theo anh đến Nhật Bản, lần đó hoàn toàn không phải là vì đi công tác, anh biết không?”

Hạng Tĩnh Thần nhíu mày: “Tạo thành hiểu lầm của cô, cũng không phải là chủ ý của tôi. Lúc chúng ta quen nhau, tôi và Ấu Hâm đã là vợ chồng, cho nên cô đừng chờ mong gì ở tôi.”

“Em yêu anh!” Cô ta hét chói tai: “Em không cần Ấu Hâm cười lạnh nói gì, em chỉ cần anh.”

Shelly chạy về phía trước, hai tay ôm lấy người Hạng Tĩnh Thần, khóc rống: “Em yêu anh, em yêu anh, em thật sự rất yêu anh, cầu xin anh yêu em có được không? Em không thể không có anh....”

Hạng Tĩnh Thần dùng sức đẩy cô ra: “Tôi không thể yêu cô, mời cô ra ngoài, tôi còn phải làm việc.”

Shelly khóc lóc kể lể, chất vấn: “Anh không có một chút cảm giác nào yêu em sao? Một chút cũng không có sao? Em không tin! Không có người đàn ông nào có thể cự tuyệt em.”

“Tôi chỉ xem cô như người bạn tốt, chúng ta cùng có hứng thú đánh đàn thôi, nếu cô không thể cư xử như lời tôi nói, tôi nhất định phải mời cô rời khỏi đây.” Hạng Tĩnh Thần có thái độ rõ ràng, đồng thời cầm lấy điện thoại, điện thoại trực tiếp cho bảo vệ công ty.

Shelly lau nước mắt, cố thể mà cười, ánh mắt lại nhìn về nơi xa: “Em tin chắc, anh ly hôn là vì em, em còn lập kế hoạch anh và em sẽ đi Anh Quốc học âm nhạc, em có thể mang thai con của anh. Vì anh, thậm chí có thể không cần vóc dáng của mình. Hạng, tin tưởng em, không phải chỉ có Ấu Hâm mới có thể mang thai con của anh....”

Cô hít thở lại, mơ tưởng trước mắt hiện lên quá nhiều, từng nhân vật chính đều là cô và anh.

Hạng Tĩnh Thần khiếp sợ. Hình như Shelly rất cố chấp.

“Shelly, cô chỉ là bạn của tôi, không có du học, càng không thể có đứa con nào cả.”

“Bởi vì liên quan đến chuyện Ấu Hâm có thai phải không?” Cô âm trầm nói, tất cả tội lỗi vì Phạm Ấu Hâm có thai làm anh cự tuyệt và lạnh nhạt. “Cái này rất khó, nhiều việc thay đổi, hôm nay cô ấy có thai, không có nghĩa là ngày mai cô ấy còn có thể tiếp tục có thai nữa.” Shelly cười tàn ác.

Nghe vậy, cả người Hạng Tĩnh Thần trở nên căng thẳng: “Tôi và Ấu Hâm rất tốt, tốt nhất cô đừng quấy rầy cuộc sống của chúng tôi.”

“Em cũng có thể sống cùng với anh.”

“Không thể! Còn nữa, cô đừng có ý đồ tổn thương đến Ấu Hâm, xin cô nhất định hãy nhớ kỹ những lời tôi nói, nếu không tôi sẽ không bỏ qua cho cô.”

“Anh sẽ như thế nào?” Cô cười cười, hoàn toàn không cần.

“Tôi sẽ giết cô.” Anh nói, ánh mắt sắc bén lạnh nhưng băng và rất kiên quyết.

“Ha ha, Hạng, giết người sẽ đền mạng đó. Đàn ông đều rất thích tỏ rõ miệng lưỡi của mình, anh nghĩ rằng em sẽ tin anh sao?” Shelly cười to.

“Nếu cô lựa chọn Ngọc Thạch Câu Phần, tôi sẽ không trốn tránh.” Hạng Tĩnh Thần lạnh lùng trả lời lại. (Ngọc Thạch Câu Phần: ngọc nát đá tan, một kiểu lưỡng bại câu thương - hai bên cùng chết)

Đúng lúc này, bảo vệ công ty đi đến phòng làm việc của Hạng Tĩnh Thần.

“Hạng tiên sinh, có gì cần giúp đỡ à?” Nhân viên bảo vệ nhìn chằm chằm vào cô gái mặc áo trắng đang cười ha ha. Vị tiểu thư này hơi quen mắt.

Hạng Tĩnh Thần lên tiếng ra lệnh: “Mời vị tiểu thư này rời khỏi đây. Tôi sẽ gặp trực tiếp với người bảo vệ trưởng nói vài công việc.”

Bảo vệ biết mình thâm hiểm rồi, sau này sẽ bị đồn bị sắc đẹp của phụ nữ mê mẩn, anh ta bày ra vẻ mặt đau khổ, cùng nhân viên bảo vệ đi chung xua đuổi vị khách không mời mà đến này.

Shelly vừa đi, vừa quay đầu nhìn lại.

“Em sẽ trở lại, thân ái.”

Cô cười, nụ cười hung ác làm cho người khác không rét mà run.

Phòng làm việc khôi phục lại sự yên tĩnh, nhưng Hạng Tĩnh Thần lại không thể tập trung làm việc được. Anh cầm lấy chìa khóa xe, tắt đèn, rời khỏi công ty.

Không đến 15 phút, Hạng Tĩnh Thần đã lái xe đến nhà mẹ đẻ của Ấu Hâm, xuống xe, anh vội vàng ấn chuông cửa Phạm gia.

Chốc lát, Phạm Ấu Hâm mở cửa ra. “Là ai...ôi” cô vừa mở cửa, lập tức rơi vào vòng ôm chặt chẽ của Hạng Tĩnh Thần.

“Ôi, anh làm sao vậy?” Cô sợ hãi, vừa muốn vùng vẫy, nhưng lại cảm giác cả người anh đang run rẩy.

Phạm Ấu Hâm nhíu mày, không dám giãy dụa nữa, hai tay vỗ vỗ vào lưng trấn an anh: “Đừng sợ đừng sợ! Làm sao vậy? Chưa từng thấy anh như vậy...”

Hạng Tĩnh Thần thở dài, bức dọc không thể nói nên lời, hoàn toàn mất đi sức lực. Cũng bởi vì lời nói của Shelly, nên anh rất sợ hãi, chỉ có cách nghĩ duy nhất: tình cảm chân thành của anh, của bà xã anh, anh không thể không có cô.

“Làm sao vậy? Nhìn thấy sư tử đi dạo trên đường lớn sao? Hay là heo rừng chạy đụng vào chiếc xe bảo bối của anh?” Phạm Ấu Hâm cười lạnh nói lời trêu ghẹo.

“Tiểu Hâm.” Anh vuốt ve mái tóc dài của cô, cô ở trong này, ở trong lòng của anh, làm tất cả nỗi sợ hãi biến mất: “Em dọn đồ về nhà có được không? Anh muốn một ngày 24 giờ mỗi phút mỗi giây đều có thể nhìn thấy em.”

Phạm Ấu Hâm ngẩng đầu trừng anh, nét mặt giả vờ thật ghê gớm: “Anh rất biến thái nha, 24 giờ mỗi phút mỗi giây? Bao gồm cả việc tôi đi vệ sinh sao? Cẩn thận bị đau mắt đấy.”

Hạng Tĩnh Thần thâm tình nhìn cô, nở nụ cười. Vẻ mặt cô rất đáng yêu, luôn luôn làm cho anh vui vẻ: “Anh lại không sợ thối.”

Cô trợn mắt trừng anh: “Này!”

Sau đó, Hạng Tĩnh Thần hôn trả bà xã.

Phạm Ấu Hâm than nhẹ, phảng phất không thể chịu được sự quyến rũ này, cô nâng hai cánh tay lên, ôm chặt cổ anh, đáp lại nụ hôn của anh.

Bởi vì sợ hãi mất đi, nên nụ hôn của anh rất mạnh mẽ, môi miệng liều mạng cướp lấy tất cả những ngọt ngào của cô.

Lúc này, bởi vì mẹ Phạm chậm chạp chưa đi vào cửa, thò đầu nhìn vào cửa sổ phòng khách kiểm tra: “Tiểu Ấu, là ai vậy?”

Sau đó, mẹ Phạm nhìn thấy hai người đang ôm hôn tại cửa, bà lập tức hét chói tai.

Hạng Tĩnh Thần là cái tên đại biến thái.

Phạm Ấu Hâm tức giận đến dựng râu tròng mắt. Có người lại ko cần phòng làm việc của mình, vẫn cứ đem bàn thiết kế chuyển vào trong căn phòng nhỏ của cô, ép cuộc cô phải đi làm cùng với anh, hoàn toàn thực hiện ý nghĩa biến thái của anh, muốn một ngày 24 giờ từng phút từng giây nhìn thấy cô.

Anh thật sự rất quá đáng, hoàn toàn mặc kệ lời kháng nghị của Phạm Ấu Hâm, thông đồng với dì cả gây ngủ ẹ, làm ẹ trở mình trước trận chiến, hoàn toàn biến thành “người giúp đỡ họ Hạng”, nói giúp anh tẩy não cô còn chưa đủ, lại thời dịp thời gian đi làm, đem tất cả hành lý của cô đóng gói đưa về Hạng gia, đi quét dọn Hạng gia trong thời gian ngắn nhất đem tất cả đồ vật của cô đưa về vị trí cũ.

Sau khi tan làm, cô bị tên đại biến thái đưa về Hạng gia, vẫn hù dọa gần chết, cho rằng trong hai tháng xảy ra chuyện này, ly hôn, phản bội, ly hôn, tất cả đều do mình tưởng tượng ra, sự thật là cô hoàn toàn không thể rời khỏi Hạng gia.

Hạng Tĩnh Thần là tên siêu cấp biến thái! Phạm Ấu Hâm lại mắng.

“Bà xã, nhìn em có lẽ không được vui.” Hạng Tĩnh Thần hỏi, có ý đồ ở bên cạnh bà xã làm việc để làm bạn với cô.

Phạm Ấu Hâm chống tay lên eo, ưỡng bụng, nghiêm mặt lại: “Rất chặt chội nha, anh chuyển về phòng làm việc có được không?”

“Không cần! Anh thích mùi hương của em, tất cả trong phòng làm việc đều có mùi thơm ngọt ngào.” Anh miêu tả có vẻ rất say mê.

“Hừ! được rồi được rồi, tất cả sữa tắm, dầu gội đầu đều tặng cho anh.”

Phạm Ấu Hâm gào thét, tức giận bước đi về chỗ ngồi của mình. Không biết không đứng ở chỗ nào, rốt cuộc đêm đó anh bị kích thích cái gì, từ một người đàn ông có thể dính lấy như kẹo cao su thật đáng sợ.

Anh bám cô, dán chặt vào cô, ngay cả khi ngủ cũng ôm cô, thật sự ngoại trừ đi vệ sinh, thời gian còn lại anh đều ở gần cô. Man Tú suốt ngày gọi điện thoại ca thán bài hát “chàng chàng thiếp thiếp” gì đó

“Về em một cái, nặn anh một cái, từ nay về sau, anh có thể nói, trong bùn của em có anh, trong bùn của anh có em.”

Hừ, hơi quá đáng!

Đã đến giờ, cô cầm ví da chuẩn bị đi ra ngoài.

Quả nhiên bị tên cai ngục chặn cửa: “Muốn đi đâu?” Anh trở nên hung ác hỏi.

Phạm Ấu Hâm tức giận trợn to hai mắt nhìn anh: “Đi khám thai!”

“Anh cũng phải đi.” Anh quan tâm ôm vai bà xã: “Chúng ta đi, nhìn màn hình siêu âm xem cục cưng.”

Anh vui vẻ tự biên tự diễn, nhưng âm thanh lại không đầy đủ.

Cô kìm nén nụ cười: “Không cần anh đi cùng, anh rất phiền.... Tôi muốn ra ngoài hít thở không khí.”

Hạng Tĩnh Thần xấu xa ôm vai bà xã ra khỏi phòng làm việc, muốn đi theo cô đến chân trời góc biển.

Man Tú đi ngang qua lại hát vang “Chàng chàng thiếp thiếp” “từ nay về sau, anh có thể nói, trong bùn của em có anh, trong bùn của anh có em.”

“Anh muốn thế nào?” Phạm Ấu Hâm sắp điên rồi.

Anh muốn em đòi đòi kiếp kiếp chỉ làm bà xã của anh được không?” Anh nói, nhưng lại là về mặt cột nhĩ.

Cô lắc đầu, không cảm kích: “Tôi không cần! Anh sẽ ly hôn, vẫn bám người một cách không hiểu rõ, một đời đã đủ rồi, cảm ơn!”

Hạng Tĩnh Thần cố gắng thuyết phục: “Anh rất yêu em nha, thật không suy nghĩ một chút xiu nào sao?”

Hai người đi vào thang máy.

Là yêu..... Cô hầu như biến thành hoàng hậu được đưa cơm tận tay, rót nước đem đến tận nơi, được anh chăm sóc rất chu đáo, nhưng cô không thể không thừa nhận bản thân mình lại có thể chịu được sự cảm động này.

“Không cần.”

“A.... Anh yêu em, bà xã, đảm bảo sẽ yêu em đòi đòi kiếp kiếp!” Hạng Tĩnh Thần lớn tiếng tuyên bố công khai.

Hừ, người đàn ông này dám công khai tình cảm ở thang máy sao? Còn làm cho người ngoài vỗ tay theo chứ.

Phạm Ấu Hâm đỏ bừng mặt, khuỷu tay thúc vào tay anh: “Sao anh lại làm vậy, tôi sẽ bị anh làm cho tức chết.....”

Hạng Tĩnh Thần cười vui vẻ, từ tầng trệt đến bãi đậu xe ngầm, anh ôm ấy bà xã đi vào thang máy.

“Rót cuộc là anh làm sao vậy? Trên đường lớn gặp sự tử cái đi dạo à? Từ buổi tối hôm đó lại bắt đầu trở nên là lạ.....” Phạm Ấu Hâm nhin không được liền hỏi.

Hạng Tĩnh Thần né tránh câu hỏi của bà xã, quả đấm trong túi quần nắm chặt lại không thả lỏng ra. Anh cúi đầu hôn vào mái tóc cô: “Không có việc gì, chúng ta là vợ chồng yêu thương nhau.”

Thật vậy sao? Phạm Ấu Hâm không phải không chú ý tới thái độ né tránh của ông xã cô.

“Này, anh không phải có bệnh nan y đấy chứ, muốn nắm chắc thời gian cuộc đời sau này, mới dán chặt vào tôi 24 giờ à?” Cô hỏi nghiêm túc, làm cho sự thiện lương của cô đau quá, hốc mắt sưng đỏ, nước mắt cũng sắp rơi xuống.

Hạng Tĩnh Thần ôm bụng cười bò: “Bà xã thiên tài của anh, sức tưởng tượng của em quá phong phú rồi.” Anh chợt ôm mặt cô, ấn một nụ hôn lên trán cô.

Ánh mắt Hạng Tĩnh Thần lóe lên tia sáng. Sau đêm hôm đó, anh không có tin tức nào của Shelly, bên công ty đại diện cũng không biết cô ta đã đi đâu. Loại tình huống này làm cho thân kinh anh căng thẳng, đối với bà xã, chỉ có thể bảo vệ chặt chẽ thêm.

Phạm Ấu Hâm đưa tay lên vuốt ve mắt ông xã: “Môi anh đang cười, nhưng ánh mắt của anh không cười. Anh không thích hợp, ông xã, đừng dọa em.”

Đây là từ sau khi ly hôn, lần đầu tiên, cô gọi anh thân mật như vậy.

Hạng Tĩnh Thần cảm động ôm bà xã vào lòng: “Anh chỉ sợ.....”

“Sợ cái gì?”

“Sợ...” Anh vô lực thở dài.

“Không phải sợ...” Cô nhanh chóng ôm eo ông xã mình: “Có phải anh bị hù dọa phải không? Mẹ em có mọi người bạn biết.....”

Anh ôm chặt cô: “Anh chỉ sợ mất em thôi, bà xã.....”

“Sẽ không, em ở đây.....”

Bỗng nhiên, Phạm Ấu Hâm nhìn chiếc xe phía trước. Nhìn qua kính chiếu hậu là gương mặt xinh đẹp của Shelly, tóc tai cô ta bù xù, giống như La Sát dưới địa ngục đang trừng mắt nhìn cô, cách khoảng 50 mét, bọn họ có thể cảm nhận được cổ tức giận muốn giết người kia.

Cô run rẩy hỏi: “Em hỏi anh lần cuối cùng, anh và Shelly hoàn toàn không có chuyện gì sao?”

Hạng Tĩnh Thần sững sờ, sau đó kiên quyết trả lời: “Tuyệt đối không có bất kỳ quan hệ nào. Một đoạn đối thoại MSN kia là lúc ba cô ấy mất, lại xem thường ý nghĩa mạng sống của mình, dựa vào lập trường của một người bạn, anh an ủi cô ấy, tìm cô ấy ra ngoài ăn cơm, chỉ như vậy mà thôi, anh và cô ấy không có bất kỳ quan hệ nào.”

Phạm Ấu Hâm nhìn thẳng về phía trước: “Anh không thiếu cô ấy, vậy nhất định là cô ấy đang nhắm vào em, bởi vì cô ấy yêu anh..... Chẳng trách anh bám em như kẹo cao su vậy, anh đang bảo vệ em có đúng không?”

Hạng Tĩnh Thần phát hiện bà xã mình có điều gì đó không đúng: “Tiểu Hâm?”

Một giây sau, Shelly lại có hành động. Cô dùng sức nhấn chân ga, xông về phía bọn họ.

Phạm Ấu Hâm trừng to hai mắt. Bọn họ không kịp né tránh tốc độ cơn thịnh nộ của cô ta, cô chỉ có thể dùng nửa giây để suy nghĩ, hai tay dùng sức đẩy ông xã ra xa, nhắm mắt lại, sợ hãi và chờ đợi sự va chạm kia.

“Không!”

Hạng Tĩnh Thần quay lại, hoảng sợ trừng mắt nhìn chiếc xe kia đang điên cuồng lao đến, anh điên cuồng hét lên, xông lên phía trước chắn ngay trước mặt bà xã. Không có cô, anh không thể sống một mình được.”

“Tiểu Hâm!”

Anh đẩy bà xã sang một bên, còn mình nhảy qua bên kia né tránh, nhưng lại phát hiện tốc độ xe lao tới rất nhanh. Anh thấy Shelly ngồi trong xe cười điên cuồng, bên tai vẫn còn nhớ đến giọng nói quý dị của cô ta.

“Em sẽ trở lại.”

Một tiếng nổ tung thật lớn, cơ thể cao lớn của Hạng Tĩnh Thần giống như con búp bê vỡ vụn bị ném sang một bên, rồi sau đó rơi xuống.

“Không!”

Phạm Ấu Hâm ngã nhào trên đất, thê lương hét chói tai, nước mắt sớm che kín cả gương mặt.

Thế giới của cô, trong khoảnh khắc Hạng Tĩnh Thần nhắm mắt lại.

Đã tuyên bố kết thúc.

10. Chương 10

Bầu trời rất trong xanh, mây thật trắng.

Hôm nay thời tiết rất tốt, cảm giác tràn ngập hy vọng, cô đã từng đứng trước cái chết, cho nên đặc biệt hiểu rõ mạng sống đáng quý biết bao.

“Ồ kìa, sao lại thức dậy rồi? Không ngủ thêm chút nữa?”

Âm thanh trong treo cửa dì Thanh Khiết, mỗi ngày bà đều bỏ ra hai giờ nấu thuốc dưỡng thai mang đến bệnh viện cho cô.

“Dì, rốt cuộc người họ gì?” Phạm Ấu Hâm hỏi.

“Thảo a.”

“Người kia đâu?”

“Thuốc a.”

Phạm Ấu Hâm bật cười. Dì thích là người thần bí, rất có tư cách gia nhập bộ đôi chọc cười, sau đó lại thành ba người.

Dì thảo dược đem chén thuốc đưa cho cô: “Đến đây, hôm nay đảm bảo sẽ đắng nữa.”

“Thật sự? Ngày hôm qua đã đắng rồi.” Cô nhúu mày, cẩn thận uống chén thuốc, sau đó cười to: “Rất ngọt.”

“Ha ha ha” Dì thảo dược cười đắc ý.

Man Tú chạy vọt vào: “Chuyện lớn rồi! Chuyện lớn rồi!”

“Cái gì?”

“Ánh sáng của Đài Loan ——Vương Kiến đã thắng 17 trận thắng” Man Tú kích động hò hét. Vương tiên sinh là thần tượng của Man Tú.

Cô đi đến bên giường: “Đến đến đến, phụ nữ có thai là điềm báo tốt, nhất là phụ nữ có thai có sức mạnh ghê gớm gặp tai nạn lớn cũng không chết. Chị nghĩ xem một năm anh ta giành được bao nhiêu thắng lợi?”

Phạm Ấu Hâm nở nụ cười: “Tại sao đột nhiên lại hỏi cái này?”

Về mặt Man Tú hào hứng lấy canh bạc ra: “Tất cả mọi người trong phòng làm việc đều chơi cái này.”

“Em tin!”

“Thắng đừng quên mời khách.”

“Mời chị ăn cơm? A... Không chúng ta đánh cược nhỏ thôi, nếu em thắng, cũng chỉ mời một mình chị thôi, nếu chị có thể ra ngoài ăn cơm, chắc chắn chị em song sinh của chị cũng sẽ đến.”

Phạm Ấu Hâm vẫy vẫy tay: “Tư Hâm sao? Sẽ không đâu, hôm qua cô ấy đến Thượng Hải công tác rồi, trung thu tháng sau mới trở về.”

Man Tú cười xấu hổ: “Em nói không phải chị em sinh đôi của chị...”

Phạm Ấu Hâm một đầu mờ mịt.

“Người mà trợ lý nói song sinh là anh!”

Nghe tiếng nói, Phạm Ấu Hâm nhìn ra cửa, thế giới của cô, Hạng Tĩnh Thần đang chống gậy đi đến.

Dì thảo dược lập tức đem một ly trà đậm đặc đến.

“Đây là trà gì?”

“gân cốt vững chắc.” Dì thảo dược thông mình đổi tên trà để nhớ dễ hiểu.

Hạng Tĩnh Thần không nói hai lời, cầm lên uống. Thuốc của dì rất có hiệu quả, hiện giờ tất cả mọi người đang nhìn thấy kết quả của nó.

“Dì rốt cuộc người họ gì?” Hạng Tĩnh Thần hỏi.

Phạm Ấu Hâm cười to.

Dì nhúu mày trả lời: “Ta họ Thảo tên Dược, vợ chồng các người thật kỳ lạ nha, còn hỏi, ta sẽ phiền.”

Phạm Ấu Hâm cười ra nước mắt.

Hạng Tĩnh Thần kéo ghế dựa ngồi xuống, nắm tay bà xã, hôn lên bàn tay cô, về mặt đau khổ. Anh không dám đắc tội “thầy thuốc”. “Thảm rồi, anh trêu chọc dì thảo dược tức giận rồi.”

“Sẽ không!” Phạm Ấu Hâm lau nước mắt.

Dì thảo dược ôm bình nước tức giận rời khỏi.

Man Tú rất thức thời: “Ừm, em về công ty trước đây, em còn muốn về đánh cược nữa.”

Hai người rời khỏi, đem không gian yên tĩnh dành cho đôi vợ chồng sau tai nạn.

“Hôm nay có khỏe không?” Hạng Tĩnh Thần nhìn bà xã.

Anh cảm ơn ông trời đã ban may mắn ỉnh, bà xã của anh chỉ bị trầy ngoài da, nhưng bởi vì cảm xúc quá xúc động suýt chút đã sinh non, may mắn là có dì thảo được hết sức giúp đỡ đem tất cả bài thuốc gia truyền đến chữa bệnh, mới có thể bảo vệ được vợ và con anh.

“Em rất tốt, anh thì sao?” Phạm Ấu Hâm nghênh đón, đáp lại ánh mắt của ông xã.

Ông xã của cô tránh được chiếc xe đụng trực tiếp vào, bởi vì anh còn trẻ nên sức khỏe rất tốt, có thể nhanh chóng phục hồi lại như trước, trước mắt tình trạng vết thương xương sườn rạn nứt còn lại và gãy xương đùi phải, chỉ cần một thời gian nữa là có thể khôi phục lại bình thường.

Nhưng dù sao đi chăng nữa, may mắn là cô vẫn còn nghe được giọng nói của anh, nhìn được anh, cảm nhận được tình cảm nồng nàn của anh, thế giới của cô đã trở lại bên cạnh cô lần nữa, tất cả vẫn như cũ.

Hạng Tĩnh Thần mỉm cười: “Tất nhiên là chúng ta rất tốt.”

Phạm Ấu Hâm cười: “Ừ, đúng vậy.”

Tai nạn nửa tháng trước đây, từng làm cho bọn họ đau khổ. Cô ở trước cửa phòng phẫu thuật vừa khóc vừa chờ đợi, bởi vì cảm xúc thất thường, suýt chút đã mất đi cục cưng yêu quý.

Sau khi anh tỉnh lại, biết được tình trạng của bà xã mình, cho dù xương sườn bị rạn nứt, xương đùi bị gãy, mất đi nửa cái mạng, vẫn muốn cố gắng nhìn mặt cô một lần, xác nhận cô vẫn còn hơi thở.

“Hỏi em một lần nữa, em có đồng ý làm vợ anh đời đời kiếp kiếp không?”

Cô cười tươi, không hề cự tuyệt: “Tất nhiên, nhất định phải làm rồi.” Trải qua những ngày sinh ly tử biệt, cô đã suy nghĩ kỹ, cũng đã thả lỏng, không hề do dự, nghi ngờ, lo lắng, sợ hãi, không hề tra tấn lẫn nhau, có thể học được cách quý trọng Hạng Tĩnh Thần từng giây từng phút, học được sự tin tưởng. Hơn nữa, bọn họ có nhiệm vụ quan trọng cần phải làm là bảo vệ cục cưng.

Cô nhào vào vòng ôm ấm áp của anh, hai người ôm nhau, bởi vì lo ngại thương thế xương sườn nên biểu hiện kín đáo.

Tai nạn đã qua. Hôm đó, sau khi hai người ngã xuống đất, bảo vệ từ hình ảnh máy theo dõi, đã chứng kiến sự việc xảy ra, lập tức hét to gọi một đám người đến giúp đỡ, đúng lúc ngăn cản được Shelly chuẩn bị làm tổn thương lần nữa.

Tội Shelly giết người chính thức bước vào xét xử, chị cả Phạm Gia đau lòng vì em gái bị thương, một vi luật sư nào đó rất lợi hại, nhưng lại đau lòng vì nước mắt Ấu Hâm, lập tức cho Shelly chịu hình phạt nặng nhất, không phải vì đánh giá tâm thần và giảm nhẹ trách nhiệm hình sự.

Đẩy ra đám mây đen mỗi ngày, tất cả đều được bình yên.

“Anh yêu em, bà xã.”

“Em cũng yêu anh, ông xã.”

Bọn họ tuyên thệ tình yêu với nhau, hai người ôm nhau, đột nhiên cảm giác bụng Ấu Hâm đặc biệt náo loạn.

Hai người ngạc nhiên nhìn nhau, Phạm Ấu Hâm vuốt ve bụng mình, nói không nên lời....

“Anh cảm giác được rồi.” Hạng Tĩnh Thần khàn giọng nói.

Cô gật đầu: “Không giống dạ dày bị co rút. Mẹ sinh con lâu lắm rồi, bà đã quên.”

“Ừ, có vẻ giống như một quả cầu nhỏ xoay tròn.” Hạng Tĩnh Thần nhận xét như người chuyên nghiệp.

“Man Tú nói có vẻ đúng.” Cô gật đầu đồng ý.

Hai người đưa bốn bàn tay nhẹ nhàng đặt lên bụng Ấu Hâm, đồng thời cùng cảm nhận sinh mệnh kỳ diệu này.

“Nó thật sự trở lại bên cạnh chúng ta rồi.” Phạm Ấu Hâm ứa nước mắt, mặc dù có máy theo dõi tim thai, nhưng có thể cảm nhận được thai đập, mới là thể nghiệm chân thật nhất.

Hạng Tĩnh Thần dùng một tay bảo vệ con anh, một tay ôm bà xã: “Em cũng trở lại bên cạnh anh rồi.”

Cô rúc vào trong lòng anh.

“Chúng ta là người một nhà.”

“Người một nhà hạnh phúc nhất.”

Ngoài cửa sổ, trời mưa gió mấy ngày liên đều đã qua, hôm nay bầu trời xanh trong thật sáng sủa.

Xung quanh đều có hương vị hạnh phúc.

~~HOÀN~~

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phan-boi-hon-nhan>